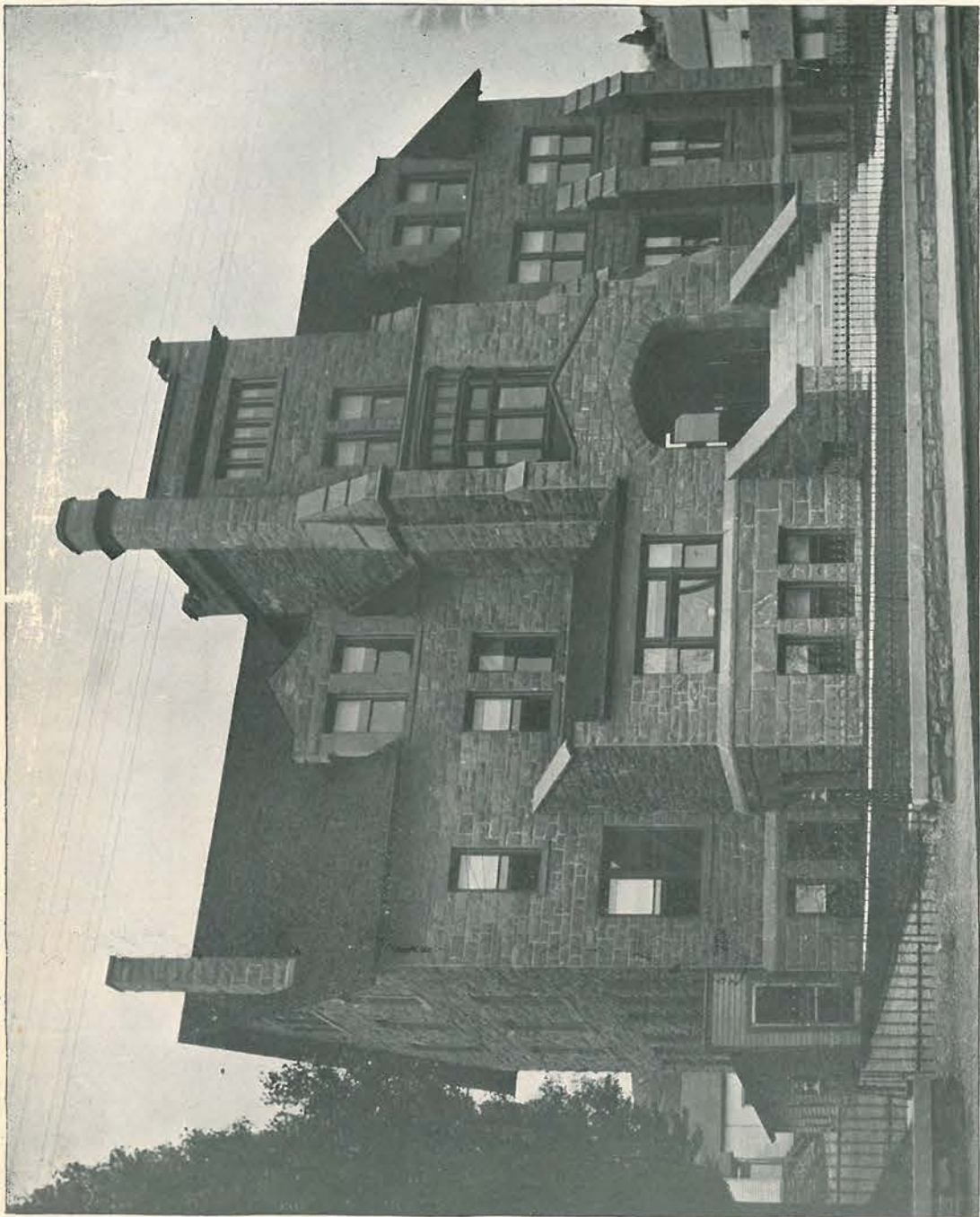

SUOMI=
OPISTO
ALBUMI

SUOMI-OPISTON ALBUMI

SUOMLOPISTO.

SUOMI-OPISTON
ALBUMI

1896-1906

HANCOCK, MICH., 1906.

SUOMALAIS-LUTTERILAISEN KUSTANNUSLIKKEEN KIRJAPAINO.

Alkulause.

Jo tammikuulla v. 1904 päätti Suomi-Opiston johtokunta julkaistavaksi Suomi-Opiston Albumin. Mutta silloin lienee aate ollut vähemmän kypsynyt, ja monet muut puuhat olivat myös varmaan esteenä, koska sitä ei saatu ennen julkaistuksi. Nyt se kumminkin lopulta astuu kansamme luo toimittamaan tehtävänsä.

Ja mistä se puhuu? Mistä puhuisi Suomi-Opiston Albumi, jollei Suomi-Opistosta? Siitä se sinulle kertoo uutta ja vanhaa. Se puhuu sen tarpeellisuudesta, se puhuu sen suhteen tapahtuneista toivomuksista, joita kansamme parhailla jäsenillä oli sen suhteen jo ennen sen alkuun-pa-nemista. Se puhuu niistä monista toimista, joilla sitä koetettiin saada alkuun, joilla se pantiin alkuun ja joilla sitä on viety sitten eteenpäin tähän asti. Se puhuu sinulle siitä, että tämä on sinulle kuuluva asia yhtä hyvin kuin kelle hyvänsä muullekin, ja että sinullakin on velvollisuuksia ja tehtävää sen suhteen.

Mikä olisikaan sopivampi aika sen julkaisemiseen kuin nykyinen? Kymmenen luku-vuotta on opistomme jo ollut toimimassa, ja sen johdosta aiomme viettää riemuisaa kymmenvuotisjuhlaa. Suomi-Opiston Albumi-kin tahtoo koettaa osaltaan lisätä jotakin tuohon yhteiseen juhlatunnelmaan.

Tämän Albumin kirjoituksista on allamerkitty pitänyt pää-asiallisesti huolta. Mutta sen runsaasta kuva-varastosta saa lukija kiittää Suomi-Opiston uutterraa taloudenhoitajaa J. H. Jasbergia, sillä hän on niistä valpasta huolta pitänyt. Nimimerkeistä näet, ketä on muista kirjoituksista kiittäminen.

Soisin, että tämäkin kirja saisi Jumalan armollisen avun ja johdatus-kautta tulla joksikin hyödyksi kalliille siirtokansallemme!

Suomi-Opistolla, toukokuun 11 p. 1906.

J. K. Nikander.

Silmäys Suomi-Opiston alkuunpanoon ja kehitykseen vuosina 1896—1906.

Suomalainen siirtokansamme on Amerikassa nuorimpia. Monta muuta kansaa on täällä ollut olemassa ennen meitä. Heidän kehityksensä on ollut meille viittauksena monessa suhteessa; heidän pyrintönsä ovat antaneet myös meille ajattelemisen aihetta. Niin kauvan kuin siirtolaisuus koskee vaan muutamia hajalla asuvia, ei voi suuremmasta yhteistyöstä ja suuremmista yhteispyrinnöistä olla puhetta. Nuo harvalukuiset siirtolaiset haihtuvat pisaroina amerikalaisessa kansain meressä näkymättömiin. Mutta kun siirtolaisten lukumäärä tulee suuremmaksi, kun heitä alkaa olla satamääriin, jopa tuhatmääriin eri paikkakunnilla, silloin he alkavat katsella toisiinsa, emmekö me osana Suomen kansasta, vaikkapa ollen vieraalla maalla, voi muodostaa omaa kansallista ryhmää, omia seurakuntia, omaa kirkkokuntaa, hankkia itsellemme ja lapsillemme saarnamiehiä, opettajia, perustaa kouluja, joissa oma kansallisuontemme, kielemme ja uskontomme saa sen sijan, mikä sille tulee? Kun tämän lisäksi panemme ne kansallisen ja kirkollisen sekä koulu-elämän idut, joita usea kansalainen on tuonut mukanaan povessaan tullessaan tänne merentakaiseen maahan, voimme hyvin käsittää, että piakkoin alkaa olla puhetta siitä, eikö meillä olisi mahdollisuutta panna toimeen tuollaisia laitoksia. Toisten kansain esimerkki panee vielä tarkemmin huomaamaan niiden tarpeellisuuden. Niin, sanon tarpeellisuuden, sillä emmehän tarpeettomasti rupea huolehtimaan. Ja tarpeellisiksi nuo laitokset rupeavat näkymään sitä enemmän, kuta enemmän muistetaan, ettei ihminen ole eläimen kaltainen,

joka ei tarvitse sellaisia, vaan että hän on tutkivalla ja vastuunalaisella hengellä varustettu olento, vieläpä Jumalan kuvaksi luotu ijankaikkisuusolento.

Tämmöiset mietteet ne ovat alkujaan herättäneet vireille koulu-aatteenkin Amerikassa olevan siirtokansamme keskuudessa, erittäin myös aatteen korkeamman oppikoulun perustamisesta.*) Sellaisia aatteita huomasiin myöhemmin hurskaina toivomuksina useammallakin kansalaisella. Muutamat sen lausuiivat julki; useammalla se vielä voi kyteä salaisesti toivomuksena, ja monella toivomuksena, jonka ei voinut toivoa koskaan toteutuvan. Tämä seikka ei muuta kuitenkaan sitä tosi-asiaa, että kansamme suuri yleisö oli aivan välinpitämätön tästä niinkuin monesta muustakin tärkeästä asiasta.

Oppikoulu-aate ei kuitenkaan voinut päästä käytännössä toteutumaan, ennenkuin perustettiin kirkkokunta, laajempi kirkollinen yhteys, joka muodosti asioita toimeenpanevan hallinnon ja yhdistämällä hajalla olevat voimat voi saada jotakin aikaan. Sen vuoksi saa Suomi-Opiston historia silloin vasta jonkunlaisen alun, kun perustettiin Amerikan Suomalainen Evankelis-Luterilainen kirkkokunta eli Suomi-Synodi. Esitykseni Suomi-Opiston historiasta sopii mielestäni jakaa asian luonnon mukaisesti kahteen osaan. Ensimmäinen ottaa puheeksi valmistavat toimenpiteet; toiseksi Opiston alkuunpano ja kehitys. Otamme sen vuoksi tarkastelumme esineeksi

I

Valmistavat toimenpiteet.

Koskapa koulu sai kirkkokunnan perustamisen kautta hartaan ja luonnollisen isännän ja alkuunpanijan, nimittäin juuri tämän kirkkokunnan, muistelemme ensin vähän tätä tapahtumaa. Kirkkokunnan ensimmäinen

*) Muistan vielä, kuinka muutamia aikoja ennen lähtöäni Amerikkaan vuoden 1884 lopulla eräs arvoisa vanhempi virkaveli Suomessa teki, vaikkakin epäsuorasti, korkeamman koulun perustamisen siirtokansamme keskuuteen mielessäni tärkeäksi asiaksi; en suinkaan itse luullut silloin olevani siihen minään toimeenpanijana. Hän tavallaan vastusti pappien lähtöä Amerikkaan, tuoden syyksi Suomessa vallitsevan papinpuutteen. Kysyttyäni, mistä sitten siirtolaiset voivat saada sielunpaimenia, jollei niitä saisi lähteä Suomesta, hän vastasi: perustakoot itse Amerikkaan koulun, josta valmistuu pappejakin. Siihen oli minulla kyllä vastaus valmiina, ja se kuului: mutta sellaiseen kouluun tarvitaan oppineita miehiä opettajiksi, ja sen vuoksi täytyy kumminkin jonkun määrän pappejakin lähteä ensin Suomesta. Tämmöistä aatetta voin sanoa iduksi, joka oli jo mielessäni ennen Amerikkaan tuloani ja joka olojen pakottamana lopulta vasten tahtoani tempasi minutkin tuon aatteen toteuttajain joukkoon.

AMERIKAN SUOMALAISTEN ENSIMMÄISIÄ PAPPEJA.

J. J. Hoikka.

K. L. Tolonen.

J. K. Nikander.

mäinen ja perustava kirkolliskokous pidettiin Calumetin seurakunnan kirkossa maaliskuun 25 p. 1890, Calumetin, Hancockin ja Ishpemingin seurakunnat olivat pastoriensa kautta kirkkokunta-yhteyden alkuunpanijat; mutta tähän ensimmäiseen ja perustavaan kokoukseen otti jo osaa 9 seu-

CALUMETIN SUOMALAIS-RUOTSALAIS-NORJALAINEN KIKKO.

Tässä kirkossa pidettiin Suomi-Synodin perustava kokous v. 1890.

rakuntaa, nimittäin Calumetin, Hancockin, Ishpemingin, Newberryn, Ironwoodin, Republikin, Negauneen ja Savon seurakunnat.

Koskapa tällä perustavalla kirkolliskokouksella on suuri merkitys myös opiston aikaansaamiseen nähden mainittakoon tässä sanottuun kokoukseen osaa-ottaneiden pastorien ja eduskuntain nimet:

SUOMI-OPISTON UUDEN RAKENNUKSEN NURKKAKIVIJUHLA TOUKOKUUN 30 P. 1899.

1. Pastoreita oli neljä, nimittäin: J. W. Eloheimo, K. L. Tolonen, J. J. Hoikka ja J. K. Nikander.

2. Seurakuntain maallikkoedustajia oli 16. Ne olivat seuraavat: (Calumetin) A. A. Pajari, N. A. Lempeä. I. Niva, E. W. Wennberg, Olli Rousu ja Alex Leinonen; (Hancockin) A. Johnson, K. Silfvén ja T. Suni; (Ishpemingin) J. H. Jasberg ja N. Majhannu; (Newberryn) J. F. Erikson; (Jacobsvillen) Jooseppi Salmu; (Ironwoodin) E. W. Lund; (Republikin) K. Sillberg; (Negauneen) Henr. Heinonen; (Savon) H. Sarvela.

On ilahuttavaa, että on saatu hankituksi kuvat kaikista tämän tärkeän kirkolliskokouksen edustajista, joten voimme ne esittää arvoisille lukijoillemme.

Tämän perustavan kirkolliskokouksen merkitys tulevaan opistoon nähden on jo siitä ymmärrettävä, että kirkkokunnan perustamisen kautta tuli mahdolliseksi opistonkin perustaminen. Mutta jo tämä ensimmäinen kirkolliskokous on myöskin erityisessä sääntö-pykälässä lausunut opiston perustamisen tarpeellisuudesta, joten voidaan sanoa tämän kokouksen olleen ensimmäisen, joka on virallisesti päättänyt opiston perustettavaksi. Opiston laajuudesta, paikasta ja muita sitä koskevista asioista se ei kuitenkaan edes mitään keskustellut, vielä vähemmin voimme tältä heikolta kirkkokunnan alulta toivoa tarkempia päätöksiä sen suhteen. Siinä oli kyllin, että kirkkokunta saatiin alotetuksi. Heti se sai myös ryhtyä taisteluun olemassaolostaan. Tarpeellisen saarnamiesten valmistuslaitoksena seurakuntia varten se kuitenkin pian otettiin enemmän tuuminnan alaiseksi. Olihan Opisto-aate ensimmäisessä kirkkokunnan sääntökirjassa tullut kirkkokunnan määrättyjen tehtävien ohjelman piiriin. Sitä ei voitu enää jättää ottamatta huomioon.

Opisto-komiteain toimet.

Jo vuoden 1890 kuluessa tuli kirkkokunnallemme ehdotuksia Minneapolin ja St Paulin puolelta, joita kansalaisemme G. F. Bergstadi esitti Opisto-paikoiksi. Erittäinkin tuntui eräs paikka North St Paulissa olevan houkutteleva. Siinä oli ollut jo jonkunlainen rakennus paitsi riittävästi maata tammipuiden keskellä. Kirkkokunnan konsistori valitsi sentähden kolmimiehisen komitean, joiden tuli käydä paikkaa tarkastamassa. Siihen valittiin past. K. L. Tolonen ja J. W. Eloheimo, sekä kans. J. H. Jasberg.

Tämä toimikunta teki matkan Minneapoliin ja St Pauliin saman vuoden syyskuulla. Kauvas sitä silloin tähdättiin, kun aiottiin sijoittaa Opisto noihin Minnesotan suurkaupunkeihin. Arveltiin se sopivaksi keskuspaikaksi kansalaistemme hajallisiin asuntopaikkoihin nähden. Onhan kansaamme Amerikassa Minnesotasta länteenpäin yhtä paljon kuin itäänkin päin; ja vaikka Minneapolis oli vielä alkavan kirkkokuntamme suhteen etäinen syrjäseutu,

OPISTOPAIKAN TUTKIJAKUNTA V. 1890

J. H. Jasberg.

G. F. Bergstadi.

J. W. Eloheimo.

K. L. Tolonen.

toivottiin sen muutamien vuosien kuluttua levenevän länteenkin päin. Hyvä tarkoitus siinä kyllä oli; tahdottiin noudattaa sananpartta: kirkko keskelle kylää. Ettei kirkko tullut niin keskelle kylää, kuin silloin toivottiin, ei ollut meidän syyämme, vaan kylän syy, joka osotti asialle vielä liian suurta piittaamattomuutta. Mutta ei sitä liian pian menty paikkaa kuitenkaan

kylän syrjästä hakemaan. Sen osottavat seuraavain aikojen toiminnot kyllin selvästi.

Vuoden 1891 kirkolliskokouksessa Hancockissa keskusteltiin vilkkaasti opistoasiasta. Terotettiin sen tarpeellisuutta, vieläpä jotkut pitivät sen toimeenpanemisen helpompana asiana kuin se todellisuudessa olikaan. Sellaisissa tapauksissa on hyvä, että pannaan vaaka lautaselle asiaa punnitessa

OPISTOKOMITEA, VALITTU V. 1891.

A. Johnson.

J. H. Jasberg.

H. Hela.

tarpeen, halun ja innon lisäksi melkoinen määrä asian tarkempaa tutkimista ja varovaisuutta. Eihän sillä pitkälle mennä, jos on muutamilla vähävaraisilla miehillä paljo intoa asiaan, mutta vähän kokemusta ja välinpitämättömyys asiaan kaikkialla. Eihän ollut vielä selvillä, mistä saadaan tarpeelliset varat koulun kannatukseen. Mainitun vuoden kirkolliskokous tuntui mieltyneen ennen mainittuun paikkaan North St Paulissa. Päätettiinpä

niinkin, että ennen tulevaa kirkolliskokousta oli koulumaa ostettava ja että konsistoriumilla on valta ottaa laina kirkkokunnan nimessä. Tässä kuitenkin varovaisimmat ainekset kokouksessa saivat kokouksen taipumaan siihen, että pykälään lisättiin sanat: "jos tarvitaan."

Opisto-komiteaksi valittiin A. Johnson, J. H. Jasberg ja H. Hela.

Seuraavan ajan vaiheet kirkkokunnassamme olivat liian levottomat edellämäinitun päätöksen toimeenpanemiseen. Sanat "jos tarvitaan" olivat siis aivan paikallaan, olivatpa ikäänkuin ennustus noista vaikeuksista, jotka estivät opistohomman tehokkaampaa jatkamista, tekivät maan ostamisen mahdottomaksi ja siis rahan lainaamisenkin tarpeettomaksi. Nuo tapaukset osottivat, että varovaiset ainekset edellisessä kirkolliskokouksessa eivät suotta varoneet.

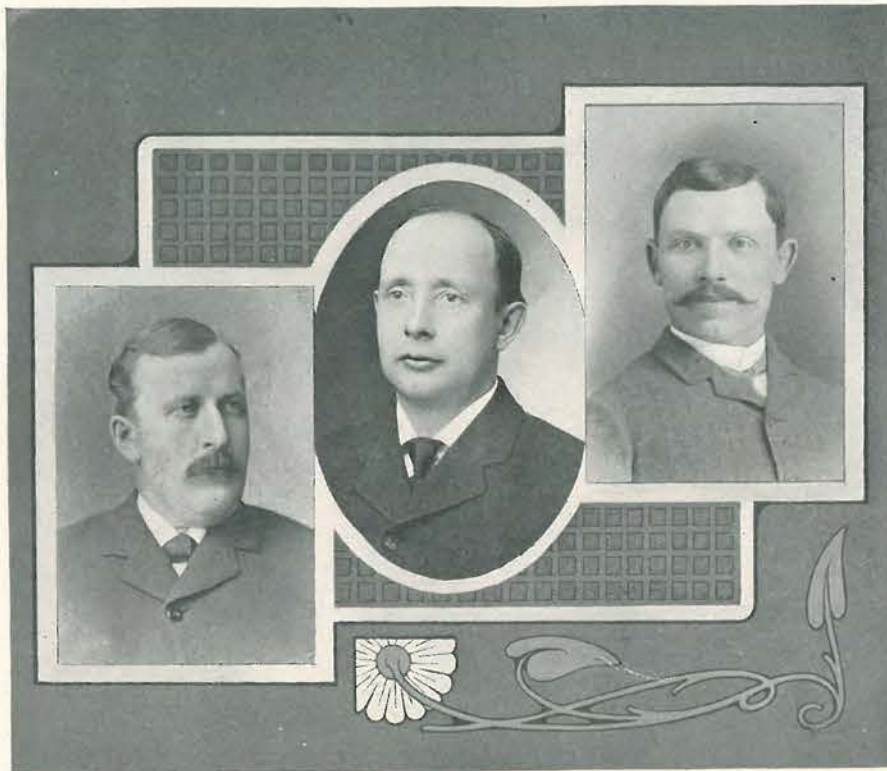
Vuosina 1891 ja 1892 alkoivat näet nuo ikävät rettelöt pastori Eloheimon kanssa, joka tahtoi lopulta riistää kolme seurakuntaa Suomi-Synoodin yhteydestä ja alotti kesällä viimeainittuna vuonna oman kirkkokuntansa, joka kuitenkin ei todellisuudessa ollut muuta kuin paperilla. Paljon häiriötä ja harmia se kumminkin tuotti Suomi-Synoodille ja sen asioissa toimiville. Samalla, kun asia jätettiin hetkeksi syrjään, jäi myöskin maan hankkiminen Minneapolin ja St Paulin tienoilta sikseen. Hitaasti näkyi kirkkokunta kasvavan lännen puolella; kylmää uhkui länsituuli siis opistoasiaakin kohtaan. Sen vuoksi lienee ajatus tuonnempaan saanut sen käänteen, mikä sillä tuli olemaan.

Vuoden 1892 kirkolliskokoukselle, joka alkoi kesäk. 7 p. Ishpemingissä, antoi konsistoriumi ja komitea yhteisen ehdotuksensa opistoasiasta, että aloitettaisiin koulu Hancockissa jo seuraavana syksynä, aluksi ensimmäisellä luokalla. Tämä osottaa, että halu kyllä oli vireillä koulun aikaansaamiseen, eikä sitä puuttunut halua kirkolliskokouksenkaan jäseniltä, koska yhteiseksi päätökseksi tuli, että tuo tärkeä asia pannaan ehdotuksen mukaan alkuun.

Konsistoriumin kanssa edelleen toimimaan valittiin taas kolmimiehininen komitea, tällä kertaa kansalaiset Hannes Hela, Niilo Majhannu ja J. H. Jasberg, pöytäkirjan sanain mukaan: "tämän vasta päätetyn koulun asioista päättämään ja niitä käytäntöön panemaan." Valiokunnan velvollisuudeksi pantiin, että sen tulee auttaa konsistoriumia erittäinkin kaikissa käytännöllisissä kysymyksissä. Harrastusta opistoaatetta kohtaan päätettiin herättää muun muassa erityisen tarkotusta varten tehdyn lentokirjaisen kautta. Kiireet työt tulevina aikoina estivät kumminkin lentokirjan val-

mistamisen. Kirkolliskokouksen tosi harrastusta jopa intoa asiaa kohtaan osottaa sekin, että opiston hyväksi pantiin lista liikkeelle, johon läsnäolevat saivat merkitä lahjoja asian hyväksi. Tuloksena oli \$115:15. Näin antoi synoodin eduskunta kauniin esimerkin muillekin kansalaisille siitä uhraavaisuudesta, jolla tulevaa opistoa oli kannatettava.

Tietysti oli aikomus, että menetellään voimien ja varojen mukaan.

OPISTOKOMITEA, VALITTU V. 1892

N. Majhannu.

J. H. Jasberg.

H. Hela.

Koulua aiottiin alottaa vuokrahuoneissa. Opettajaa ruvettiin tiedustelemaan Suomesta, sillä ei silloin ollut ajatusta, että joku meistä kirkkokunnan saarnamiehistä rupeisi opiston opettajaksi; sellainen toimi ei ollut persoonallisena ihanteenamme, kukin halusi olla varsinaisessa sielunpaimenen toimessa. Mitä varoihin tulee, arveltiin niitä saatavan sitten kun koulu ensin saadaan alkuun.

Tämä kirkolliskokouksen kaunis päätös nähtiin kumminkin mahdottomaksi vielä toteuttaa. Sellaisen opettajan saaminen, jolle voisi uskoa tuon alotettavan koulun alkamisen, ei ollut niin helppo asia kuin moni voi luulla. Edellisen vuoden aikana alkaneet "Eloheimon rettelöt" jatkuivat vieläkin. Kirkkokuntamme oli muutoinkin vielä liian heikko. Siinä oli kirkolliskokouksen aikana 1892 vasta 22 seurakuntaa ja niissä noin 1,800 ripilläkäypää jäsentä. Ei ole siis ihme, että asia oli vielä samalla kannalla seuraavana kesänä 1893, kun pidettiin kirkolliskokous Negauneessa.

Mitä oli kirkolliskokous sanova tästä hitaudesta opiston alkuunpanemisessa? Ehkä se antoi nyt konsistoriumille ja sen avuksi asetetulle komitealle vakavat nuhteet, koska se ei ollut toteuttanut edellisen kirkolliskokouksen selvää määräystä. Päinvastoin, vaikka kokous osotti suurta harrastusta opistoasiaan ja toivoi, että se voitaisiin toteuttaa niin pian kuin mahdollista, hyväksyi se konsistoriumin ja komitean menettelyn, ettei oltu noina ahtaina aikoina vielä ryhdytty opiston perustamiseen. Sopivilla keinoilla päätettiin kansan keskuudessa vireille herättää enemmän harrastusta opistoasiaa kohtaan. Lentokirjainen tuli vieläkin puheeksi. Mutta erittäinkin pidettiin tärkeänä kirkkokunnan kasvaminen voimakkaammaksi, koska silloin voi opistokin paremmin menestyä.

Vuoden 1894 kirkolliskokous pidettiin West Superiorissa, Wis. Täälläkin oli opistoasia yhtenä tärkeänä keskusteluaineena. Nyt näkyy jo vakautuneen se ajatus, että opisto on alotettava ensin jossakin pienemmässä kaupungissa; mutta tulevaisuuden varalta oli kuitenkin tiedusteltava sille vakinaisempaa olopaikkaa. Konsistoriumille apuvaliokunnaksi valittiin nyt 4 miestä, nimittäin: I. Sillberg, J. Mitchell, N. Majhannu ja K. Heusa. Konsistoriumissa oli Eloheimon eroamisen perästä ollut vaan kolme jäsentä: J. K. Nikander, K. L. Tolonen ja K. Huotari. Tässä kokouksessa tuli neljänneksi jäseneksi Calumetin seurakunnan pastori E. V. Hynninen.*) Tässä kokouksessa ei enää tehty mitään jyrkkiä päätöksiä opiston alkamisajasta eikä paikastakaan, koska oli nähty, ettei sitä kuitenkaan voitu alottaa ennen aikaansa. Näin jäi valiokunnalle jo vapaampi tilaisuus opiston paikanhankinnan suhteen. Mutta saman kirkolliskokouksen aikana johtivat Superiorin kaupungin maa-yhtiöt opistokomitean huomion heidän kaupunkiinsa, näyttäen, kuinka se on tasaisella ja sopivalla paikalla, yhtä hyvin suomalais-asutuksien keskuspaikaksi sopiva kuin ikään St Paulin tai

*) Past. Hynninen oli tässä virassa ainoastaan seuraavan vuoden maaliskuuhun asti, jolloin hän palasi Suomeen.

SUOMI-OPISTON TOIMIKUNTA 1894—1895.

E. V. Hynninen.
N. Majhannu.

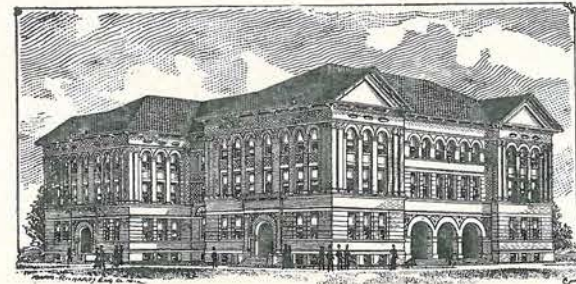
I. Sillberg.

K. Huotari.
J. K. Nikander.

K. Heusa.

K. L. Tolonen.
J. Mitchell.

Minneapolis tienoot, vieläpä tulevaisuuden suurkaupunki. Kuvailtiinpa sieltä saatavan hyvinkin helposti 10,000 taalan apuraha kaupungin puolesta. Asia meni jo niin pitkälle, että Superiorissa oleva maa-yhtiö välikirjalla lahjoitti opistoa varten kokonaisen "blokin" eli korttelin, laajuudeltaan 250×400 jalkaa, sillä ehdolla, että siihen rakennetaan 30,000 taalaa mak-sava opistorakennus. Piirustuksetkin hankittiin rakennusta varten, jotka valmisti arkkitehti Scofield. Jopa ruvettiin Superioria pitämään opiston varmana tulevaisuuden paikkana ja suunniteltiin opiston alkamista siellä. Kuitenkin tahdottiin saada varmempia takeita siitä, että tuo luvattu summa todellakin saadaan, ennenkun koulua alotetaan. Tätä summaa ei kuitenkaan näyttänyt tulevan, eipä alkuunkaan. Käytiin kuulustelemassa kerta, jopa toinenkin ja kolmaskin. Jotkut kansalaiset itse Minnesotassa olivat vihdoinkin tehneet kysymyksen: miksi ette pane opistoa Hancockiin? Siellä-

SUPERIORIIN AJOTTU OPISTO.

hän on suurin suomalainen pesäpaikka Vaskisaarella ja vanhimmat seurakunnat.

Kyllähän se alkujaankin olisi pantu mieluummin Vaskisaarelle. Mutta opistohan oli tulevaisuuden laitos. Sentähden tahdottiin tähystellä, missä se tulevaisuudessa parhaiten täyttäisi tarkoituksensa. Ei siis tahdottu kevytmielisesti luopua paikasta, joka tuntui tätä tarkotusta vastaavan, kunnes päästiin asiassa varmuuteen.

Harrastuksen herättämiseksi opistoasiaa kohtaan teki tämän kirjoittaja noin puolitoista kuukautta kestävä kiertomatkan v. 1895 alkupuolella idän valtioissa olevain kansalaisten luo ja kävi eri paikoilla Illinoisissa, Ohiossa, New Yorkissa, Massachusettsissa ja Mainessa. Mitään keräyksiä opistoa varten en katsonut sopivaksi tehdä, mutta kehoituksestani muodostettiin eri paikoille paikalliskomiteoja, toimimaan Suomi-Opiaston hyväksi.

Useimmissa paikoissa lienee paikalliskomiteain järjestelmä siltä ajalta rauvennut sikseen. Kuitenkin tuli opistoasia johdetuksi idän valtioissa silloisten kansalaisten mieliin. Samaan aikaan julkaisi Calumetin paikalliskomitea lentokirjaisen, jossa selitettiin opisto-asiaa usealta puolelta. Maaliskuun alussa v. 1895 vihittiin pastori Aadolfi Riippa saarnavirkkaan ja otettiin Suomi-Synoodin lähetyspastoriksi. Hänen tärkeimmäksi tehtäväkseen annettiin opisto-asian tunnetuksi tekeminen lännessä asuvien kansalaisten keskuudessa.

Yhä varmemmiksi alkavat opiston alkamishommat tulla, vaikkei kerätyt varat vielä nousseet kovinkaan suureen määrään. Jopa tehtiin kirkolliskokouksessa Ironwoodissa (1895) päätös, että opiston rakennustyössä on käytettävä niin paljon kuin mahdollista suomalaisia miehiä. Tämä tehtiin vaikka ei paikasta ollut vielä varmuutta. Ruvettiinpa jo peräytymään Superiorin paikasta, koska ei sieltä kuulunut apurahan suhteen mitään varmempaa. Opistomaan ehdotuksia alkoi tulla muiltakin paikkakunnilta; sellaisia oli tarjona Duluthista, Little Fallsista y. m. Mutta tarkemmin asiaa miettiessä huomattiin parhaimmaksi luopua niistä.

Ironwoodin kirkolliskokous antoi aiotulle opistolle ensi kerran virallisesti sen nimen, joka sillä sitten on ollut. Siitä alkaen voitiin ruveta puhumaan Suomi-Opistosta, vaikkei ollutkaan vielä tarkkaa tietoa siitä, mihin opisto sijoitettaisiin. Nimen määrittäminen pidettiin tarpeellisenä sen varalta, jos nähtäisiin tarpeelliseksi opiston erityinen laillistaminen siinä valtiossa, mihin se oli tuleva. Opistokomiteaan valittiin entiset jäsenet edelleen, sekä lisäksi pastori A. Riippa. Konsistoriumille ja komitealle annettiin valta kutsua opettajia ja valita kirkkokunnan nimessä johtokunta Suomi-Opistolle, jos nähdään tarpeelliseksi.

Näin oltiin siis täysissä toiveissa, että oppilaitos vihdoinkin oli pääsevä alkuun. Alussa vuotta 1895 oli Paimensanomissa kirjoitus: "Onko alkanut vuosi meille opisto-vuosi?" Tarkotettiin kysyä, saadaanko jo mainitun vuoden kuluessa kauvan toivottu oppilaitos alkuun. Niin toivottiin varmasti. Kuitenkin lykkäytyi sen toteuttaminen vielä yhden vuoden eteenpäin. Vielä kerran koetettiin, eikö voitaisi pitää kiinni entisestä aikomuksesta, että opisto rakennetaan Superioriin. Kun ei siellä lopultakaan näyttänyt saatavan aikaan puoltakaan luvatausta avustuksesta katsottiin lopulta parhaaksi jättää Superiorin paikka ottamatta huomioon. Ruvettiin vaan ajattelemaan opiston väliaikaista alottamista Hancockissa niinkuin jo v. 1892 kirkolliskokous oli päättänyt.

SUOMI-OPISTO-TOIMIKUNTA V. 1895.—1896.
(Valittu Ironwoodissa, Mich.)

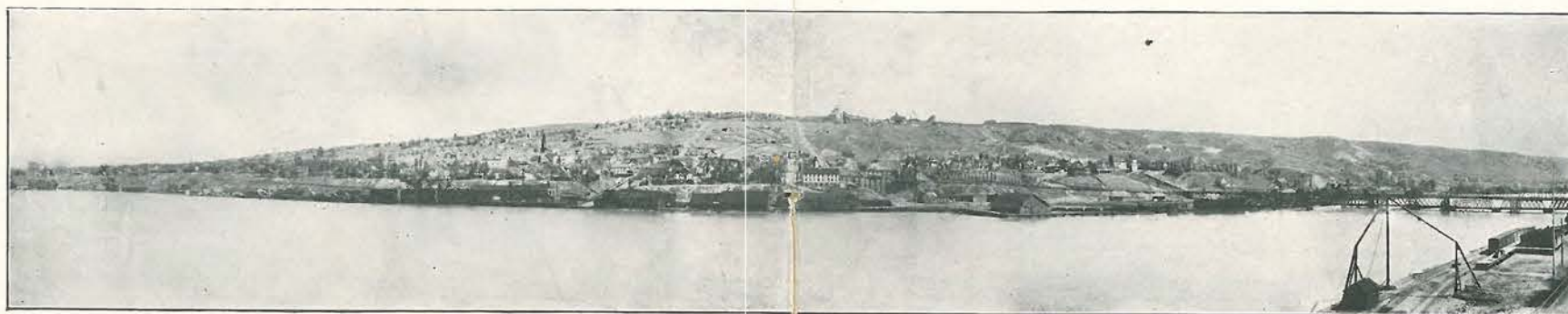
K. L. Tolonen.
N. Majhannu.
I. Sillberg.

J. K. Nikander.

K. Huotari.
J. Mitchell.
K. Heusa.

(Pastori A. Riippa kuului myös toimikuntaan, mutta on pirstusta erchdyksestä jättänyt hänen kuvansa pois. Löytyy toisessa paikassa tässä Albumissa.)

Mutta jos saammekin koulun alkuun, mistä siihen opettaja otetaan? Kun Suomesta tiedustelut, joita tehtiin silloisen Kuopion piispan (nykyisen arkkipiispan) G. Johanssonin kautta, eivät tuottaneet suotuisia tuloksia, kysyi opistotoimikunta tämän kirjoittajalta, enkö rupeaisi tulevan opiston opettajaksi. Yhtä opettajaa näet vaan silloin ajateltiin aluksi. Vaikkakin ihanteenani oli aina ollut käytännöllisen sielunpaimenen toimi seurakunnassa, suostuin kuitenkin tähän ehdotukseen, saadaksemme asian alkuun. Kuitenkin oli aikomukseni olla siinä vaan pari kolme ensimmäistä vuotta, kunnes ennätettäisiin saada opistoa johtamaan joku toinen mies. Ei suinkaan ollut aikomukseni olla kymmentä vuotta, niinkuin itse asiassa on käynyt.

HANCOCKIN KAUPUNKI, KATSOTTUNA PORTAGE SALMEN TOISELTA RANNALTA.

Kun vuoden 1896 kirkolliskokous alkoi lähestyä, muodosteli tämän kirjoittaja kansal. J. H. Jasbergin avustamana sääntöehdotuksen pohjaksi kirkolliskokoukseen. Tämä ehdotus melkein semmoisenaan hyväksyttiin. Arveltiin, että kokemus tulevaisuudessa parhaiten osottaa, mitä muutoksia siinä on tehtävä.*)

*) Nämä ohjesäännöt olivat voimassa vuoteen 1901, jolloin uudet täydellisemmät, muodostettiin ja hyväksyttiin.

Suomi-Opisto vuosina 1896---1906.

1. Suomi-Opiston alkuunpano.

Kirkkokunnan vuosikokous Calumetissa v. 1896 oli viimeinen joka päätti, että Suomi-Opisto on aloitettava jo ensi syksynä. Opistopaikasta ei päätetty varmaa; päätettiin vaan, että opisto on sijoitettava joko Hancockiin tai Houghtoniin. Niin oli opistotoimikuntakin tehnyt ehdotukses-

saan. Se oli ehdottanut opiston sijoitettavaksi Hancockin seutuun yleisesti, määräämättä erityisesti Hancockin kaupunkia. Asia oli riippuva siitä, Hancockistako vai Houghtonista saataisiin parempi maapalanen ja paremmat muut ehdot opistolle.

Kun nyt oli varmasti päätetty opisto pantavaksi alkuun eikä erityisiä esteitä noussut eteen ryhtyi vasta valittu "opiston johtokunta" heti toimimaan. Johtokunnan muodosti "konsistoriumi" ja "valtuuskunta". Edellisessä oli pastorit J. K. Nikander, K. L. Tolonen, K. Huotari ja J. Bäck, jälkimmäiseen valittiin kesäkuun 4 päivänä J. H. Jasberg, A. Leinonen, A. Peltö, A. Johnson, O. J. Larson, Jooseppi Riippa ja W. Burman. Konsistoriumin tuli etupäässä valvua opiston kirkollista ja uskonnollista puolta; valtuuskunnan taas pitää huolta opiston aineellisesta puolesta. Tärkeämissä asioissa he keskustelivat ja päättivät yhdessä, kirkkokunnan esi-

mies ollen puheenjohtajana. Valtuuskunta valitsi A. Leinosen kirjuriksi ja rahastonhoitajaksi, joita toimia hän toimitti kunnollisesti kuolemaansa asti. Myöskin valittiin toimikunta aiottuun Hancockin liikemiesten kokoukseen keskustelemaan heidän kanssaan opiston paikasta.

Vasta heinäkuun 4 p. pidettiin ensimmäinen koko johtokunnan kokous. Siinä valittiin tämän kirjoittaja opiston johtajaksi ja yhdeksi opettajaksi. Sitä paitsi valittiin opettajiksi Jocs. Riippa ja W. Burman. Englannin kielen opettajan hankkiminen jätettiin johtajan tehtäväksi. Jon-

CALUMETIN BETLEHEMIN SEURAKUNNAN KIRKKO.

Tässä kirkossa päätettiin Suomi-Opisto aloitettavaksi Hancockissa, vuokratussa huoneessa, syksyllä vuonna 1895.

kunlaisen kokemuksen saamista varten oli johtajan tehtävä matka Rock Islandiin, Ill., ruotsalaiseen Augustana-opistoon. Silloin myös määrättiin opiston ensimmäisen luokan oppiaineet. Ne olivat seuraavat: Uskonto, suomen kieli, englannin kieli, laskento, maantieto, Yhdysvaltain historia, luonnontiede, kaunokirjoitus, piirustus, kirjanpito, laulanto, soitanto ja voimistelu. Englannin kielellä oli näistä oppiaineista opetettava englannin kieltä, Yhdysvaltain historiaa ja kirjanpitoa; laulua ja soitantoa puoleksi kummallakin kielellä; muut aineet suomeksi. Tämä oli ensimmäinen yritys opiston opetuskielen ratkaisemiseksi. Tämän suunnittelun mu-

JOOSEPPI RIIPPA.

kaan aineet sitten ensimmäisenä lukuvuonna opetettiin, paitsi että Suomen historiaa opetettiin sen lisäksi 1 tunti viikossa. Kuitenkin asianharrain johdosta annettiin opetus kirjanpidossa, laulussa ja soitannossa suomen kielellä. Syyslukukauden alkamiseksi määrättiin syyskuun 8 p.

Edellä mainitun päätöksen mukaisesti teki tämän kirjoittaja matkan elokuun lopulla ja syyskuun alkupäivinä Rock Islandiin, jossa sain myös olla saapuvilla Augustana-Opiston syyslukukauden alkajaisissa. Kiitollisuudella mainitsen sen suosiollisuuden, jolla siellä olevat opettajat antoivat minulle tarpeellisia tietoja, erittäinkin tohtori O. Olsson vainajan

JOOSEPPI RIIPAN HAUTAUS ASTORIAN HAUTAUSMAALLA.

ja pastori P. M. Lindbergin (viimemainittu tätä nykyä seurakunnan pastorina Omahassa).

Matkalla ollessani sain kotoa tuon surusanoman, että salaman isku oli surmannut yhden opistomme tulevista opettajista, Jooseppi Riipan, Hancockin kirkossa elokuun 28 p:nä hänen siellä vielä ollessaan, laskettuaan kesäkoulun lapset menemään kotia. Tämä tapaus vaikutti uuden opiston alkamistoimissa suuren kaipauksen ja surumielisyyden tunnetta. Sen oli Herra nähnyt tarpeelliseksi mausteeksi opistomme alkamisjuhlassa.

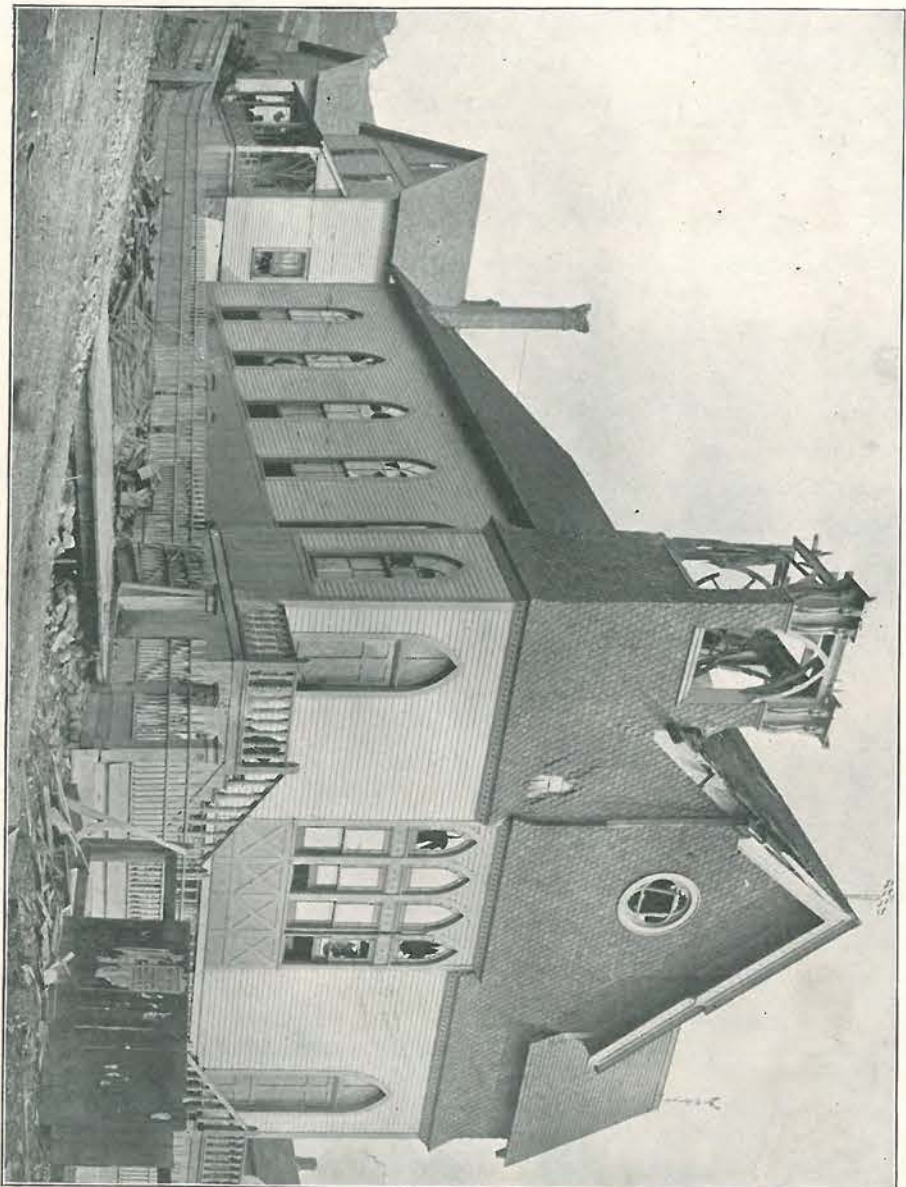
2. Suomi-Opiston avausjuhla.

Syyskuun 8 p. tuli. Opiston ystäviä kokoontui avajaisjumalanpalvelukseen Hancockin suom. ev.-lut. seurakunnan kirkkoon runsaasti, enimmäkseen lähitienoilta, mutta useita etempääkin. Saakoon tässä sijansa seuraava ote kertoelmasta, jonka pastori Tolos-vainaja silloin kirjoitti Paimen-Sanomiin:

“Tämän historiallisen päivän juhlallinen avautoimitus alkoi veisuulla virrestä 285: 1—4, jonka jälkeen opiston johtaja puheensa alustaksi luki Sananl. 8:n luvun. Hän lausui, lyhimmiten kerrottuna, seuraavaan tapaan:

“Viisaus, joka on ijankaikkisuudessa ollut Isän helmassa, kutsuu ihmistenlapsia oppimaan taitoa, jonka johtajana on Herran pelko. Kristillisten koulujen ja opistojen kautta annetaan nuorisolle kristillistä tietoa ja kasvatusta sekä taitoa eri toimialoja varten. Mekin olemme nyt kokoontuneet alottaaksemme Jumalan sanalla ja rukouksella suomalaisen korkeamman oppilaitoksen, Suomi-Opiston. Moni voi ajatella ja kysyä: miksi sitä tarvitaan? Onhan meillä valtion kouluja runsaasti. Ystävät! Kristillinen seurakunta tarvitsee kristillistä opistoa, saadakseen siitä sielunpaimenia, jotka kallista Jumalan sanaa puhtaasti ja selkeästi opettavat ja sakramenteja oikein jakavat, opettajia, joita opetetaan sanan tuntuun ja joita Jumalan Henki valmistaa kalliiseen työhönsä soveljiksi; ja se tarvitsee sitä myös, täyttääkseen Kristuksen kasvatuskäskyä haltuunsa uskotun nuorison suhteen, ettei se uskonottomien koulujen kautta vieraantuisi pois isänsä uskosta ja tunnustuksesta. Tässä maassa ovat kirkko ja valtio jyrkästi erillään toisistaan. Valtio ei täällä mitään välitä alammaistensa uskonnosta. Meidän itsemme, jotka pidämme kiinni Jumalan sanasta ja evankelis-luteerilaisesta opista, on täällä vapaasta halusta ollut yhdyttävä seurakunniksi ja kirkkokunnaksi. Valtio ei myöskään luonteensa johdosta tarjoa vähääkään kristinopin opetusta, ei sen kouluissa saada edes lain mukaan raamattua lukea. Mutta “Herran pelko on viisauden alku”, ja “muuta perustusta ei voi yksikään panna kuin sen, joka pantu on, joka on Jeesus Kristus”. Sen vuoksi ovat suomalaisen siirtokansamme valitut jäsenet kaivanneet korkeampaa kristillistä oppilaitosta. Kirkolliskokouksissamme olemme joka vuosi opiston merkitystä ja tarpeellisuutta palavasti tunnustaneet, saarnamiehet ja sanankuulijat yksissä tuumin. Nyt olemme tulleet siihen määrään, että Suomi-Opisto voi alkaa vaikutuksensa

Jumalan avulla. Korkeampi opistomme, kerran alkuunsa pääseenä ja edistyen vaikutuksessaan, on oleva äiti, joka synnyttää pienempiä kouluja, joita muutoin saadaan puuhata usein ilman pysyvää menestystä. Suomi-Opiston varttuneemmat oppilaat — niin toivon — pitävät herättäviä puheita kotitienoillaan, pitävät kouluakin kesäisin, ja niin leviää siunaus siirtokansamme eri osiin”. Puhe loppui tilaisuuteen kohdistuvalla rukouksella. Sen jälkeen veisattiin virrestä 285: 7, 8. Sitte seurasi toisten läsnäolevien pappien puheet. Ensiksi puhui pastori Hoikka lasten arvosta ja heidän kasvatuksensa tärkeydestä, nimenomaan uskonnollisella, Jumalan sanan pohjalla, sanoi jokaisen lapsen tuhansia taaloja kalliimmaksi, muistuttaen erään miehen lausetta, että hän oli monen tuhannen taalan mies, sillä hänellä oli monta lasta. Lasten kasvatuksen tärkeys teroitettiin sattuvasti mieliin. Pastori Kampi puhui toisena, osoittaen pitemmässä puheessa hänkin, miten se viisaus, joka ylhäältä on ja jonka osallisuuteen meidän on saatettava lapsemmekin kristillisen koulukasvatuksen kautta, uhrauksia tehden, vaivoja säästämättä, vastuksista huolimatta, on ainoa oikea viisaus. Viisaus, joka asettuu Jumalan sanan mestaroijaksi, kieltäen sen totuuksia, ei ole oikea vaan väärä ja hyljättävä. Raamattu, jonka alle kristillisen korkeammankin opetuksen on alistuminen ollakseen kristillistä, tuomitsee sen vääräksi. Puheensa punnaksi luki hän Syyrakin kirjan 39: 2. Allekirjoittanut, toivotukseksi luettuansa virsik. 163: 1, 2 värsyn, 100:n psalmin johdolla antoi kolme vastausta kysymykseen: Minkätähden meidän täällä Amerikassakin, täällä uudessa kotimaassa, on tehtävä uhrauksia kristillisen oppilaitoksen ylläpitämiseksi? Ensiksi, me olemme sen Jumalalle velkapäät. Jumala on tässäkin maassa, se sama Jumala, jonka tuntoon olemme kastetut ja kasvatetut. Täälläkin tunnemme hänet siksi, joka on tehnyt meidät kansaksensa ja laitumensa lampaiksi. Hän kaitsee meitäkin armokeinojensa laitumella, josta olemme velvolliset palvelemaan häntä rakkauden uudessa kuuliaisuudessa, olemme velvolliset kasvattamaan lapsemme hänen tuntemisessansa. Toiseksi oma menestyksemme vaatii sen. Moni luulee olevansa onnellinen, kun on “hyvä aika”, jolla ymmärretään aikaa, milloin ansaitaan helposti ja paljon rahaa. Mutta muistakaamme, ettemme elä ainoastaan leivästä. Menestystä on meillä velvollisuuksiemme täyttämässä. Moni sanoo: mitä niistä sellaisista laitoksista, kirkkoista ja kouluista, asetteleekaan vastuksiksi, niihin sitte aina kerjätään, ja jos ei anna, niin pidetään pyrintöjen vastustajana. Moni luulee olevansa vapautettu sillä, että aikoo jonkun ajan päästä palata

HANCOCKIN SUOMAL. EV.-LUT. SEURAKUNNAN KIRKKO.

Kirkko on ukkosen runtelema, siinä kuitenkin Suomi-Opiston avauspuheet pidettiin.

vanhaan maahan. Mutta meillä on velvollisuuksia kaikkialla, missä nautimme etua ja hyötyäkin. Vapahtajan rakkauden lämmittämä sydän tulee meillä olla mukana joka paikassa. Moni ei tunnekaan suuren asiamme merkitystä. Niille on sitä aina selvitettävä. Asian harrastajat tarvitsevat kestävyyttä. Herran tahdon täyttäminen tuottaa meille Herran siunausta ja siitä riippuu menestyksemme. Kolmanneksi, me jätämme siunauksen lapsillemme ja lastenlapsillemme. Päivätyön päätettyämme, kun lepäämme lepokammioissamme, kävelevät he haudoillamme ja siunaten muistoamme sanovat: siinä lepäävät he, autuaasti nukkuneet, suokoon Herra kerran meidänkin niin täältä erota. He jättivät meille perintönä kalliimman aarteen, opin ja tiedon valon ja ijankaikkisen autuuden toivon Vapahtajan tuntemisessa.

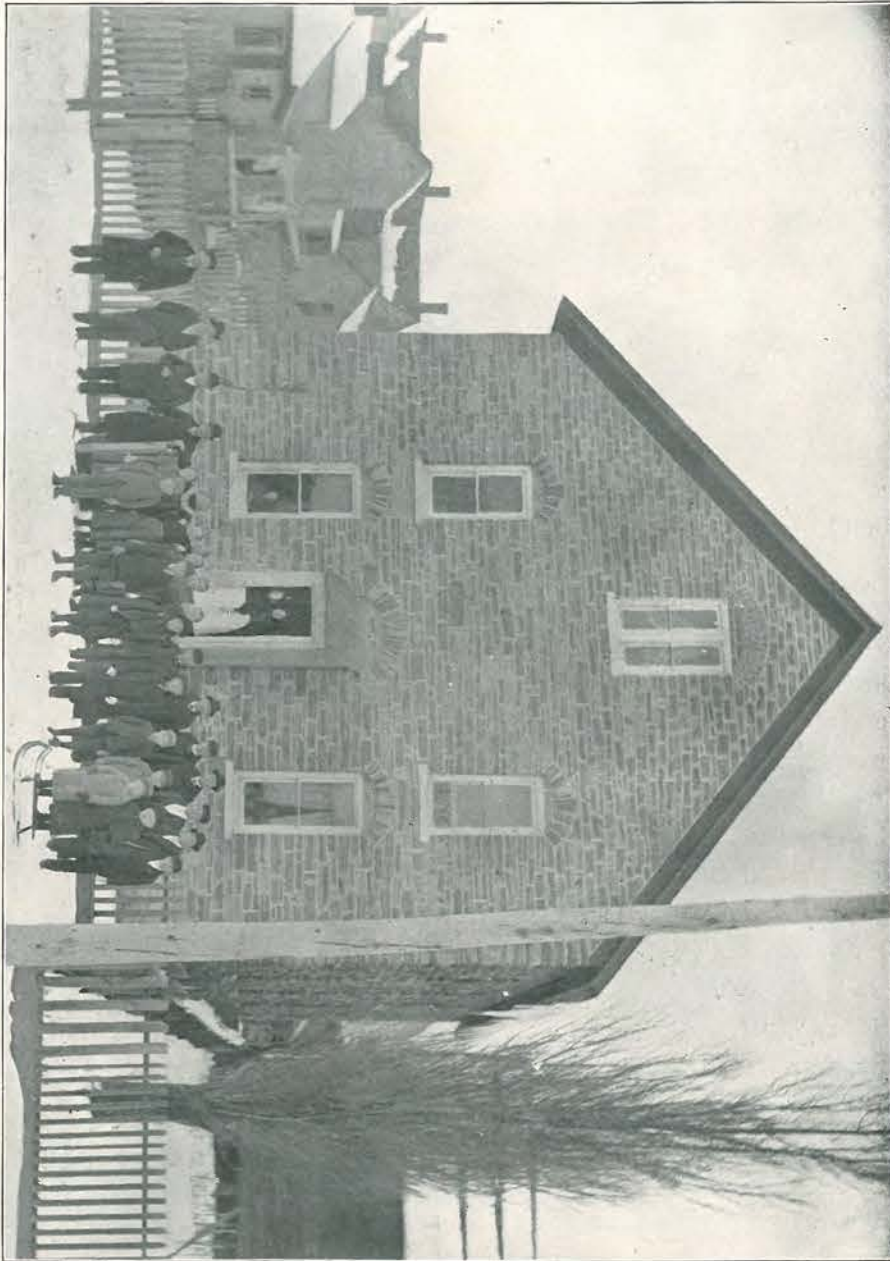
Muilla tämän maan luterilaisilla kirkkokunnilla on 25 jumaluusopillista seminaaria, 33 opistoa, osittain yhdistettynä jumaluusopillisiin seminaareihin osittain erikseen, ja 32 akatemiaa, siis yhteensä 90 korkeampaa oppilaitosta, yksin iislantilaisetkin ovat saamaisillaan omankielisen opiston, emmekö me suomalaiset sitte astuisi muiden kansallisuuksien riveihin sivistyksen tiellä. Opistossamme ei tulla opettamaan uskontoa ainoastaan tieteenä muiden tieteiden rinnalla, vaan sitä tullaan niin viljelemään, että siinä tulee vallitsemaan vasituinen uskon henki. Silloin sillä on oleva myös Jumalan siunaus. Lopuksi veisattiin virrestä 163: 7.”

3. Suomi-Opiston ensimmäinen lukuvuosi.

(1896—1897).

“Alku työn kaunistaa”, sanotaan. Samoin antoi Suomi-Opiston ensimmäinen lukuvuosi hyviä toiveita opiston menestyksestä tulevaisuudessa. Jo ensi päivänä ilmoitui oppilaiksi pyrkijöitä 11, jotka kaikki hyväksyttiin. Myöhemmin ilmoitautui lisää, niin että tällä ensimmäisellä syyslukukaudella oli opiston kirjoissa kaikkiaan 22 oppilasta, joista 15 mies- ja 7 naisosastolla. Aluksi oli tämän kirjoittaja yksinään opettajana. Lokakuun alussa tuli V. Burman lisäksi ja vielä myöhemmin syksyllä saapui lukkari-urkuri J. Holmlund. Englannin kielen ja Yhdysvaltain historian opetusta antamaan tuntiopettajana oli saatu professori C. J. Barr, joka varsinaisesti oli latinankielen opettajana Hancockin yhteisessä korkeakoulussa.

Kevätlukukaudella olivat samat opettajavoimat toiminnassa, paitsi

SUOMI-OPISTON ENSIMMÄINEN KOTI. V. 1896—1899.

V. Burman, joka helmikuun alussa erkani. Oppilaita oli kevätlukukaudella 21, joista 12 mies- ja 9 nais-osastolla. Kaikkiaan oli tämän ensimmäisen lukuvuoden ajalla opistossamme 25 oppilasta opetusta nauttinut. Kevät-tutkinnossa saapuvilla olleet 17 oppilasta siirrettiin *toiselle luokalle*.

Koulua pidettiin vuokratassa kivirakennuksessa Hancockin protestant-tisen hautausmaan kohdalla. Omaakin rakennusta toivottiin, tuumaeltiin. Mutta ensin oli maa saatava. Hancockin kaupungilta toivottiin saatavan

OPETTAJAKUNTA V. 1896—1897.

Jaak. Holmlund.

J. K. Nikander.

V. Burman.

sievä palanen Portage salmen rannalla länsi-Hancockissa; mutta nämä toiveet raukesivat, kun kaupungin valtuusmiehet selittivät, ettei heillä ole-kaan oikeutta maata luovuttaa. Alettiin sitte katsella paikkaa muualta, tekemättä kumminkaan vielä mitään varmaa päätöstä.

Kirkolliskokoukselle Hancockissa v. 1897 voitiin jo esitellä ensim-mäisen kouluvuoden kokemukset. Sen päätöksistä taas saatiin varmempaa tukea jatkuvalla toiminnalle. Konsistorin kanssa, jonka jäsenet olivat

eteenkinpäin samat kuin edellisenä vuonna valittiin taas valtuuskunnan jäseniksi *A. Johnson, A. Leinonen, A. Pelto, K. Heusa, N. Majhannu, J. Mitchell ja I. Sillberg*. Oman kodin tarpeellisuus opistolle tunnustettiin, Sen paikasta tehtiin ainoastaan määräys, että se on valittava Houghton kauntin piiristä. Maan hankkiminen opistolle jätettiin kokonaan opiston johtokunnan toimeksi. Samoin rakennuksen siihen rakentaminen. Siitä vaan määrättiin, että se on rakennettava halvasta hietakivestä ja hinnasta tehtiin määräys, ettei se saa nousta \$7,000 suuremmaksi. Ajasta määrättiin vaan, että se on tehtävä "niin pian kuin suinkin mahdollista".

Tässä kirkolliskokouksessa tehtiin myös muutamia pienempiä muu-toksia opiston ohjesääntöihin, jotka tässä muutetussa muodossa ovat luet-tavina Suomi-Opiston luetteloissa. Tällaisina Suomi-Opiston ohjesäännöt olivat voimassa, kunnes niissä myöhemmin toimitettiin perinpohjaisempi uudistus.

Kirkolliskokouksen päätöksen mukaisesti painatettiin myöhemmin ke-sän kuluessa Suomi-Opiston ensimmäinen luettelo ja jaettiin ystäville. Sekin osaltaan avasi näkö-alaa opiston menestymiseen ja antoi uutta innostusta asiaa kohtaan. Olihan nyt opisto tosi-asiana olemassa. Ensimmäisen kou-luvuoden toiminta ja menestys antoi kokemusta ja toiveita vastaisellekin toiminnalle.

4. Toinen lukuvuosi.

(1897—1898)

Toinen kouluvuosi aloitettiin syyskuun 7 p. Nyt oli jo 2 luokkaa toi-minnassa. Ylemmällä luokalla oli 6 mies- ja 6 nais-oppilasta, alemmalla luokalla 10 miespuolista ja 6 naispuolista oppilasta; siis yhteensä 28 oppi-lastä. Oppilasluku oli siis lisääntynyt. Kevätlukukaudella jäi 1 pois ja 4 tuli sijaan. Täten oli kevätlukukauden oppilasmäärä 31, joista oli 17 mies- ja 14 nais-osastolla.

Uusi opettaja oli saatu englannin kielessä ja Yhdysvaltain historiassa, nimittäin ruotsalainen *Justus B. Linderholm*, joka itse oli käynyt Bethany-opiston läpi ja ollut jonkun aikaa Augustana-seminaarissa. Hän opetti myös jonkun aikaa kaunokirjoitusta ja antoi vapaaehtoisesti opetusta ruotsin kielessä. Muita opettajia oli, paitsi tämän kirjoittajaa, Jaak. Holm-lund edelleen ja kevätlukukaudella opetti pastori J. Bäck suomen kieltä ja Suomen historiaa.

Rauhallisesti jatkettiin opinnoita nuoressa opistossamme alkupuolella lukuvuotta. Ei tuntunut kellään oppilaista olevan muuta halua kuin yhä vaan pyrkiä eteenpäin oppi-kassan kartuttamisessa. Mutta kun joulun juhla, oli ohitse, alkoi Hancockin seurakunnassa nuo riitaisuudet, joita mielipahalla muistelee. Ja seurakunnassa syntyneet rettelöt työnsivät hyökyaaltonsa opistommeikin hiljaiseen piiriin. Helmikuulla, Washingtonin

OPETTAJAKUNTA V. 1897—1898.

J. Holmlund.

J. K. Nikander.
J. Bäck.

J. B. Linderholm.

päivän jälestä sai pieni opistomme kestää ensimmäisen kapinan. Seurauksena oli, että kuusi oppilasta (4 mp ja 2 np.) näki paremmaksi erota opistosta kuin kuulijaisuudessa ja nöyryydessä noudattaa opiston järjestystä. Tämä tapahtui ulkoapäin tulleiden yllytyksien johdosta. Omaksi vahingokseen tunnustivat toiset eronneista jälestäpäin tuon tehneensä, ehkäpä toi-

SUOMI-OPISTO V. 1897—1898.

setkin eronneet ovat sitä mielessään tunteneet. Mutta koulu sai tämän kautta kokemusta; se näki, että vakava järjestys ja kuri ovat ehdottomasti tarpeellisia asioita tällaisessa laitoksessa.

Kevättutkinnossa oli 25 oppilasta saapuvilla, joista 11 voitiin siirtää kolmannelle luokalle ja 11 ensimmäiseltä toiselle luokalle.

Oppiaineina oli tällä lukuvuodella ollut I luokalla: Uskonto, englannin, suomen ja latinan kieli, Suomen historia, maantieto, eläintiede ja laskuoppi; II luokalla: Uskonto, englannin, suomen ja latinan kieli, Yhdysvaltain historia, Suomen historia, maantieto, eläintiede, laskuoppi ja mitausoppi.

Sitä paitsi oli kummallakin luokalla opetettu ja harjoitettu kirjanpitoa, kaunokirjoitusta, piirustusta, soitantoa, laulantoa ja voimistelua näihin oppiaineisiin sopivalla tavalla.

Halullisille vanhemmille oppilaille antoi tämän kirjoittaja myös opetusta raamatunjohdannossa ja kirkkohistoriassa, tarkottaen mikäli mahdollista antaa tilaisuutta jumaluusoppiin oppiaineiden harjoittamiseen muiden opinnoiden rinnalla. Liiallinen työ pakotti kuitenkin tästä luopumaan noin lukuvuoden puolivälissä.

Opistomme oli asunut samassa vuokratalossa jossa edellisenäkin vuonna, ja siihen sitä päätettiin turvautua seuraavaksikin vuodeksi. Oman opistorakennuksen tekemiseen ei oltu vielä ennätetty, vaikka siihen oli edelliseltä kirkolliskokoukselta saatu lupa. Olihan ensin paikka hankittava, mille rakentaa. Tätä varten oli tullutkin tarjouksia. Kun Hancock ei voinut antaa maata, ennätti sen sisarkaupunki Houghton tarjouksineen Portage-salmen toisella rannalla. Jopa tarjottiin Marquettetakin suuri hotellirakennus edullisilla ehdoilla ja tosissa näkyivät Marquetten miehet olevan. Olisivat auttaneet melkoisilla summilla siellä tarjolla olevan hotellirakennuksen lunastamista.

Enemmän johtokunta kuitenkin otti huomionsa Houghtonissa tarjolla olevaa maata. Olisihan opisto täten kuitenkin tullut lähelle suuria suomalais-paikkoja; niin tuumailtiin. Jopa raivattiin opistomaan rajaakin Houghtonissa. Kun myöhemmin kuitenkin huomattiin, että antajat aikoisivat melkoisesti muuttaa tarjoamansa maan rajaa opistolle epäedulliseksi, päätti johtokunta tuosta paikasta luopua kokonaan. Kun sitäpaitsi tarjotut maapalat olisi annettu sillä ehdolla, että Suomi-Opisto aina olisi siinä tuleva-

suudessakin, ei johtokunta arvellut sopivaksi mennä sellaisiin sitoumuksiin, ja lopulta nähtiin parhaimmaksi ostaa Hancockin kaupungin keskeltä nykyinen avoinna oleva opistopaikka noin 4,000 dollarin hinnalla. Seuraavan kirkolliskokouksen aikana oli jo kaksi kolmannelle ostettu ja kolmannelle osasta hierottiin paraillaan kauppaa sen omistajan kanssa.

Suuriarvoinen opiston kehitykselle oli todellakin tuo seikka, että lopulta päästiin varmuuteen opistorakennuksen paikasta. Nythän voitiin ryhtyä uudella voimalla työhön ja suunnitella uusia keinoja varain hankkimiseksi. Tätä innostusta koetti tämänkin kirjoittaja vähän lisätä kirkollis-

SUOMI OPISTON NIEMI.

(Kansal. H. Piilikankaan lahjoittama.)

kokouksessa, kun kertomuksessani opiston edellisen vuoden vaikutuksesta lopuksi sanoin:

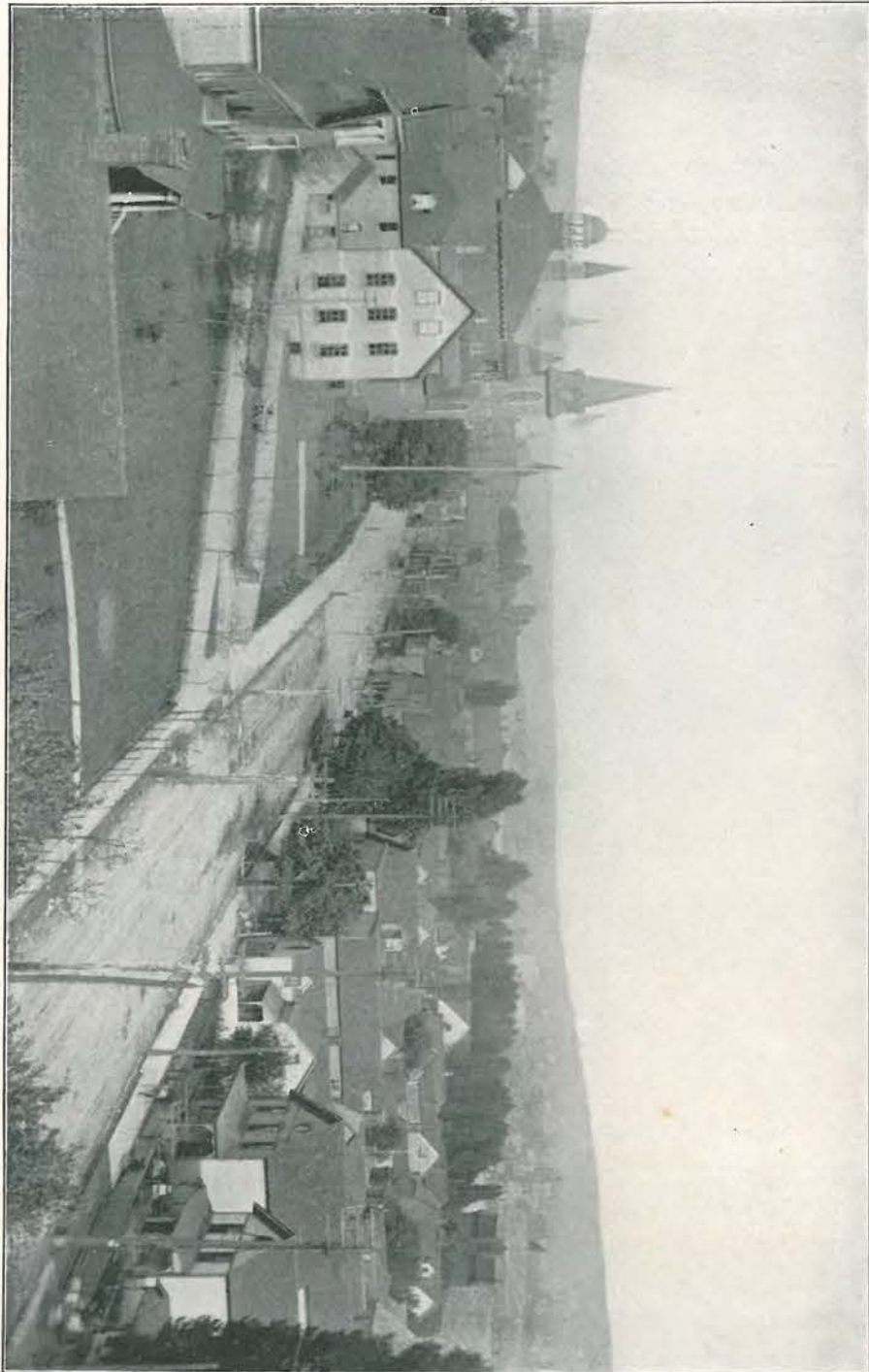
“Toivottava olisi, että opiston ystävät nyt toimisivat innolla varain saamiseksi, kun on suotavaa, ettei kovin suuriin velkoihin jouduttaisi, ja että saataisiin koulun juoksevat menot samalla säännöllisesti suoritetuiksi. Muistakaamme, että koulu on kirkkokunnan laitos; kirkkokunnan miehet sitä jo ennen sen alkamista toivoivat; kirkkokunta sitä tarvitsee. Kovin väärä on niin muodoin se väitös, että koko homma olisi vain minun puu-

haani; sitäkin on näet minulle sanottu. Semmoinen puhe ei ole loukkaus ainoastaan minua vastaan, vaan vielä enemmän niitä kunnan virkaveljiä ja arvoisia kirkkokuntamme miehiä ja naisia vastaan, jotka sydämen palavuudella ovat olleet yhtä osallisina opiston pystyttämisessä. Sentähden pois semmoiset ajatukset! Minä ja moni muu väistymme mielellämme aikanaan, kun tulee miehiä sijaan, joille hommat voidaan uskoa, ja kun koulu pääsee voimiinsa. — Jumala, joka on tähän asti auttanut, auttaa edelleenkin. Jeesus Kristus, joka on kirkkomme Herra, on myös koulumme Herra ja Suojelija.”

5. Kirkolliskokous v. 1898.

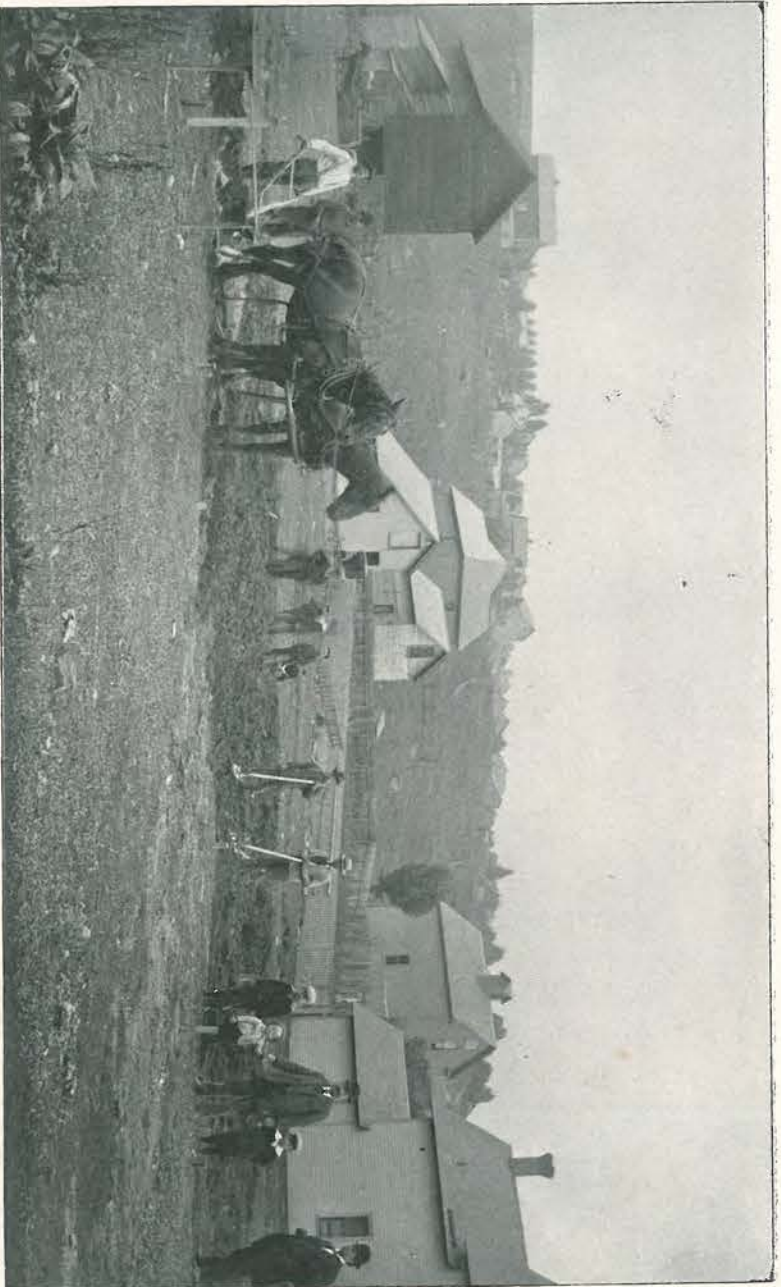
Ishpemingissä v. 1898 koossa ollut kirkolliskokous päätteli myös useista opistoa koskevista asioista. Tärkein päätöksistä kuitenkin oli toivomus, että opiston johtokunta toimisi kiireimmän mukaan oman opistorakennuksen valmistamisessa. Toivoipa se, että mahdollisesti seuraava kirkolliskokous voitaisiin pitää omassa opistotalossa, koska se määrättiin pidettäväksi Hancockissa vain sillä ehdolla, että opistotalo jo silloin olisi valmiina; muussa tapauksessa oli se pidettävä Republicissa. Kun se ei valmistunut siksi, pidettiin kymmenes kirkolliskokous viimeainitussa paikassa.

Opiston johtokuntaan valittiin konsistorin jäsenten lisäksi, jotka olivat samat kuin ennenkin, seuraavat kansalaiset: A. Pelto, J. H. Jasberg, A. Leinonen, K. Heusa, J. Lukkarila, J. Mitchell ja I. Sillberg. Nämä miehet siis saivat tehtäväkseen opistorakennuksen lopullisen alkuunpanemisen. Ja tämä tehtävä ei ollut helppo, kun rahavaroja ei ollut tiedossa. Luottaen Jumalan apuun ja varmana asian tärkeydestä ryhtyi kumminkin opiston johtokunta nyt toimeen. Mitä kirkolliskokouksen määräykseen tulee, ei sopinut senkään suhteen toisin menetellä. Olihan kyllä ennenkin kirkolliskokoukset tehneet päätöksiä, joita täytyi jättää toteuttamatta. Mutta nyt ei käynyt enää tämä laatuun. Nythän oli maa ostettu, mihin sopi rakentaa. Sitäpaitsi koululuokkain lisäytyminen opistossamme teki oman kodin sille välttämättömäksi. Vuosi tai pari mahdollisesti voitaisiin vielä tuossa yksityisasunnoiksi muodostetussa vuokratilassa pitää koulua. Ja niinhän täytyikin tehdä vielä puolitoista vuotta, minkä ajan oman kodin rakentaminen vähitellen vaati.

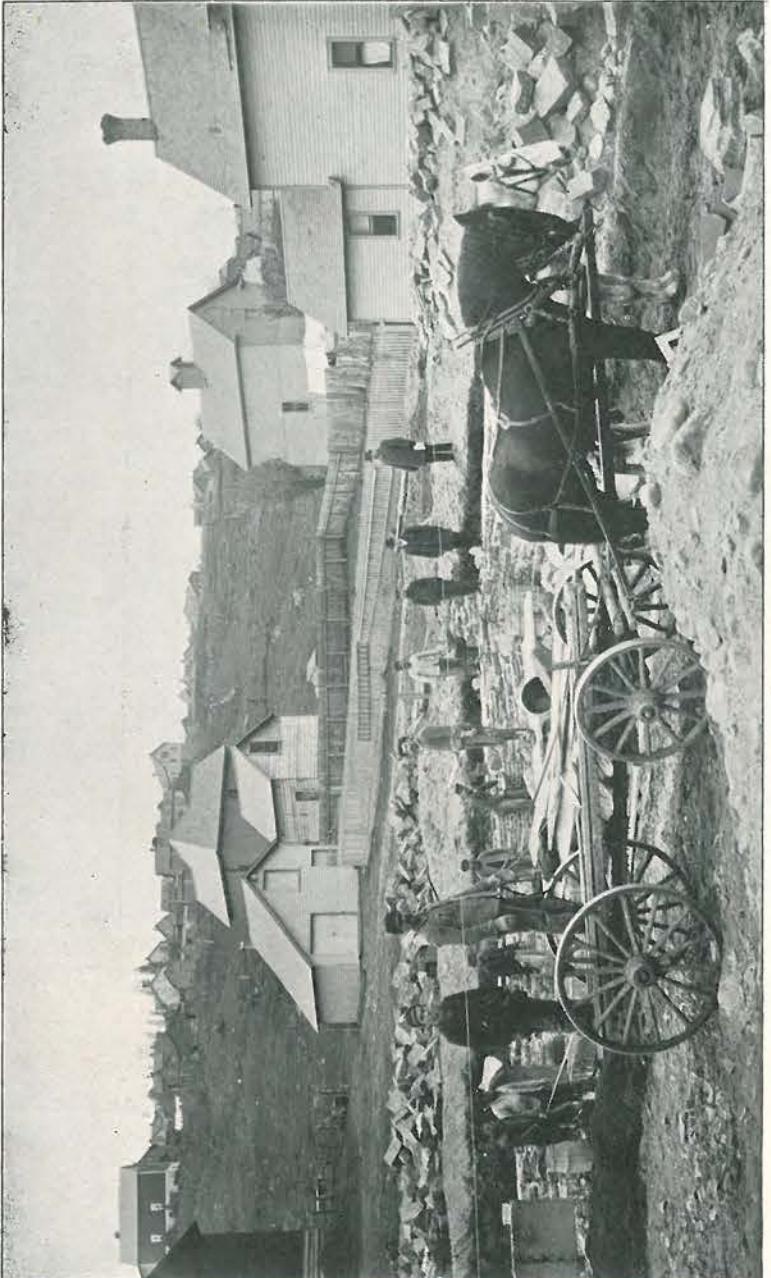

HANCOCKIN KAUPUNKI, KATSOTTUNA SUOMI-OPISTON TORNISTA.

(Quincyn katu, joka on kaupungin pääkatu.)

OPISTOPAIKAN TASOITAMINEN.

SUOMI-OPISTON KIVIJALAN MUURAMINEN.

6. Opistorakennuksen alkuunpano.

Johtokunta piti ensimmäisen kokouksensa jo kesäkuun 2 p., heti kirkolliskokouksen perästä ja valitsi jäsentensä keskuudesta rakennuskomitean; sen jäseniksi tulivat Auk. Pelto, J. H. Jasberg, K. Heusa ja J. K. Nikander. Kuinka nopeasti uuden rakennuksen luultiin valmistuvan, tätä osoittaa se seikka, että vanha opistotalo vuokrattiin ainoastaan kuudeksi kuukaudeksi. Arveltiin näet jo seuraavaksi kevätlukukaudeksi päästävän omaan taloon koulua pitämään. Varojen keräystä suunniteltiin. Muukalaisiltakin toivottiin saatavan; varain kerääjiksi heidän keskuuteensa valittiin A. Pelto ja J. H. Jasberg. Seuraavissa kokouksissa määrältiin varain kerääjiä muille paikkakunnille, etupäässä Kalumetiin ja Marquette kauntiin.

Suomi-Opiston rakennuksen piirustus annettiin arkkitehti Piercen tehtäväksi. Hän myös otettiin rakennustyön tarkastajaksi.

Jo kesän kuluessa tasotettiin opiston sija. Työtä oli tekemässä kansalainen Juhani Paavola hevosparinsa kanssa. Ansainnee tämäkin erikoistyo opiston rakennuspuuhassa mainitsemista, koska siten tapahtui opistolle tärkeän suuremman työn alottaminen.

Lokakuulla annettiin opiston kivijalan rakentaminen hancockilaiselle Wm. Scottille 1,569 dollarin urakkahinnasta. Vasta seuraavassa maaliskuussa (1899) annettiin opistorakennuksen kivityön tekeminen samalle Wm. Scottille 4,987 dollarin urakkahinnasta. Samalla kertaa hyväksyttiin kalumettilaisten rakentajain Pajarin ja Ulsethin urakkatarjous opistorakennuksen puutyön valmistamiseksi (10,037 d.) Samassa johtokunnan kokouksessa "päätettiin perustaa kasvuton rakennuslainaus, joten opiston suosijat voivat lainata opiston avuksi rahaa kasvutta 25 dollaria ja sitä suuremmissa summissa, vähintäänkin vuodeksi ja sitä pitemmäksi ajaksi". Tällaisia lainoja lienee saatu joku pienempi määrä. Vasta myöhemmin siitä muodostui varsinainen suunniteltu lainaosain keräys.

7. Kolmas lukuvuosi Suomi-Opistossa.

(1898—1899).

Opistoomme nähtiin nyt jo tarvittavan neljä varsinaista opettajaa. Käännyttiin sen vuoksi pastori R. Ylösen puoleen, joka silloin toimi sielunpaimenena Sand Couleen ja Beltin suomalais. ev.-lut. seurakunnissa Montanassa, ja joka, huolimatta seurakuntainsa vastaväitteistä, oli liittynyt pap-

pisjäseneksi Suomi-Synoodiin. Häneltä saatiinkin iloksemme se myöntävä vastaus, että hän suostui tulemaan opistoomme yhdeksi opettajaksi. Sitä suurempi syy oli tästä iloita, kun tiesimme pastori Ylösen oppineeksi ja etevälahjaiseksi mieheksi.

Kun edellisenä lukuvuonna toiminut englannin kielen opettaja epäili tulla jatkamaan tointansa, oli siihenkin toimeen saatava uusi mies. Tähän suostui rupeamaan oma kansalaisemme J. Kiiskilä, joka oli harjoittanut

OPETTAJAKUNTA 1898—1899.

J. Holmlund.

J. K. Nikander.

J. Kiiskilä.

(Puuttuu pastori R. Ylösen kuvaa, jota ei ole voitu saada.)

opinnoita Valparaison opistossa Indianassa. Hänet kohtasin lähetysmatkalani poiketessa Frankliiniin Minnesotassa kansalaisemme J. Savelan luona. Nämä miehet kutsuttiin myös johtokunnan yksimielisellä päätöksellä opettajiksi syksyllä alkavalle lukuvuodelle. Kun sitä paitsi J. Holmlund ja tämän kirjoittaja oli entisiä opettajia, oli neljä-luku täysi.

Oppilaita oli tällä kolmannella lukuvuodella opistossamme kaikkiaan

30. Syyslukukaudella oli vaan 24; kevätlukukaudella 29. Edellisen vuoden oppilasluvun yleismäärän rinnalla oli tämä vähän alempi, mutta kuitenkin tyydyttävä, kun muistamme, että useita oppilaita oli edellisenä vuonna kapinallisesti eronnut opistosta. Nousihan oppilasluku kevättutkinnossa yli edellisen vuoden kevättutkinnossa olleiden määrän.

Kolmannen lukuvuoden sai opisto kyllä vielä asua vieraan katon alla. Mutta omakin oli jo tekeillä. Lukukauden lopulla oli opistomme ystävillä se ilo, että voitiin pitää uuden rakennuksen

8. Nurkkakivijuhlaa,

joka tapahtui toukokuun 30 p. 1899.

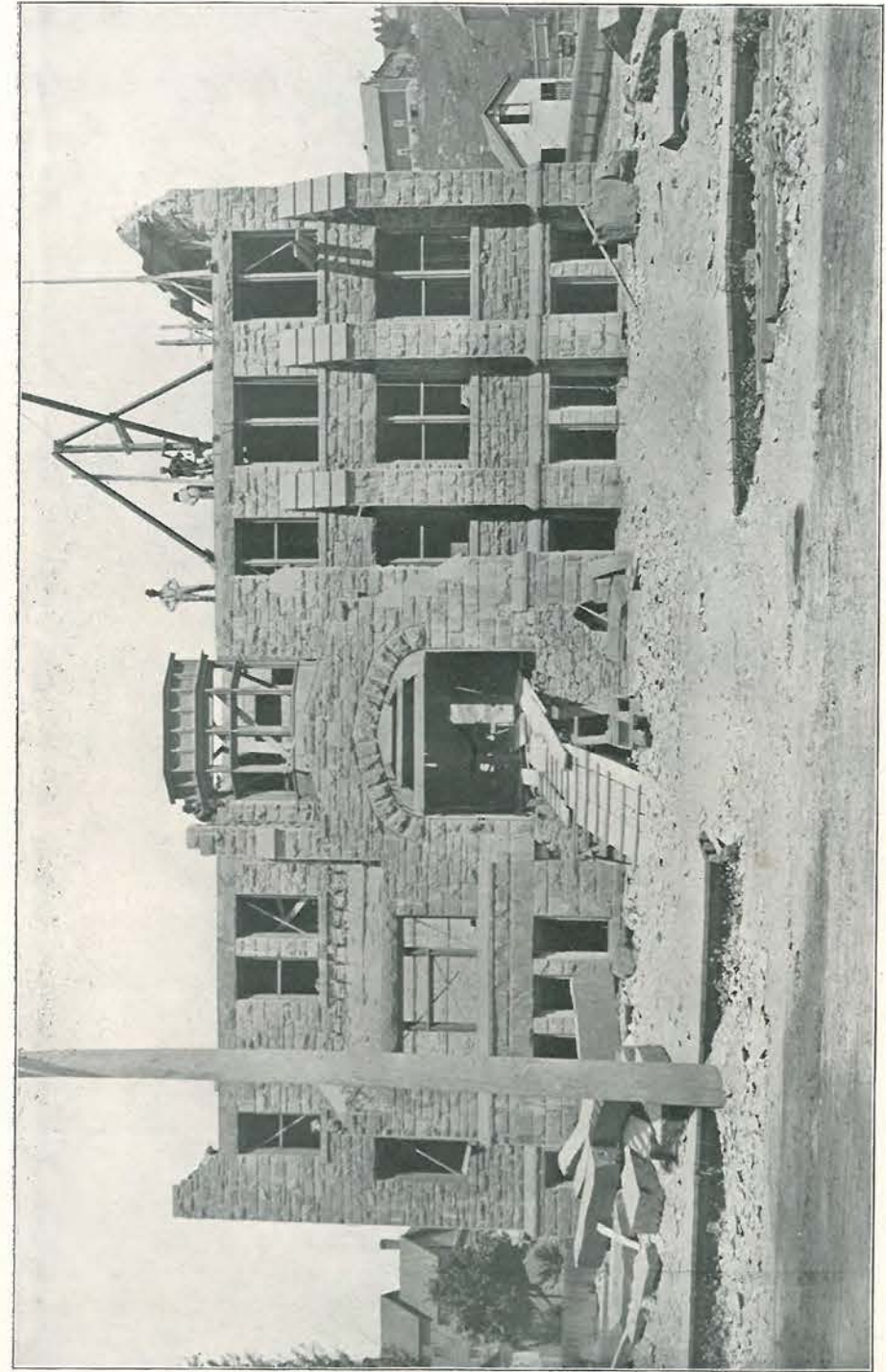
Vihdoin tuli tuo toukokuun 30. Aamupäivällä oli ensin tavanmukainen vuositutkinto, joka luonnollisesti pidettiin siellä, missä koululla oli asuntonsa. Nurkkakivijuhlalle tulleilla opiston ystävillä oli tässä tilaisuus olla saapuvilla ja kuunnella miten opetusta on annettu heidän rakastamassaan ja suosimassaan oppilaitoksessa. Jälkeen puolisen oltiin koolla uuden opistorakennuksen luona.

Tästä juhlasta teki opiston johtokunta päätöksen jo tammikuun 30 p. Sitä varten päätettiin muun muassa pyytää kyydin halvennusta rautatiellä. Anomuksen tekijöiksi määrättiin silloin johtokunnan jäsenet K. L. Tolonen, I. Sillberg ja J. Lukkarila. Näin oli hyvissä ajoin saatu tieto asiasta. Aikeena oli myös saada nurkkakivi Suomesta. Vaikeuksien vuoksi se kuitenkin jäi hankkimatta. Tyydyttiin amerikalaiseen kiveen.

Suuri joukko kansalaisiamme ja vieraskielisiäkin oli silloin nykyisen opistorakennuksen paikalla saapuvilla. Ne, jotka siinä olivat, muistavat kyllä tämän tapahtuman hyvin. Kerron kuitenkin yhtä ja toista niiden monien varalta, jotka eivät ole saaneet siitä lukemallakaan tietoja.

Kello 3 aikaan j. pp. alkoi varsinaisesti nurkkakivijuhla. Opiston rakennuksen luo kerääntyi kansaa vähitellen lähes 2,000 paikoille. Kaunis ilma ja kyydinalennus teki mahdolliseksi tulon etempääkin. Paljon oli ystäviä saapuvilla Calumetista ja hyvin useita Marquette kaunistakin, jossa Ishpeming oli siihen aikaan lämmin ystävä ja auttaja opistollemme.

Itse toimitus, nurkkakiven laskeminen paikoilleen, aloitettiin muutamien raamatunpaikkojen julkilukemisella. Raamatunkohdat olivat seuraavat: Sananl. 3: 1—4 (lausui J. K. Nikander), Sananl. 8: 6—10 (J. Bäck),

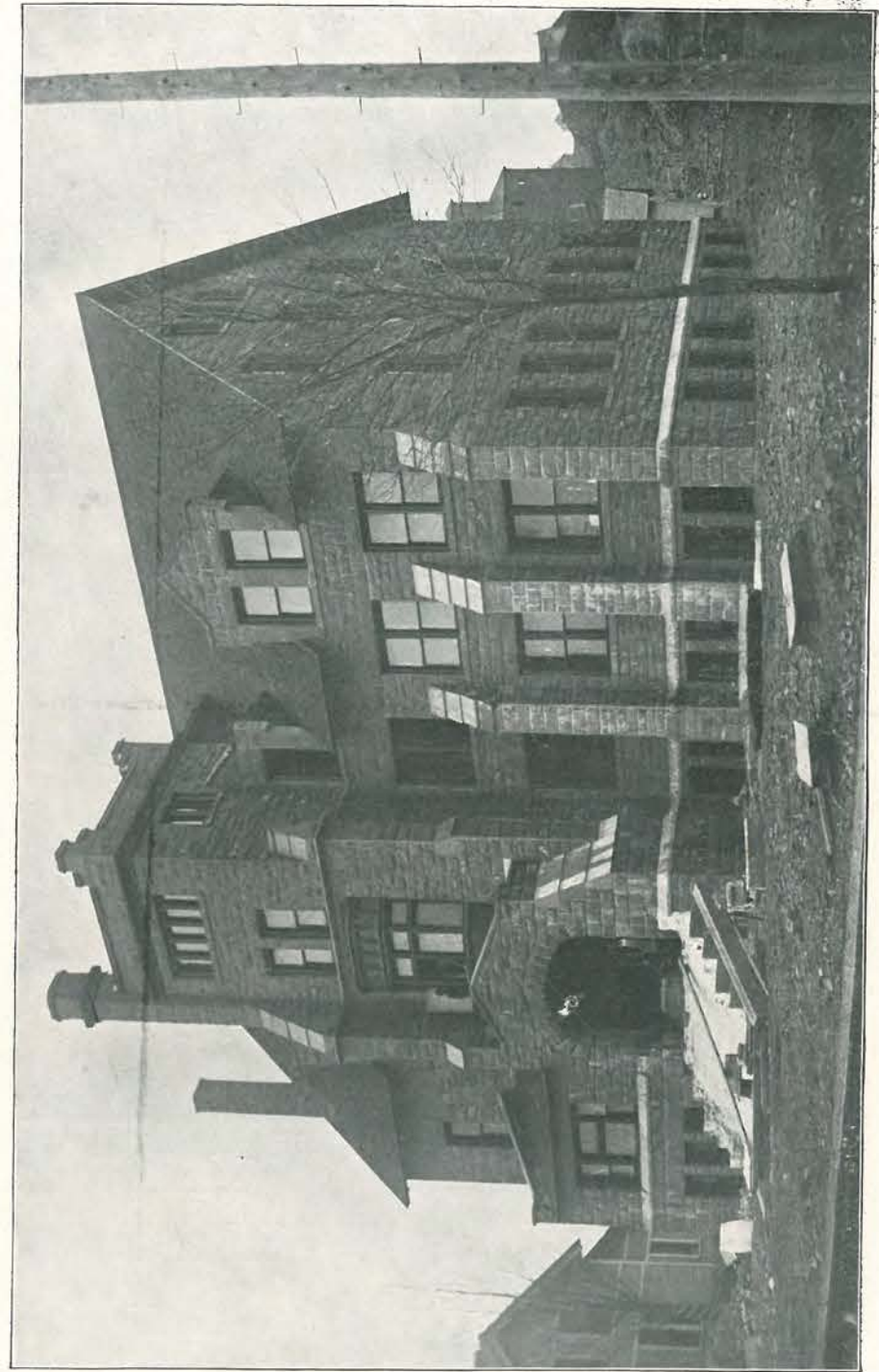
OPISTO-RAKENNUS KESKENERÄISENÄ.

Ps. 127: 1 ja 84: 6—8 (R. Ylönen). Sitten laskettiin kiveen kaivettuun syvennykseen sinkkinen kotelo, johon oli pantu lyhyt kertomus Suomi-Opistosta, muutamia Suomen ja Yhdysvaltain rahoja y. m. Pastori Tolonen pani sitten kivelte muutamia lastallisia saviruukkia ja lausui:

“Minä lasken tämän nurkkakiven Suomi-Opiston ja jumaluusopillisen seminaarin rakennukseen suomalais-amerikalaisen nuorison oppilaitokseksi korkeampaa sivistystä varten evankelis-luteerilaisessa hengessä. Muuta perustusta ei voida panna kuin se mikä pantu on, joka on Jeesus Kristus”.

Warsinaisen juhlapuheen piti silloinen kirkkokunnan esimies, pastori K. L. Tolonen, ja on se luettavana toisessa paikassa tätä Albumia. Englannin kielisen puheen piti Hancockin kaupungin pormestari A. J. Scott niitä varten, jotka eivät ymmärtäneet suomenkieltä. Innokkain sanoin hän kuvaili sitä edistystä, mikä on ilmennyt suomalaisten elämässä. Hän vertasi suomalaisten siirtolaisten entisiä ja nykyisiä oloja toisiinsa. Sanoi, että he, amerikkalaiset, noin 30 vuotta takaperin luulivat suomalaisten olevan alhaisimmalla sivistyskannalla olevien kansojen (esim. Hottentottien) vertaisia; nyt tämä kansa hämmästyttää heitä rakentamalla heidän keskuuteensa ylemmän oppilaitoksen, josta he saattavat olla iloiset. He (hancockilaiset) olivat toivoneet saavansa tänne Ylä-Michiganin normaalikoulun; mutta Marquette'n kaupunki saikin sen. Pitäköön Marquette normaalikoulunsa ja linnansa ja Newberry hulluinhuoneensa! Meille ovat suomalaiset rakentaneet Suomi-Opiston, johon voimme panna lapsemme kun ne ovat muita kouluja käyneet, täydentämään tietojansa. Kuulijat, niin amerikkalaiset kuin suomalaisetkin, olivat nähtävästi puheeseen tyytyväiset.

Näiden puheiden välillä pantiin toimeen yleinen keräys opiston hyväksi. Keräyksen perästä piti pastori R. Ylönen pontevan suomenkielisen puheen ja Calumetin ruotsalaisen seurakunnan pastori Olander pontevan englanninkielisen puheen. Edellinen on kokonaisuudessaan toisessa paikassa tätä Albumia. Paimen-Sanomain mukaan kerron tässä jotakin pastori Olanderin puheesta. Hän esitti puheessaan protestanttisuuden kansaa sivistävää vaikutusta; esimerkkeinä siitä ovat Skandinaavian kansat, joihin hän tahtoi lukea suomalaisetkin. Heidän joukossaan ei tapaa monta luvuntaitamatonta, kun sen sijaan katoolisissa maissa luvuntaitamattomien lukumäärä muodostaa moniin kymmeneen prosentteihin nousevan osan väestöstä. Puhuja sanoi rakastavansa suomalaisia yhtä paljon kuin ruotsalaisiakin, sillä ne ovat uskonveljiä ja ovat muinoin ruotsalaisten kanssa rinnakkain verensä vuodattaneet luteerilaisen uskon tähden. Puhuja huomautti myös

OPISTORAKENNUS VALMIINA, PORTAITA VAILLA.

pontevasti uskonnollisten koulujen tärkeää merkitystä. Hän vakuutti myös amerikkalaisille, ettemme me siirtolaiset tahdo vastustaa englannin kielen oppimista vaikka mielellämme kukin puhumme rakasta äidinkieltämme. Hän mainitsi Augustana-Opistosta, ja toivoa sopii, että Suomi-Opisto ajan mittaan kehittyi yhtä eteväksi, jopa suomalaiseksi yliopistoksi.

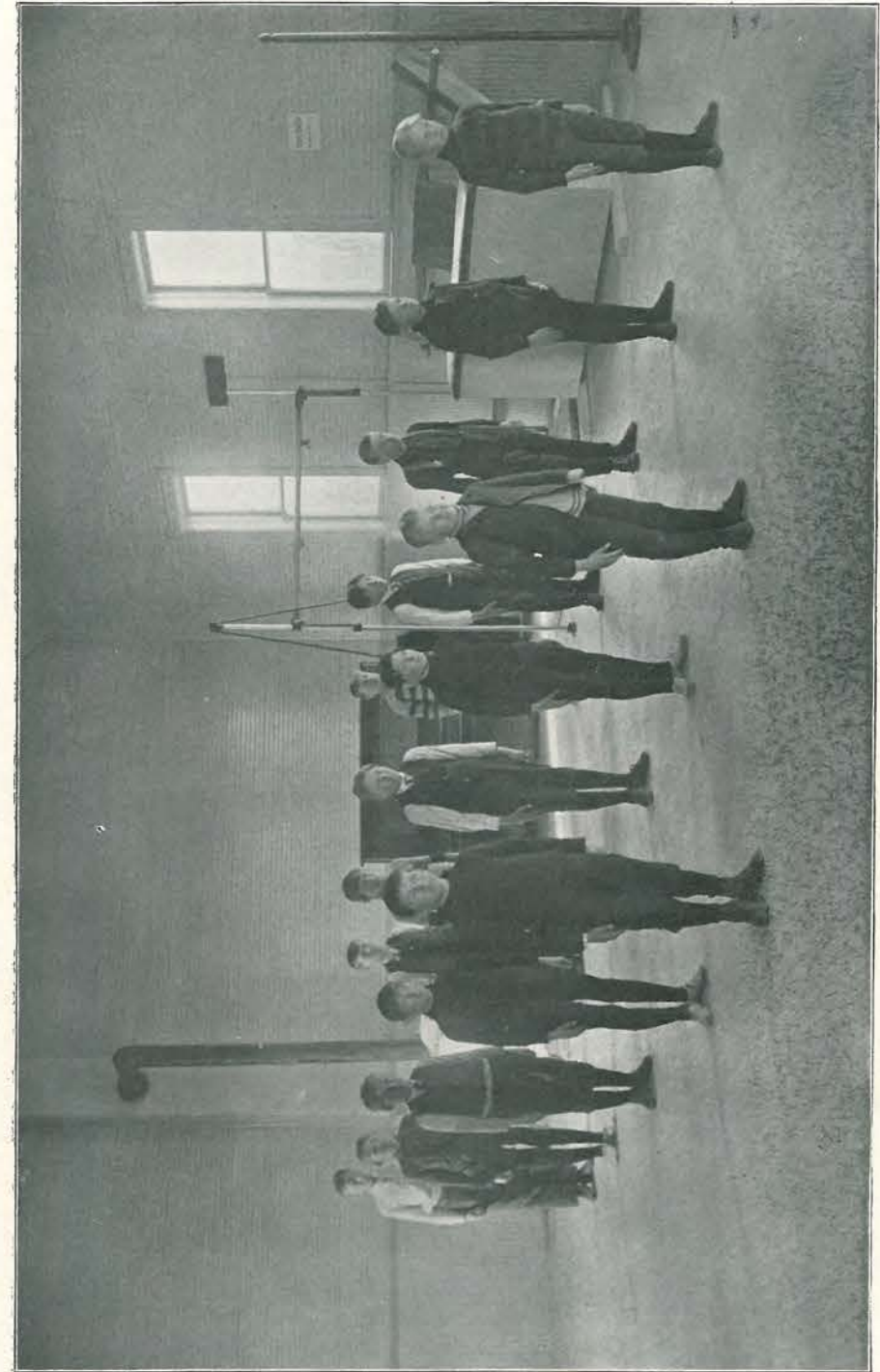
Lauluja kajahutettiin joukkoon. Kaikkien ensiksi veisattiin kauniisti 1:n ja 4:s värsy Lutheruksen virrestä "Jumala omi linnamme". Sitten seurasi puheiden välissä muita lauluja. Lauriumin torvisoittokunta soitti myös useita kappaleita. Yleisö oli osaksi keskitekoisen rakennuksen väliaikaisella ensimmäisellä lattialla, jolla myös puhujat seisoivat, osaksi rakennuksen ympärillä ja kadulla opistorakennuksen kohdalla.

Illalla jatkettiin juhlaa Germania-haalissa. Täällä aloitettiin illanvietto klo 8 illalla.

Ensimmäisenä puhujana esiintyi pastori J. Bäck, joka terotti puheessaan tosisivistyksen tarpeellisuutta kansallemme. Sivistyksensä kautta on Suomen kansan helpompi seisoa nykyisinäkin vaikeina aikoina, sen kautta se voi muidenkin kansojen tietoon saattaa kohtaloansa. Mutta sivistystyöhön pitää käydä tositoimella, eikä vaan sanoa, kyllä se hyvä on.

Herra Ahlman puhui muutamia tervehdyssanoja kotimaasta vasta tulleena. Hän huomautti, että nyt vielä enemmän kuin ennen on Suomen huomio kääntynyt länttä kohden, jo senkin tähden, että niin monet sen nuorista miehistä ovat lähteneet tänne. Suomessa osataan antaa arvoa niille pyrinöille, joita täällä on aloitettu, ja että on hyvä, kun ne edistyvät, että on laitoksia, jotka ottavat noita vasta tulleita kokemattomia Suomen poikia ja tyttöjä hoitoonsa, ettei ne joutuisi harhateille. Ymmärretään myös, että työ on raskasta uutistystä, ja toivotaan, että työmiehet kestävästi pitkittäisivät, vastuksista huolimatta.

Viimeiseksi puhui opiston johtaja, suositellen opistoa läsnäolevain yhä suurempaan suosioon. Ahkerasti pyrkii Suomi-Opiston oppilas edistymään tiedoissa ja taidoissa. Eikö ystävät mielellään toimittaisi niin, ettei hänen ahkeruutensa ja harras pyrintönsä pakosta keskeytyisi, vaan että hän saisi, jos mahdollista, mennä päähän asti. Jumala on uskollisen oppilaan turva ja vahvistava apu, niinkuin Lutherus kertoo itsestään, että hyvin rukoiltu on puoleksi opittu. Emmekö tahtoisi olla Jumalan kanssa auttajina? Rakkaan kansamme tähden, kohottaaksemme sitä kristillisessä uskossa, sivistyksessä ja valossa, on tämä työ tarpeellinen. Pienen suomalaisen kansamme tulisi päästä yhä enemmän yksimielisyyteen ja tuntea toi-

OPISTON PIENEMMÄT POJAT VOIMISTELU-ASENNOSSA.

siansa saman perheen jäseniksi. Ei kenenkään pitäisi unohtaa omaa kansaansa, vaan kohottaa sitä. Tämmöiseen yksimieliseen kansamme kohottamistyöhön Jumalan avulla kehotti puhuja kaikkia läsnäolevia, ja sanoi, ettei hän voinut pitää sellaista ihmistä, joka tämän suhteen on välinpitämätön, suomalaisen kansan jäsenen nimeä ansaitsevana.

Iltamassa vaihtelivat vielä raikkaat, sulosäveliset, neli-ääniset laulut, joita esittivät Hancockin, Atlanticin ja Opiston laulukunnat, opettaja Holmlundin johdolla. Kuusi oppilasta lausui kukin runonsa, joista muutamat olivat alkuperäisiä, aiheutuneita päivän polttavista kysymyksistä.

Tyytyväisinä menivät vieraat kotiinsa, mielessään tuntien, että olivat saaneet viettää miellyttävää ja paljon merkitsevää juhlaa.

Ei aineellinenkaan apu tästä juhlasta opiston hyväksi ollut varsin pieni, sillä keräykset eri tilaisuuksissa (lupauksien kanssa) nousivat \$424.40.

9. Kirkolliskokous v. 1899

seurasi pian nurkkakivijuhlan perästä ja pidettiin kesäkuun 6 ja 7 päivänä Republicissa. Täällä tehdyistä Suomi-Opistoa koskevista päätöksistä ja toimenpiteistä ansaitsevat muutamat tässä mainitsemista.

Opiston ohjesääntöihin tehtiin se lisämääräys, että "johtokunnan kokouksissa on puheenjohtajana kirkkokunnan esimies ja hänen ollessaan estettynä varaesimies; molempien ollessa estettyinä se, jonka johtokunta siksi kerraksi määrää".

Opiston valtuuskuntaan valittiin entiset jäsenet, nimittäin kansalaiset Iisakki Sillberg, J. Mitchell ja J. Lukkarila Marquette kauntista; A. Leinonen ja K. Heusa Calumetista; A. Peltto ja J. H. Jasberg Hancockista. Ei pidetty sopivana tehdä johtokunnassa mitään miesten muutoksia, kun tärkeä opistorakennus oli parhaillaan tekeillä, ja siinä pidettiin yhtämittäinen osanotto asiain toimittamiseen suotavana. Konsistorin notaariksi valittiin Calumetin seurakunnan pastori A. Sederström, joka niinmuodoin tuli myös jäseneksi opiston johtokuntaan.

Johtokunnan ehdottaman opiston kannatuskunnan muodostaminen katsottiin tarpeelliseksi ja pantiin kokouksessa heti toimeen. Täten sai Suomi-Opiston kannatuskunta alkunsa. Jäsenmaksuksi määrättiin \$1 vuodessa, ja heti kannatuskunnan alkamistilaisuudessa saatiin kokoon jäsenmaksuja \$52. Kokouksen jäsenet muistuttivat myös hartaasti toisiaan,

SUOMI-OPISTON LAULUKUNTA ISHPEMINGISSÄ, MICH., OTETTU V. 1899.

että kehottaisivat kukin paikkakuntansa kansalaisia rupeamaan jäseniksi Suomi-Opiston kannatuskuntaan kalliin asian kannattamiseksi. Läsnä-olijoista pani moni innossaan perheensä kaikki jäsenet kannatuskuntaan ja maksoi jäsenmaksun heidän puolestaan. Kannatuskuntaa on sen perästä koetettu kehittää, vaikka siinä ilmaantuukin paljon vaikeuksia. Parhaiten ne edistyisivät eri paikkakunnilla kannatuskuntain vireällä sisäisellä työllä.

Varain lainaksi saamista varten hyväksyi kokous johtokunnan ehdotuksen, että koetetaan saada opistolle korottomia lainoja kansalaisilta. Lainojen tuli olla vähintään \$25 suuruisia. Tämä oli tavallaan alkua myöhemmin toimeen pantuun suuremmoisempaan korottomien lainain hankkimiseen.

10. Neljäs lukuvuosi.

(1899—1900).

Hiukan vastenmielisesti sitä täytyi mennä neljättä lukuvuotta alkamaan vanhaan opistopaikkaan. Mutta uusikaan ei valmistunut kyllin ajallaan, että siihen olisi voitu mennä. Kivityön rakentaminen hidastui urakoitsijalla, niinkuin myöhemmin kuultiin urakoitsijan varojen puutteen vuoksi, ja se esti puutyön alottamista. Kuinka hartaasti opiston johtokunta olisi halunnut rakennuksen valmistuvan aikanaan, siitä todistaa muun muassa eräät johtokunnan päätökset, jotka se teki kokouksessaan jo maalisk. 29 päivänä, siis kauvan ennen tämän vuoden kirkolliskokousta. Tässä ne pöytäkirjan pykälät ovat:

8:o. Määrättiin, että muuraustyön pitäisi olla valmiina tulevan kesäkuun 15 päiväksi.

9:o. Määrättiin, että opiston puutyön pitää olla valmiina tulevan elokuun 15 päiväksi.

10:o. Päätettiin, että rakentajien on kummankin maksettava 25 dollaria sakkoa joka päivältä, minkä rakennuksen valmistuminen viipyy yli määräpäivän.

Lujat määräykset siis tehtiin jo alussa ja sakkokin määrättiin viipymisestä. Mutta mitäpä tyhjiltä miehiltä voi sakkoa ottaa, ja sellaisia olivat kivityön urakoitsijat. Puutyöntekijät taas sanoivat: kyllä me tulemme, kun vaan kivityö tulee ensin tehdyksi tarpeelliseen määrään asti. Näin oli kun olikin pakko olemaan tyytyväisiä entiseen asuntoon. Mutta

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA LUKUVUOSINA 1898—1900.

K. Huotari

K. Heusa.

I. Sillberg.

J. Bäck.

J. Lukkarila.

J. K. Nikander

K. L. Tolonen.

J. Mitchell.

A. Leinonen.

A. Pelto.

J. H. Jasberg.

olihan toivo jällellä, ettei tuota voi kestää enempää kuin yksi lukukausi, muutamia kuukausia vaan, ja se lievensi asiaa.

Jo kesällä oli johtokunta ryhtynyt yhden vakinaisen opettajan hankkimiseen Suomesta, jonka tuli olla taitavan etupäässä matemaattisissa ja luonnontieteellisissä aineissa. Sitä ei kuitenkaan ennätetty saada seuraavaksi syyslukukaudeksi. Tämä puute korvattiin sillä, että käytettiin useampia apuopettajia. Rouva Alma Sederström Calumetista antoi opetusta maantiedossa ja yleisessä historiassa; pastori J. Bäck opetti Suomen kieltä ja Suomen historiaa; Amerikan Suomettaren silloinen toimittaja N. J. Ahlman suuretiedettä. Näistä kaksi viimeainittua antoi vielä kevätlukukaudellakin opetusta muutamissa aineissa. Muutoin olivat syyslukukauden ajalla edellisen vuoden vakinaiset opettajat, paitsi pastori R. Ylönen, edelleenkin toimissaan. Kevätlukukauden alussa saapui Suomesta kutsuttu opettaja, filos. kandidaatti K. V. Arminen.

Oppilaita saapui jo syyslukukaudella runsaammin kuin edellisenä vuonna. Niiden lukumäärä oli 35. Näistä jäi 3 pois kevätlukukauden alussa; sen sijaan tuli uusia 12, joten oppilasluku oli kevätlukukaudella 44. Kaikkiaan oli siis opistossamme tällä lukuvuodella ollut 47 oppilasta, jaettuina neljälle luokalle, 35 miespuolista ja 12 naispuolista.

Ilahuttava ja innostava välitapaus oli tällä lukuvuodella tapahtunut muutto vanhasta opistokodista uuteen ja uuden, oman

11. Opistotalon juhlallinen vihkiminen.

Pitkän odotuksen ja toivomisen perästä se tuli vihdoinkin tammikuun 21 p. 1900. Seuraavassa kerrotaan lyhyesti juhlan menot. Useiden puhujain puheet löytyvät eri kohdalla tässä Albumissa.

Jo lauantai-iltana, tammik. 20 p., pidettiin iltama Suomi-Opiston hyväksi. Puhujina siinä esiintyivät herrat N. J. Ahlman ja J. H. Jasberg. Laulua esittivät Hancockin sekakööri ja Atlanticin mieskööri.

Varsinainen vihkimysjuhla oli kuitenkin vasta seuraavana päivänä, sunnuntaina, ja alkoi aamupäivällä klo 1/2 10

jumalanpalveluksella

Hancockin suom. ev.-lut. seurakunnan kirkossa. Aamuvirren perästä piti pastori A. W. Sederström päivän epistolatekstiin liittyvän puheen, tehden sattuvan sovituksen siitä opisto-asiaan. (Tämä puhe on toisessa paikassa tätä Albumia).

OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1899—1900.

Rouva Alma Sederström.
J. Bäck. J. K. Nikander.

J. Kiiskilä.
J. Holmlund.
K. V. Arminen.

Kun välillä oli laulettu pari virren värsyä, toimittivat pastorit J. Bäck ja J. K. Nikander alttaripalveluksen, jonka jälkeen merimieslähetyksen siirtolaispastori Kustaa Sahlberg piti erittäin sattuvan ja liikuttavan saarnan saman sunnuntain evankeliumitekstin johdosta. Saarnassa ensin esitettiin valaisevin sanoin kertomus spitaalisen miehen ja sadanpäämiehen halvatus palvelijan parantamisesta. Saarnamies sovitti samalla nuo totuudet joka-päiväisen elämän kohtiin, huomauttaen ettei noita ihmetöitä ole kirjoitettu

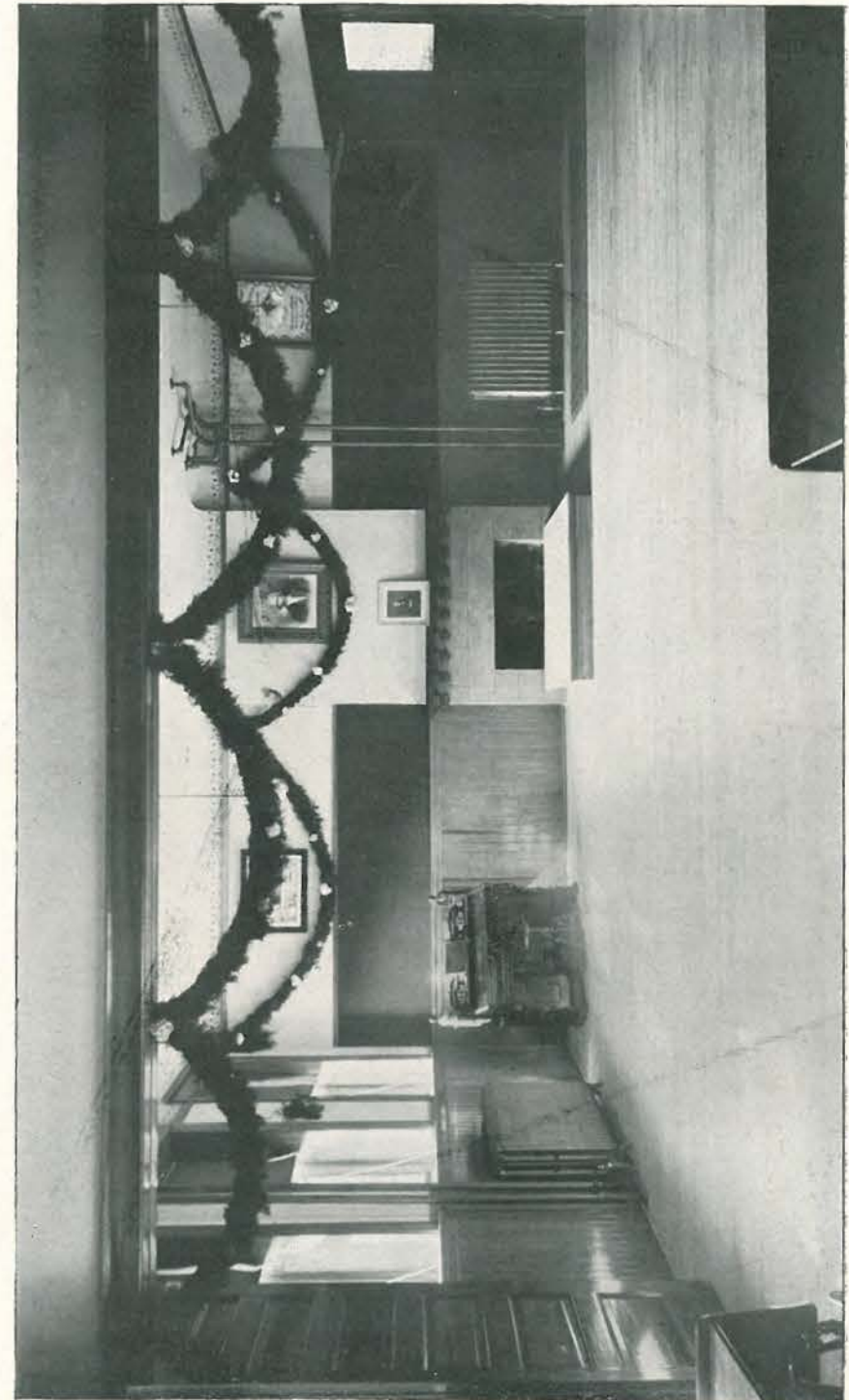

HANCOCKIN EV.-LUT. SEURAKUNNAN KIRKKO.

sitä varten, että niitä vaan ihmettelisimme, vaan sitä varten, että oppisimme uskomaan ja luottamaan Jumalan laupeuteen ja että mekin näkisimme Jumalan kunnian.

Hartaana kuunteli seurakunta saarnan sisällystä, ja syvää vaikutusta tunsivat moni sydämessään. Saarnan perästä olivat pastorit A. W. Sederström ja J. K. Nikander alttari-toimessa.

Kirkonmenojen päätyttyä oli yhteiset päivälliset laitettuna Germaniahallilla. Sen olivat juhlatoimikunnan naiset sinne valmistaneet. Täällä

SUOMI-OPISTON JUHLASALI.

saivat opiston ystävät kokoontua vapaaseen seurusteluun, ja olikin heitä pariin sataan henkeen nouseva joukko.

Varsinainen vihkitoimitus.

Samana päivänä klo 1/24 iltapuolella alkoi vihkitoimitus uudessa opistorakennuksessa. Tarvinneeko mainita, että opiston juhlasali ja sen etuhaali oli täynnä juhluvieraita. Hartaasti oli odotettu kirkkokunnan esimiestä pastori K. L. Tolosta vihkimistä toimittamaan; mutta junan saavuttua Marquette kauntista päin huomattiinkin tämä toivo turhaksi. Myöhemmin saatiin tietää, että virkatoimet olivat tulon estäneet, Silloin täytyi tämän kirjoittajan varaesimiehenä ryhtyä sen toimittamiseen. Kun oli laulettu virrestä 285 neljä ensimmäistä värsyä puhelin läsnäoleville Sananlaskuramatun 14 luvun 34 värsyn johdolla: "Vanhurskaus korottaa kansan, mutta synti on kansan häpeä". Puhe on luettavana kokonaisuudessaan tässä Albumissa jälempänä.

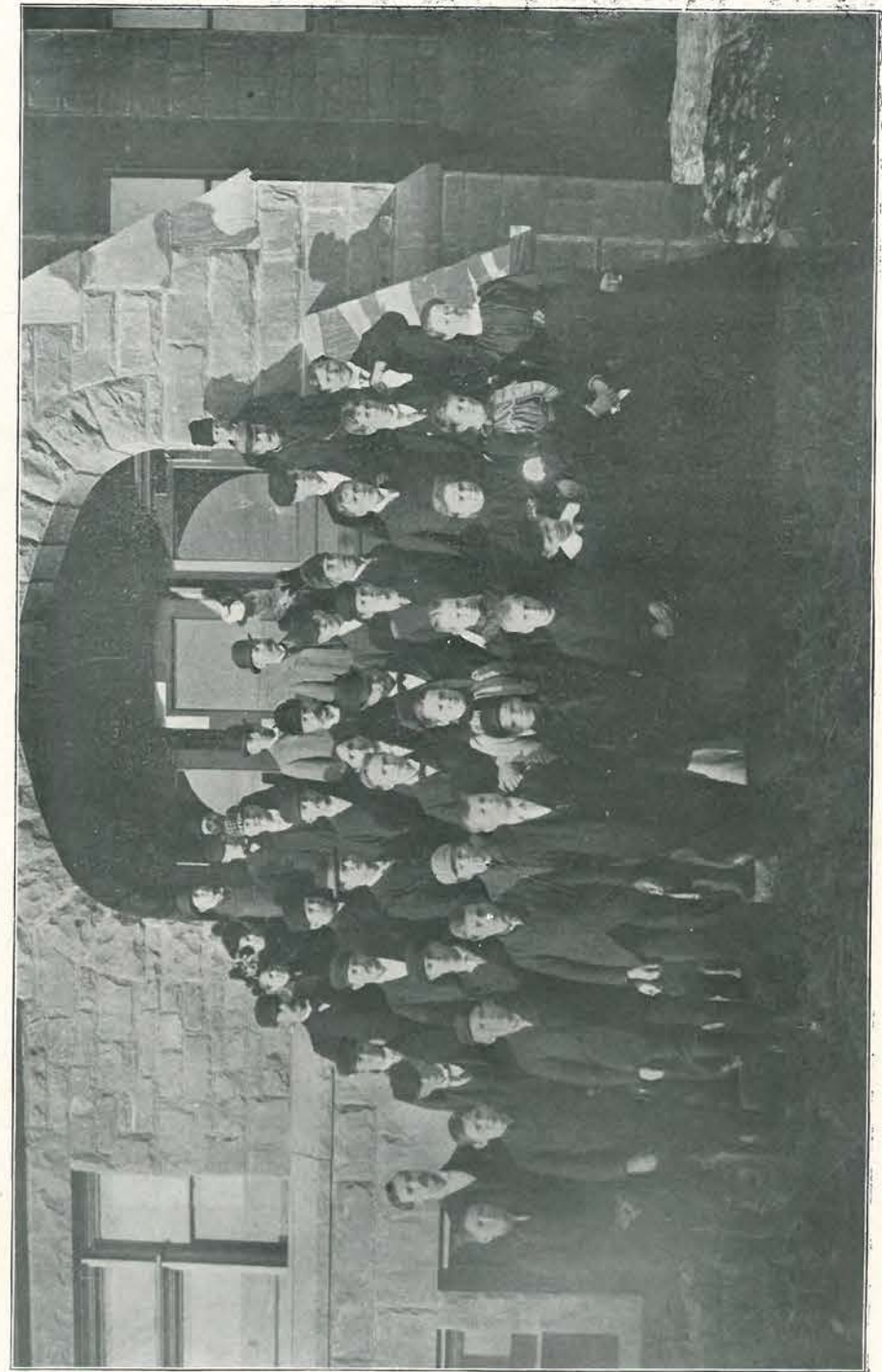
Läsnä olevat pastorit lukivat sitten kukin vuorollaan seuraavia raamatunpaikkoja: pastorit K. Sahlberg ja J. Bäck Sananl. 8 luvun; past. A. W. Sederström 1 Kor. 14: 20, ja Ps. 119: 9, 18, 72, 105 ja 106, sekä Suomi-Opiston johtaja J. K. Nikander Luukk. 2: 46—49, lausuen kukin lukemansa johdosta moniaita muistettavia sanoja.

Ohjelman esittäjä J. H. Jasberg ilmoitti sitten yleisölle, ettei englanninkielistä puhujaa oltu saatu, vaikka useampia oli pyydetty; kaikille oli tullut esteitä. Satunnaisesti oli kuitenkin saatu puhujaksi t:ri Gardner, joka sitten pitikin englannin kielellä lyhyemmän puheen selittäen siinä sopivin sanoin juhlan merkitystä.

Sitten seurasi pastori Sahlbergin sydämmellisen innokas puhe opiston toimikunnalle ja rakennuskomitealle ynnä opiston johtajalle. Tuosta puheesta on tässä Albumissa myös lyhyt muistelu, kun täydellisempää ei ole saatavissa. Kyynelin kuuntelivat kuulijat liikuttavaa puhetta.

Viimeisenä puhujista esiintyi toimittaja N. J. Ahlman, jonka puhe myös on tässä Albumissa.

Juhlatilaisuuden johdosta oli lähetetty useita onnentoivotuksia kirjeillä ja sähkösanomilla, jotka opiston johtaja nyt luki läsnäolevien kuultavaksi. Niitä oli kaukaa lännestä (Astoriasta ja San Franciscosta), kaukaa idästä (Brooklynistä (2) ja Bostonista) sekä niitä lähemmiltä paikoilta (Harborista, O., Soudanista, Minn., New York Millsistä, Minn.) Näissä lausuiivat sydämmensä toivomuksia kansalaisten kera myös useat pastorit, jotka

RYHMÄKUVA, OTETTU TAMMIK. 22 p. 1900.

matkan etäisyyden tai muiden esteiden tähden eivät voineet olla saapuvilla. Niin tekivät pastorit Gröning ja Hukkanen Brooklynistä, Renvall San Franciscosta, Sarvela Soudanista, Riippa Astoriasta. Pastorit Tolonen ja Hoikka lähettivät kirjeissä onnentoivotuksensa. Kaikissa näissä toivotettiin Jumalan siunausta ja armoa Suomi-Opistolle sekä kristillisenä oppilaitoksena että kansallisena valistuksen ahjona. "Oman kodin" saaminen opistolle, se noissa onnentoivotuksissa näkyi, syystä kyllä, erittäin lähettäjiä ilahuttaneen. Pastori Tanner lähetti myös, vaikka tilaisuudesta myöhästyneen, pitemmän kirjelmän, joka kuitenkin myöhemmin oli luettavana kirkkokunnan äänenkannattajassa, Paimen-Sanomissa.

Juhlaa jatkettiin vielä illalla Germania haalissa, jossa opisto-aatteesta pidettiin useita puheita. Puheiden välissä esitti Hancockin sekakööri useita lauluja. Pastorit Bäck ja Sederström pitivät opettavia puheita (jotka ovat luettavina tässä Albumissa).

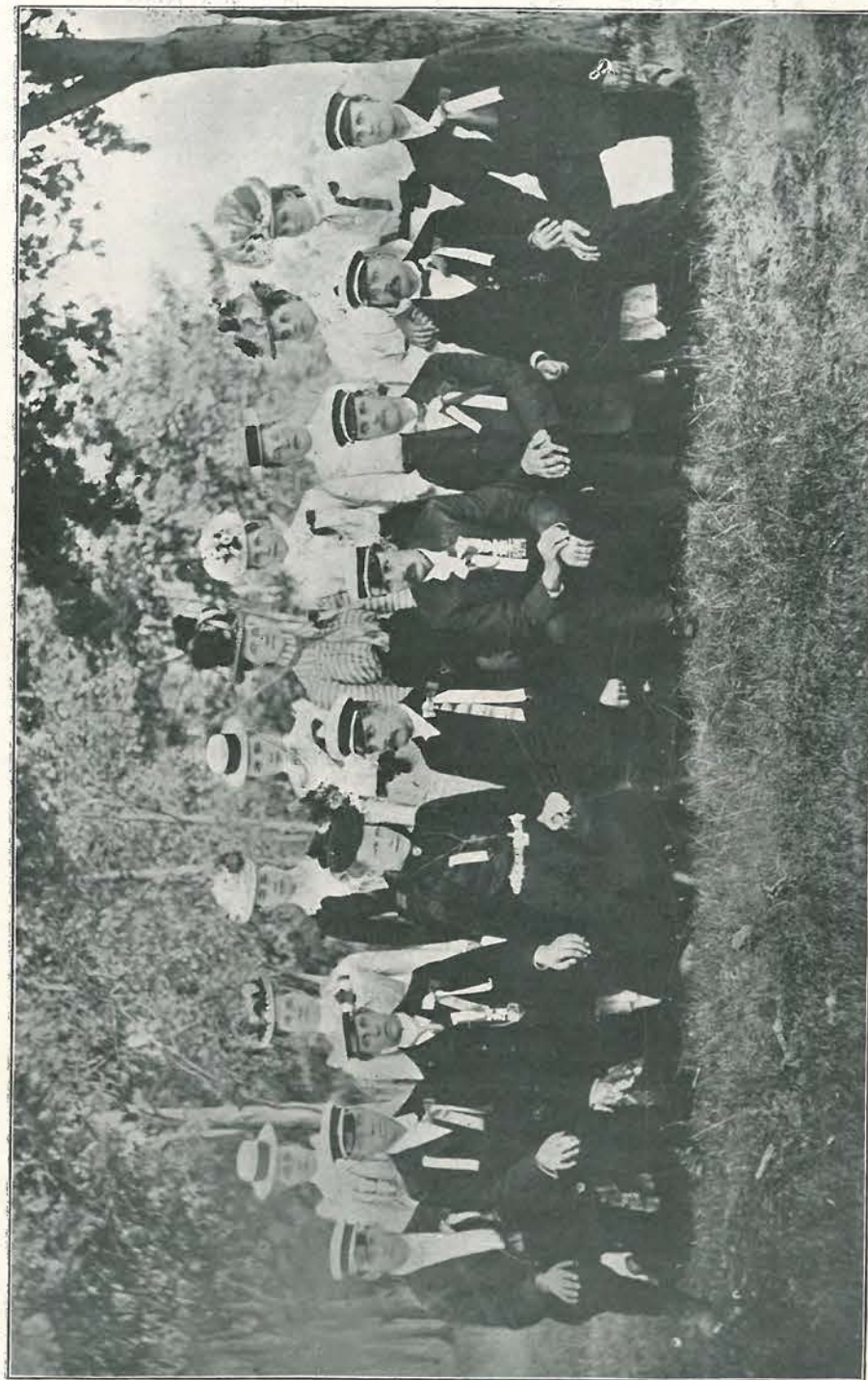
Pastori Bäckin puheen päätyttyä neiti Sofia Juntunen lauloi soolokappaleen "Uusi päivä koittaa", johon opettaja Holmlund oli sovelluttanut säveleen.

Sen jälkeen puhui mr. I. Sillberg Republicista sattuvia sanoja uskonnon kalleudesta ja sen sekä armaan suomenkielen säilyttämisen tarpeellisuudesta. Vielä puhui hän opiston kannattamisen välttämättömyydestä. Huomautti, että opettajistolla on jo tarpeeksi kuormaa ilmankin, jonka tähden sen tulisi päästä velkahuolista. Mainitsi kuulleen syntyneen eräänlaisen suunnitelman, miten opiston velka saataisiin kerrassaan maksetuksi. Jos saataisiin 200 henkilöä, jotka kukin sitoutuisivat kuuden kuukauden tai vuoden kuluessa lahjoittamaan opistolle 100 dollaria olisi velka kuitattu ja koulu omamme. Puhuja ei pitänyt sitä mahdottomana, jos vaan olisi riittävästi hyvää tahtoa. Jätti asian mietittäväksi.

Mr. Daniel Hirvelä Lauriumista puhui viimeksi, kehottaen kaikkia viemään eväänä kotiin mitä ovat kuulleet näinä juhlahetkinä ja sytyttämään intoa itsekukin paikkakunnallaan saadakseen aikaan toimintaa ja harrastusta. Puhui myöskin varojen keräämisen tärkeydestä.

Juhlan loppuksi laulettiin yhteisesti isänmaallinen "Maamme"-laulu.

Paljon oli juhalla kansaa. Calumetista oli junalla saapunut kolmatta sataa henkeä. Arveltiin, että sinä päivänä kävi Suomi-Opiston uutta rakennusta katsomassa vähintään kolmatta tuhatta henkeä.

HANCOCKIN SEKAKÖÖRI SUOMI-OPISTON KENTTÄJUHLASSA.

12. Varain hankkiminen opistolle.

Aivan luonnollista oli, että opistorakennuksesta syntynyt velka tuli jo edellämaitussa juhlassa keskustelun alaiseksi asiaa ajattelevien ystävien piirissä. Itse juhlassakin toimitettiin keräyksiä opiston hyväksi. Juhlatilaisuudessa tehdyt vapaat lahjoitukset ja kirkossa koottu kolehti tekivät yhteensä noin 480 dollaria. Iltamasta ja ruokailuista nousivat tulot noin 400 dollariin, josta kuitenkin oli melkoinen summa menoja. Näin koetettiin opistoa hoivata aineellisellakin toimeentulolla.

Mutta juhlat olivat ja menivät. Hyvät aiheet olisivat jääneet paljain aikeiksi, jollei olisi seurannut niiden toimeenpanoa. Suomi-Opiston johtokunnan asiaksi jäi toimeenpaneminen.

Ensi menoihin täytyi ottaa lainaa, ja hyvä oli että sitä tarvittaissa saatiin pankeista. Niin paljon oli opistopuuha saavuttanut luottamusta siltäkin taholta. Mutta lainasta oli maksettava korkeata korkoa. Sen vuoksi oli kiiruhdettava sellaisiin toimiin, joiden kautta voitaisiin velkaa kuolettaa, jollei voitaisi kokonaan, kuitenkin osittain. Tätä varten tehtiin jo seuraavan helmikuun 8 p:nä päätös että silloinen opistovelka noin \$22,000 jaetaan 20 dollarin osiin, joita tarjotaan opistoasiaa harrastaville kansalaisille. Asian toimeenpanijaksi ja siitä syntyvän kirjeenvaihdon toimittajaksi valitsi johtokunta opiston taloudenhoitajan J. H. Jasbergin. Listain laatimista varten määrättiin komiteaksi johtokunnan jäsenet J. Bäck, J. K. Nikander, A. Pelto ja J. H. Jasberg. Ensimmäiseksi määräpäiväksi jolloin velkaosien listat olivat palautettavat, määrättiin heinäkuun 1 p. 1900. Tämän jälestä seurasikin velkaosien ottaminen eri paikoilla, niin vilkas kuin oli rajoitetuilla voimilla mahdollinen toteuttaa. Ensin merkittiin lupauksia, joiden oli määrä tulla maksetuksi saman vuoden kuluessa. Myöhemmin huomattiin että määräaika oli liian aikainen ja lykättiin se syyskuun loppuun. Päätettiin myös kääntä erityisellä kiertokirjeellä seurakuntien, raittiusseurojen, ompeluseurojen, pyhäkoulujen y. m. yhdistysten puoleen kehotuksella, että he kukin ottaisivat noita velkaosia tilaisuutensa mukaan.

Harrastuksen virittämiseksi päätettiin myös julkaista kuvallinen lehti nimeltä "Opiston Ystävä", 8-sivuisena, neljä kertaa vuodessa. Sen tilaus hinnaksi määrättiin 50 senttiä vuosikerralta. Toimittajiksi määrättiin opiston opettajat.

Muitakin ennen käytettyjä keräyskeinoja käytettiin varain hankkimiseksi yhä edelleen. Paha vaan, että velka-osia kootessa tahtoi opiston sään-

— 64 —
KUVA OPISTON OPETTAJISTA JA OPPILAISTA.

Otettu kevättutkinnossa 1900.

nöllinen muu kannatus samassa määrässä kärsiä. Sillä keinot, joilla ennen koottiin varoja opiston juoksevain menojen suorittamiseksi, käytettiin nyt "velkaosien" ostamiseen. Tästä selviää se tosi-asia, ettei velka päässyt todellisuudessa alenemaan suurtakaan askelta.

13. Kirkolliskokous v. 1900.

Tämä kokous pidettiin Calumetissa. Sen toimista ja päätöksistä opiston suhteen mainittakoon tässä seuraavia. Entiselle johtokunnalle lausui kokous yleisen kiitoksensa sen toimista opiston hyväksi. Opiston kannatuksesta keskustellessa käytettiin monta puheenvuoroa, joissa kaikissa ilmestyi myötätuntoisuutta opistoa kohtaan. Toivottiin, että pyhäkoulut, seurakunnat ja yhdistykset ottaisivat edistääkseen niitä asioita, joita oli aloitettu opiston hyväksi. Aijottu "Opiston Ystävä"-niminen lehti suljettiin kokouksen jäsenten suosiolliseen huomioon.

Koska opiston johtokunta pysyvänä toimikuntana yksin voi pitää huolta opiston edistämistä koskevista puuhista, jätettiin ne luonnollisesti tämän johtokunnan huoleksi. Jäseniksi siihen valittiin tässä kokouksessa I. Sillberg, K. Heusa, A. Leinonen, J. Lukkarila, A. Pelto, J. H. Jasberg ja A. Pantti. Poislähtevän pastori A. Sederströmin sijaan valittiin konsistoriin ja samalla johtokuntaan yhdeksi jäseneksi Calumetin seurakunnan vastatullut uusi pastori P. Airaksinen.

14. Viides lukuvuosi.

(1900—1901).

Noudattaen luonnollista kasvamisen lakia oli opistomme nyt viisiluokkainen. Edellisen lukuvuoden lopulla oli näet kaikki viisi neljännen luokan oppilasta siirretty viidennelle luokalle.

Mitä oppiaineisiin tulee lisättiin niiden lukumäärään nyt *kaksi* uutta, nimittäin *kreikan kieli* ja *fysiikka*. Entiseltään olivat oppiaineet seuraavat: Uskonto, englannin, suomen, latinan ja saksan kieli, Yhdysvaltain historia, Suomen historia, yleinen historia, maantieto, eläintiede, kasvitiede, laskuoppi, algebra, mittausoppi ja pedagogiikka. Sitä paitsi oli harjoiteltu kirjanpitoa, piirustusta, pikakirjoitusta, soitantoa, lau-

OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1900—1901.

lantoa ja voimistelua. Näitä aineita pidettiin edelleenkin koulun oppimäärään kuuluvina.

Opetusvälineitä oli ennen hankittu: karttoja, kirjoja, kolme urkuharmonia y. m. Näiden lisäksi hankittiin nyt viidennen lukuvuoden ajalla \$176 maksava fysikaalinen kalusto ja yksi piaano. Vähäinen oli tämäkin opetusvälineiden määrä sellaiselle koululle, jommoiseksi Suomi-Opistoa on tarkoitettu. Mutta varain vähyyden tähden on täytynt tyytyä tähän.

Oppilaita oli syyslukukauden ajalla kaikkiaan 51 ja samoin kevät lukukaudella 51; kuitenkin niin, että koko lukuvuoden oppilasmäärä oli kaikkiaan 56, sillä syyslukukaudella olleista muutamat eivät olleet kevätlukukaudella; mutta toisia uusia tuli taas sijaan kevätlukukauden alussa.

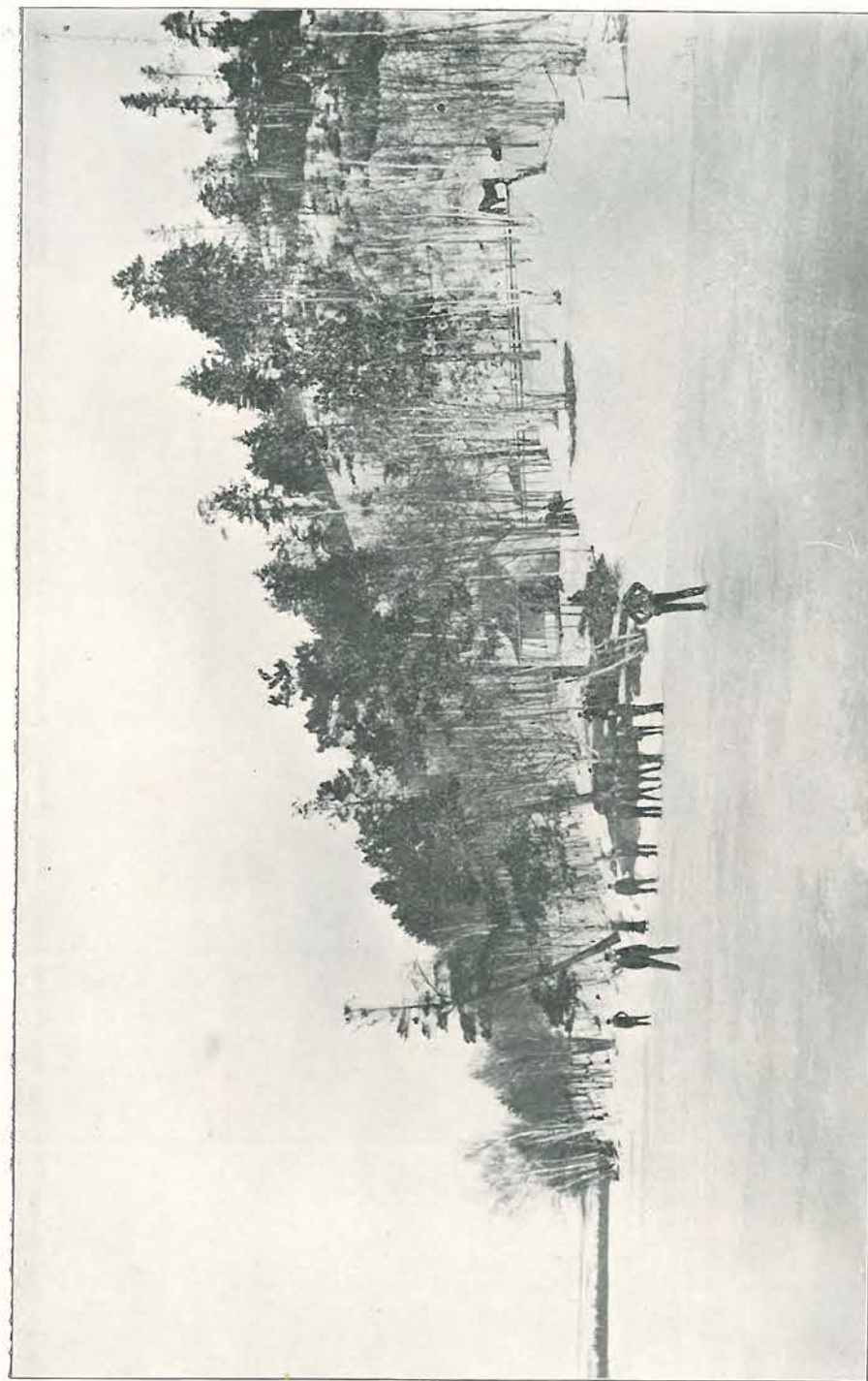
Opettajakuntaan kuului tämän lukuvuoden ajalla seuraavat: Maisteri K. W. Arminen, opettajat J. Kiiskilä, J. Holmlund ja E. Aaltio, sekä tämän kirjoittaja. Tuntiopestusta antoivat myös pastorit J. Bäck ja P. Airaksinen sekä joitakuuta tunteja rouva T. Airaksinen.

Tämän lukuvuoden ajalla sai alkunsa oppilaiden toverikunta eli "konventti", jonka oppilaat perustivat keskinäiseksi kehotukseksi opintojen ja kirjallisten toimien harrastamisessa sekä siveellisen elämän valvontaa varten keskuudessaan. Itsestään oikeutettuina jäseninä kuuluvat konventtiin neljän ylemmän luokan oppilaat. Mutta muidenkin luokkain oppilaista voidaan halullisia ottaa siihen, kun tekevät siitä anomuksen. Kokouksia pidettiin joka toinen lauantai. Konventin säännöt on johtaja hyväksynyt.

Johtokunnan toimia.

Johtokunnan toimenpiteistä mainittakoon tältä lukuvuodelta muutamia. Kokouksessaan jouluk. 4 p. 1900 hyväksyi johtokunta muutamain opettajain esittämän n. k. "lumipallokeräyksen". Sitä toimeenpanemaan valittiin maisteri Arminen ja toimittaja Ahlman. Lumipallokeräyksestä toivoivat alkuunpanijat suurempaa hyötyä opistolle kuin siitä todellisuudessa tuli. Mutta hyvä tarkoitus tässä kuitenkin saakoon tunnustuksensa.

Samassa kokouksessaan asetti johtokunta valiokunnan tekemään täydellisemmän opiston ohjesääntöjen ehdotuksen, joka sitten oli näytettävä johtokunnalle seuraavassa kokouksessa. Valiokuntaan tulivat valituiksi pastorit J. Bäck ja J. K. Nikander, maisteri K. W. Arminen, opettaja E. Aaltio ja johtokunnan jäsen I. Sillberg. Valiokunta laatikin seuraavien

LUISTINRETKI SUOMI-OPISTON NIEMELLE.

kuukausien ajalla tuon ehdotuksen, ja johtokunnan tehtyä siihen muistutuksensa painettiin ehdotus kirkolliskokouksen tarkastettavaksi ja hyväksyttäväksi.

Varain hankkimista varten päätti johtokunta panna toimeen n. k. "tynnyrikeräyksen" pyhäkoululasten y. m. kautta. Minkä verran todellista tulosta tästä keinosta on ollut, on tämän kirjoittajalle tuntematonta.

15. Kirkolliskokous v. 1901

pidettiin Ironwoodissa, Mich. Tärkein opistoa koskeva toimenpide täällä oli uusien ohjesääntöjen ehdotuksen tutkiminen, oikominen ja muutettuina hyväksyminen. Nämä ohjesäännöt ovat siitä asti olleet voimassa opistosamme, kaipaamatta tähän asti mitään korjausta. Niiden mukaan on Suomi-Opisto Amerikan Suomalaisen Evankelisluteerilaisen Kirkkokunnan eli Suomi-Synoodin oppi- ja kasvatustulos ja on se aina oleva sanottu kirkkokunnan yhteydessä ja sen tarkastuksen alainen.

Kristillisenä oppilaitoksena tämä oppilaitos tahtoo kasvattaa oppilaisensa tosi kristillistä mieltä ja johdattaa heitä elämässään uskollisesti noudattamaan kristillisiä periaatteita. Se tahtoo antaa heille myös perusteellista opetusta ja johdatusta uskonnossa ja yleiseen sivistykseen kuuluvissa eri aineissa, valmistaa saarnavirkaan antamalla opetusta ja johdatusta siihen tarvittavissa tiedoissa ja taidoissa, antaa opettajavirkoihin aikoville siihen tarvittavia tietoja ja ohjausta, sekä valmistaa oppilaitaan mahdollisuuden mukaan toimikykyisiksi muillekin eri aloille.

Ohjesääntöjen mukaan oli myös valmistava osasto liitettävä opistoon. Siihen oli lupa ottaa vastaan 9 v.ikäisiä oppilaita, valmistettaviksi ensimmäiselle luokalle. Pari vuotta sitä pidettiin, mutta on sittemmin oppilaiden puutteessa täytynyt jättää toistaiseksi.

Kirkolliskokouksessa opiston johtokunnan jäseniksi valittiin A. Leinonen, J. H. Jasberg, I. Sillberg, A. Pelto, J. Lukkarila, A. Pantti ja J. Salmu.

Paljon ja vilkkaasti keskusteli kokous keinoista, millä riittävää kannatusta saataisiin opistolle. Kannatusyhdistykset pidettiin erittäin suotavina eri paikkakunnille. Myöskin suositeltiin kiertävän puhujan lähettämistä eri paikkakunnille esittämään kansalle opistoasian tärkeyttä.

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA V. 1901-1902.

P. Airaksinen.
I. Sillberg.
J. Lukkarila.
J. Salmu.

J. K. Nikander.
K. L. Tolonen.
A. Pantti.

J. Bäck.
A. Leinonen.
J. H. Jasberg.
A. Pelto.

Johtokunnan toimia.

Vaikka tämän kirjoittaja oli jo puoli vuotta ennen sanoutunut irti opiston johtajan toimesta, suostuin sitä kumminkin johtamaan pyynnöstä uudelleen yhdeksi vuodeksi eteenpäin, kun johtokunta ei ollut siihen toimeen saanut mieleistään miestä. Samalla päätti johtokunta jatkaa uuden johtajan tiedustelua Suomesta.

Pastori K. Huotari Ohioista päätettiin kutsua opettajaksi Suomi-Opistoon. Kun maisteri Arminen myöhemmin ilmoitti luopuvansa opettaja-

SUOMI-OPISTON VOIMISTELUSALI.

(Rakennettu v. 1901.)

toimestaan, johon johtokunta oli hänet edelleenkin valinnut, täytyi hänenkin sijaansa koettaa täyttää miten parhaiten voitiin. — Englannin kielen opettajia päätettiin hankkia kaksi. Toistaiseksi jäi tämä päätös kuitenkin toteuttamatta, kun myöhemmin asia järjestettiin toiseen tapaan. Nyt myöskin jo päätettiin hankittavaksi naisosaston johtaja opistoomme; mutta tämänkin päätöksen toteuttaminen lykkäytyi vielä kaksi vuotta eteenpäin. Olkoot nämät asiat kuitenkin tässä mainittuina näytteeksi siitä, mitä jo siihen aikaan ja luonnollisesti sitäkin ennen oli ajateltu. Tarkempi selon-

teko toimenpiteistä tässä asiassa ei kuulune tämän kirjoituksen tarkoitukseen.

Vuoden 1901 kuluessa rakennettiin opistolle vielä yksi lisärakennus puusta voimistelu ja musiikki saliksi, sekä samalla pienempiä iltamia varten. Sen tarpeellisuus oli jo kauvan aikaa tunnettu, vaikka varain puute ja velkakuorma oli sen rakentamisesta estänyt. Luultiin voitavan vuokrata voimisteluhuoneeksi Hancockin Nuorten Miesten Kristillisen Yhdistyksen voimistelu huonetta määrätystä maksusta ja siten välttää uuden rakennuksen rakentaminen. Mutta kun se toive petti, täytyi ryhtyä oman voimistelusalin rakentamiseen, vaikka siinäkin tuli varat kysymykseen.

Kun vielä syksyllä ei ollut tietoa, mistä voitaisiin saada matematiikan (suuretieteen) opettaja kouluunne, antoi johtokunta erityiselle valiokunnalle toimeksi matematiikan opetuksen järjestämisen ja opettajan kuulemisen tähän oppiaineeseen.

Syyskuun alkupäivinä pitämässään kokouksessa, jossa johtokunta teki viimeksi mainitun päätöksensä, teki johtokunta myös tarkemman määräyksen "Opiston Ystävän" ilmestymisajoista. Se oli julkaistava helmittouko-, elo- ja marraskuulla, toisella viikolla kuukaudesta. Tätä lehteä päätettiin jakaa ilmaiseksi kaikille kannatuskunnan jäsenille, jotka ovat suorittaneet jäsenmaksunsa.

Tässä kokouksessa tehtiin myös päätös, että ylimmän, s. o. kuudennen luokan oppilaita käytetään tuntiopettajina opiston alemmilla luokilla.

16. Kuudes lukuvuosi.

(1901—1902)

Hiljalleen lisääntyi oppilasluku opistossamme vuosi vuodelta. Parhaiten selvenee opistomme tila niistä tiedoista, joita saamme seuraavan vuoden kirkolliskokoukselle annetusta kertomuksesta. Koko oppilasluku oli sen mukaan lukuvuoden ajalla 68 (48 mp ja 20 np). Näistä oli 58 (43 mp ja 15 np) syyslukukaudella. Kun syyslukukauden oppilasta jäi 9 tulematta jatkamaan opinnoita, ja sen sijaan 10 uutta oppilasta tuli kevätlukukauden alussa järeillä olevien lisäksi, oli kevätlukukauden oppilasmäärä 59 (41 mp ja 18 np). Tuollainen suuri vaihtelevaisuus oppilaiden läsnäolossa on enimmäkseen seurauksena oppilaiden vähävaraisuudesta. Momen täytyy välillä lähteä työ-ansiolle voidakseen jatkaa haluttuja opinnoita opistossamme.

Valmistava luokka, josta uudet ohjesäännöt tekivät määräyksen, oli tällä lukuvuodella olemassa, ja siinä oli 9 oppilasta, jotka kaikki siirrettiin kevättutkinnossa opiston varsinaiselle ensimmäiselle luokalle. Suurempia toiveita oli kuitenkin pantu valmistavaan luokkaan sitä perustaessa. Toivottiin, että varsinkin lähitienoon suomalaiset lähettäisivät siihen lapsiaan, koska lukukausimaksukin on tällä luokalla melkoista halvempi muiden luokkien rinnalla. Ettei niin tapahtunut, oli pettymys, joka voi saada selityksensä ainoastaan kansamme kehittymättömyydestä ymmärtämään asian tärkeyttä.

Mutta kuinka saatiin tuo pulmallinen opettajakysymys lopultakin ratkaistuksi? Siihen saamme yksinkertaisen vastauksen, kun kuulemme, kutka opetusta antoivat. Vuosikertomus sanoo, että varsinaisina opettajina olivat syyslukukaudella: J. K. Nikander, pastori K. Huotari, J. Holmlund, opettajakandidaatti E. Wirkki, rouva O. I. Huotari ja neiti O. Clemens; siis 4 mies- ja 2 naisopettajaa. Tuntiopettajina oli pastori J. Bäck ja toimittaja H. Sariola. Kevätlukukaudella toimivat kaikki edellämainitut paitsi opettaja E. Wirkki, joka kevätlukukauden alussa jäi pois opiston palveluksesta. Sen sijaan toimi kevät lukukauden ajalla matematiikan, fysiikan ja kemian opettajana maisteri K. W. Arminen, ja toukokuun ajalla ylioppilas Br. Vuornos. Myös oli tarkotus, että pastori O. Stadius antaisi opetusta kevät lukukaudella pääsiäisen jälkeen määrättyinä päivinä. Tätä oli kestänyt vasta muutamia päiviä, kun odottamaton tapaus teki sen hänelle mahdottomaksi. Mutta vuosikertomus mainitsee vielä, että koko lukuvuoden antoivat kuudennen luokan oppilaat, H. Haapanen, S. Ilmonen, J. Wargelin, L. Kangas ja L. S. Paavola omien opinnoitensa ohella kukin 5 tai 6 opetustuntia viikossa opiston alemmilla luokilla.

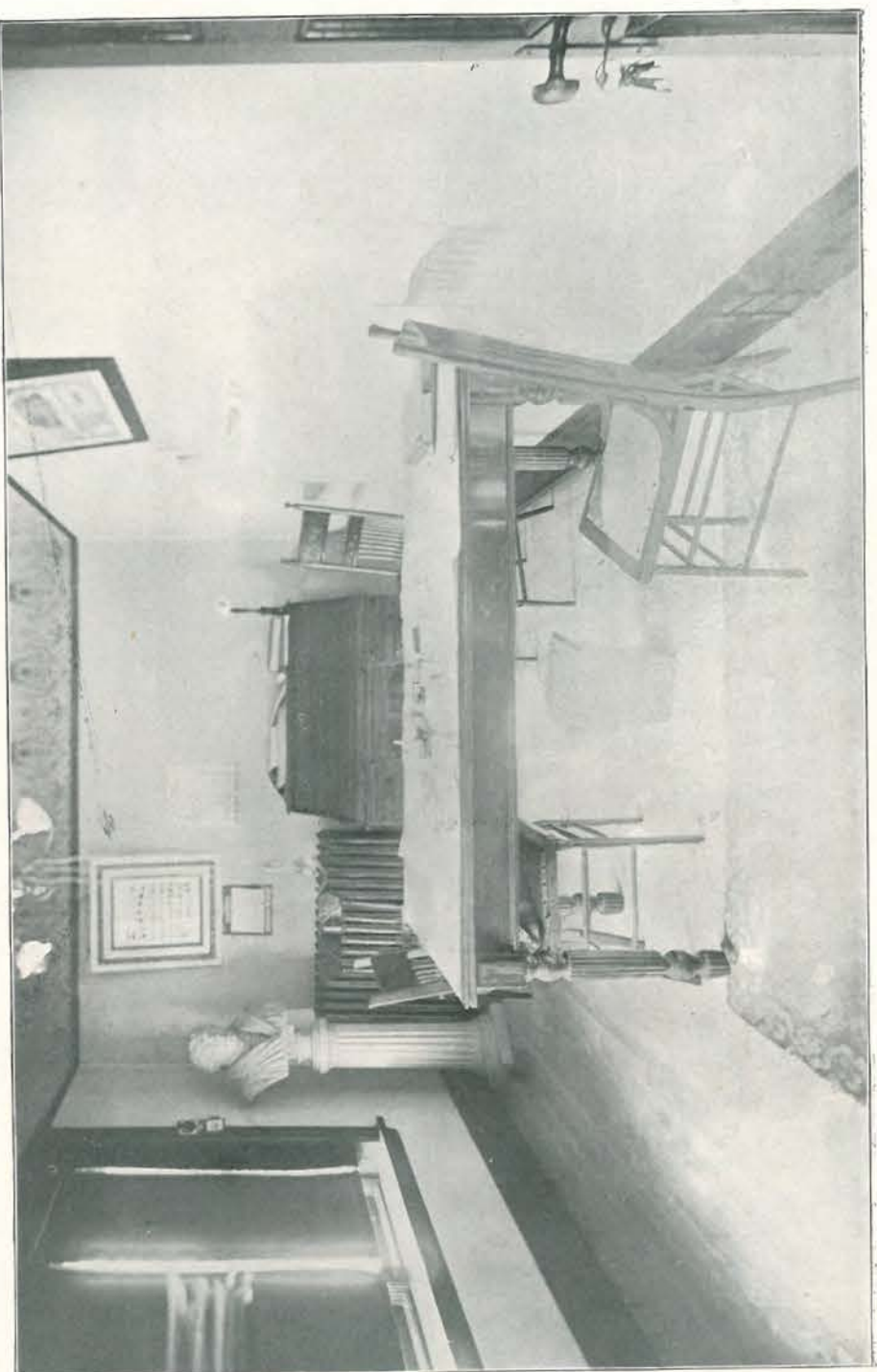
† *Pastori Kaarlo Leonartti Tolosen*, kirkkokunnan esimiehen, ja opistomme hartaan ja uskollisen ystävän kuolema kevät lukukauden ajalla, huhtikuun 6 p. 1902, vaikutti suurta kaipiota erittäinkin Suomi-Opiston harrastajain piirissä. Tiedettiin, että opisto oli hänessä paljon kadottanut, ja aavistettiin vielä enemmän. Tuo aavistus onkin ylen selvästi tunnettu jälestäpäin oikeaksi. Miehiissä mentiin saattamaan hänen maallisia jäännöksiään Ishpemingin protestanttisen hautausmaan poveen, toivossa että uskollinen työmies oli saanut muuttaa ahkeran ja vaivaloisen työn perästä Herransa iloon. Olkoon hänen muistonsa siunattuna kehotuksena meille ja kansallemme pyrkiäksemme järkähtelemättä päämääräämme kohti!

OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1901—1902.

E. Wirkki.	H. Sariola.	B. Vuornos.
K. Huotari.	J. K. Nikander.	J. Bäck.
Rouva O. I. Huotari.	Neiti O. Clemens.	K. V. Arminen.
J. Holmlund.		

JOHTAJAN VIRKAHUONE.

HANCOCK-ISHPENINGIN SEKAÖÖRI YHDISTETYNYÄ.
(Äntöi konsertin J. Holmlundin johdolla Hancockin Germania-haalilla keväällä 1902.)

Johtajasta.

Tämän kirjoittaja oli ollut tähän asti Suomi-Opiston johtajana ja oli kesällä 1901 suostunut olemaan vielä yhden vuoden eteenpäin. Tämän vuoksi pidettiin vireillä uuden johtajan hankkimista. Kun oli kesällä v. 1901 tutustuttu tohtori A. Hjeltiin hänen täällä käydessään, ruvettiin uuden johtajan hankkimiseen hänen kauttansa. Huomio oli ensin kiintynyt maisteri Matti Pesoseen. Kirjeissä tohtori Hjeltiltä saatiinkin hyviä toiveita hänen tulemisensa suhteen. Mutta kun myöhemmin hänen tulonsa näytti käyvän epäiltäväksi ja tohtori Hjelt oli esittänyt toiseksi ehdokkaaksi entisen merimiespapin, pastorin ja fil. maisterin Eevertti Blombergin, suostui johtokunta siihen, että johtajaksi otetaan, kumpi hyvänsä näistä suostuu tulemaan, kuitenkin niin että maisteri M. Pesosta, jota oli ensin pyydetty, ensin odotetaankin.

Tällä kannalla olivat asiat toukokuun lopulla kevät lukukauden päättyessä. Kun vastaus viipyi Suomesta eikä asiaa sopinut jättää epävarmuuden varaan, kysyi johtokunta tämän kirjoittajalta, suostuisinko vielä olemaan opiston johtajana edelleen, jos, vastoin toivoa, niin kävisi, ettei kumpikaan miehistä tulisi. Kun ei mitään estettä ollut, suostuin pyyntöön. Samalla päätti silloinen johtokunta, kyllääntyneenä turhiin tiedusteluihin, ettei toistaiseksi sen enempää kuulustella johtajaa Suomesta niin kauvan kuin entinen johtaja suostuu olemaan paikallaan. Tähän päättyi juttu johtajan vaihtamisesta toistaiseksi.

17. Kirkolliskokous v. 1902

pidettiin Crystal Fallsissa, Mich. Sen toimista on pari kolme kohtaa muisteltavana. Tälle kirkolliskokoukselle esitettiin ehdotus "laina-osa" suunnitelma, jonka kautta toivottiin saatavan niin paljon korottomia lainoja, että opiston koko velka täten lainaksi saaduilla varoilla peittyisi, ja voitaisiin velkaa lyhentää vuotuisesti maksamalla vaan tavallisten korkojen määrän vuodessa. Takaisin maksettavat lainat määrättäisiin arvalla. Lainaosat määrättiin 25 dollarin suuruisiksi. Tämän suunnitelman oli opiston taloudenhoitaja J. H. Jasberg esittänyt johtokunnalle, joka sen oli puolestaan hyväksynyt. Kirkolliskokouksessaan kehottivat jäsenet toisiaan

innokkaasti toimimaan kotipaikoillaan, että suunnitelma saataisiin toteutumaan.

Toinen ehdotus, jonka johtokunta teki kirkolliskokoukselle, oli se, että koetettaisiin saada toimeen Suomi-Opisto juhlia juhannuksena tai jonnakin muuna päivänä juhannuksen tienoilla eri paikkakunnilla, missä kansalaisia asuu. Tämän ehdotuksen hyväksyi kirkolliskokous mielihyvällä ja lausui hartaan toivomuksensa, että tuo kehotus pantaisiin toimeen heti kirkolliskokouksen jälkeen jo samana kesänä ja sitten yhä edelleen joka vuosi.

KIRKOLLISKOKOUKSEN JÄSENET CRYSTAL FALLSISSA V. 1902.

Samassa kokouksessa tehtiin myös päätös, että joulukolehdit ovat kerättävät Suomi-Opistolle.

Opiston johtokuntaan kuului tämän kokouksen perästä seuraavat jäsenet: J. K. Nikander, J. Bäck, P. Airaksinen, A. Granholm, J. H. Jasberg, J. Lukkarila, A. Leinonen, J. Salmu, A. Pantti, M. Pesämäki ja I. Sillberg.

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA V. 1902—1903.

P. Airaksinen.
J. Lukkarila.
M. Pesämäki.
I. Sillberg.

A. Granholm.
J. K. Nikander
J. H. Jasberg.

J. Bäck.
A. Pantti.
J. Salmu.
A. Leinonen.

18. Lainaosain puuha.

Laina-osien suunnitelmaa koetettiin toteuttaa kesän ja seuraavan talven kuluessa. Opiston taloudenhoitaja Jasberg sai siihen etupäässä kuluttaa aikaansa ja vaivaansa, ja tehdä monta matkaa sen toteuttamiseksi. Ilman erityistä tointa ja ponnistusta sekä noita pitkiä matkoja ei olisi saatu likimaillekaan aikaan sitä, mitä todellakin tuli aikaan saaduksi.

Lupauksia saatiinkin niin paljon, että alkuperäinen suunnitelma olisi toteutunut, jos kaikki olisivat täyttäneet lupauksensa. Mutta useilla oli tullut aineellisia vaikeuksia väliin, toisia oli mennyt Suomeen, ja vielä toisilla oli mieli muuttunut eikä edes kunniantunto vaatinut heitä sanaansa pitämään. Pakotuksia ei huolitettu käyttää, vaikka velvollisuuden tuntoa lupaaajille terotettiin. Asia oli edistynyt kuitenkin niin pitkälle, että seuraavan kirkolliskokouksen aikaan asti oli saatu korottomia lainoja noin \$15,000.00.

Synnyinmaatamme Suomea kohdannut kova katovuosi veti puoleensa avunharrastuksen täältäkin ja ehkäisi melkoisesti varojen keräystä opistollemme. Silloin pääsivät opiston varsinaiset tulot vähenemään ja samassa opiston velka suurenemaan useita tuhansia dollareita. Tämä tuntui kyllä ikävältä opiston johtokunnasta. Toivottiin kumminkin, että Jumala antaa paremman ajan koittaa Suomelle ja hyvän ajan jatkoa Amerikassa, niin että voidaan vastedes ponnistella opiston raha-asiain tasapainoon saattamiseksi.

19. Seitsemäs lukuvuosi.

(1902—1903)

Vaikka opistomme olisi jo voinut toimia 7-luokkaisena, koska keväällä 1902 oli kuudennen luokan 5 oppilasta muutettu 7:lle luokalle, katsottiin kuitenkin sopivammaksi, että ylimmän luokan oppilaat odottavat seuraavan luokan oppilaiden pääsyä 7:lle luokalle yhden vuoden ajan. Kun oppilaatkin suostuivat tähän ehdotukseen, ei siltäkään puolelta tullut mitään vastusta. Jossakin määrin tosin hidastui täten ulkonainen edistys, mutta todellinen edistys tuskin ollenkaan.

Seitsemännen luokan oppilaat H. Haapanen, S. Ilmonen, J. Wargelin, L. Kangas ja L. S. Paavola antoivat näet opetusta opiston alemmilla luo-

ODOTTAVA VIISI LUOKKA, 1902-1903.

SUOMI-OPISTON OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1902-1903.

J. Holmlund.
Mrs. E. Roberts.

J. K. Nikander.
K. Huotari

K. V. Arminen.
Olive M. Clemens.

killa, johon heillä oli kykyäkin, koska useimmat olivat jo toimineet kesä-koulun-opettajina ja opistossa olivat tutkineet kasvatus- ja opetus-oppia. Samalla he myös itse saivat ylimääräisillä tunneilla opetusta muutamissa aineissa.

Varsinaisina opettajina toimi koko lukuvuoden ajan pastori K. Huotari, maisteri K. W. Arminen ja allamerkitty; syyslukukaudella opettaja J. Holmlund, joka alinomaisten opistoa vastaan tehtyjen hyökkäysten poistamiseksi jätti eronhakemuksensa opiston johtokunnalle kevät lukukauden alussa. Englannin kielen opettaja neiti Olive M. Clemens jatkoi toimintaansa pääsiäiseen asti; siitä alkaen lukukauden loppuun jatkoi hänen tointansa Mrs. E. Roberts. Tuntiopetusta antoi koko lukuvuoden ajan ylioppilas Br. Wuornos, joka oli Am. Suomettaren toimittajana.

Oppilasmäärän puolesta oli tämä lukuvuosi mennyt vähän takaperin edellisen rinnalla. Syyslukukaudella oli oppilaita 54. Kevätlukukaudella 55. Kun syyslukukauden oppilaista 6 ei jatkanut enään opintojaan kevätlukukaudella, mutta 7 uutta oppilasta ilmoittautui kevätlukukauden alussa, saamme luvun 61 oppilasta koko lukuvuoden oppilasmääräksi.

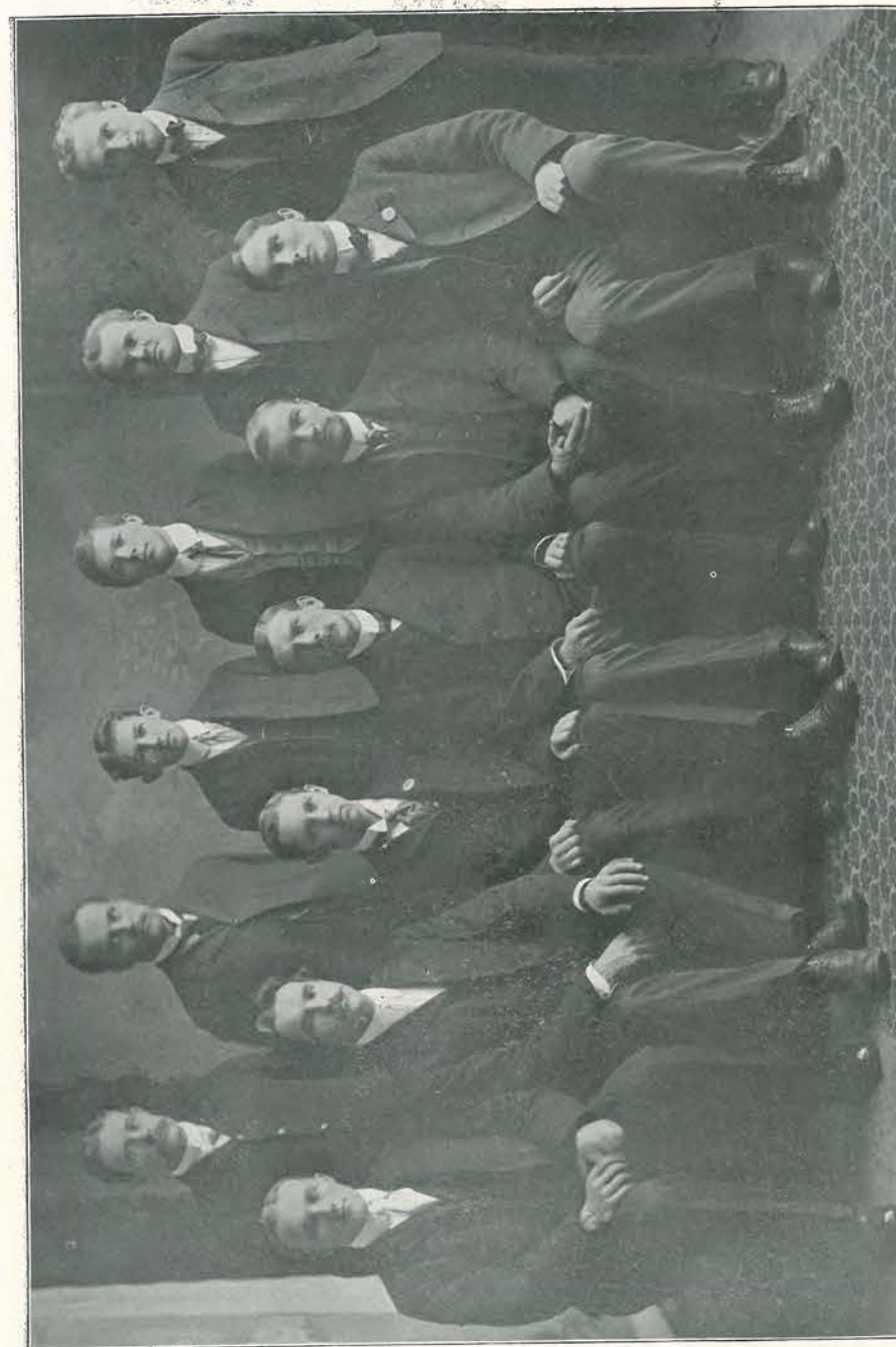
Johtokunta oli koettanut hankkia Suomesta lisää opetusvoimia, mutta ilman menestystä. Lopuksi päätettiin toimia tohtori A. Hjeltin välityksellä siihen tapaan, että julistetaan sanomalehdissä avonaiseksi kolmen miesopettajan ja yhden naisopettajan virka. Sitä paitsi päätettiin hankittavaksi kaksi englannin kielen opettajaa, toinen ylempiä, toinen alempia luokkia varten.

“Opiston-Ystävä” päätettiin tähän aikaan (kevällä 1903) lakkauttaa toimitusvoimien puutteessa ja varain säästämiseksi.

† Tämän lukuvuoden ajalla menetti opiston johtokunta taas kuoleman kautta yhden jäsenensä, *Alexi Leinosen*, vilpittömän Suomi-Opiston ystävän ja uutteran rahastonhoitajansa, joka kuoli marraskuun 19 p. 1902. A. Leinonen ei epäillyt Suomi-Opiston suhteen vaikeinakaan aikoina. Rauha hänen muistollensa.

20. Kirkolliskokous v. 1903.

Tämä kokous pidettiin Hancockissa kesäkuun 2—4 p:nä. Luonnollisesti tuli myös puheeksi opiston tarpeet. Vilkkaasti asiasta keskusteltiin ja pontevasti puhuivat etenkin muutamat pastorit asian puolesta.

OPISTON MIESKÖÖRI.
Kuva otettu v. 1903.

Kun kuultiin, että korottomain lainain määrä oli vielä melkoisesti vailla, päätettiin jatkettavaksi noiden lainain keräämistä. Kaunis esimerkki annettiin jo tässä kokouksessa, kun läsnäolevat edusmiehet, joista useat jo ennen olivat ottaneet suorittaakseen laina-osia, nytkin merkitsivät listalle yhteensä 27 \$25:n laina-osaa.

Sitä paitsi lausuttiin toivomus, että on koetettava kerätä vuoden kuluessa uusia varmempia lupauksia, kunnes summa tulisi täyteen.

Oli käytetty johtokunnan toimesta muutamia naisia keräystoimissa opiston hyväksi. Niistä oli erittäinkin neidit Hanna Söderbacka ja Sofia Risteli toimineet hyvällä menestyksellä. Kirkolliskokous merkitsi pöytäkirjaansa kiitoslauseen heidän toiminnastaan.

Suomi-Opiston johtokuntaan kuuluivat tämän kokouksen jälkeen jäseninä J. K. Nikander, J. Bäck, P. Airaksinen, A. Gröning, J. H. Jasberg, J. Saari, J. Piippola, H. Kangas, A. Pantti, M. Pesämäki ja I. Sillberg.

Kirkolliskokous päätti myös, että johtokunta saa valita itse uuden jäsenen, jos joku sen jäsenistä jostakin syystä erkanisi johtokunnasta, kuolemantapauksen, poismuuton tai jonkun muun syyn tähden. Näin valittu sijaisjäsen on kuitenkin toimissaan vaan seuraavaan kirkolliskokoukseen asti, joka valitsee uuden jäsenen järeillä olevaksi jäsenen määrä-ajaksi.

21. Kahdeksas lukuvuosi.

(1903—1904)

Nyt vihdoinkin päästiin aloittamaan opistoa täysimääräisenä, 7-luokkaisena oppikouluna, jommoiseksi opisto-osasto oli alkujaan aiottukin. Paitsi 7:tä luokkaa oli kuitenkin toisilla ylemmillä luokilla vähänlaisesti oppilaita. Aavistettiin pian, ettei opistolaitoksemme pitkäkään aikaa tulisi olemaan 7-luokkaisena.

Muutoin oli oppilasluku tällä lukuvuodella korkeimmillaan tähän asti; sillä koko lukuvuoden oppilasluku nousi 79:ään, joista syyslukukaudella oli saapuvilla 73 (46 mp. ja 27 np.) Näistä 12 jäi tulematta kevätlukukaudella; sen sijaan tuli 6 uutta oppilasta. Koko oppilasmäärä oli siis kevätlukukaudella 67 (45 mp. ja 22 np.)

Muistettava on ettei tällä lukuvuodella ollut opistossamme valmistava luokka vaikutuksessaan.

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA 1903—1904.

I. Sillberg.
P. Airaksinen.
H. Kangas.

J. Bäck.
J. K. Nikander.
M. Pesämäki.

J. E. Saari.
A. Pantti.

J. Piippola.
A. Granholm.
J. H. Jasberg.

Opettajia saatiin Suomesta syyslukukauden alussa 3, nimittäin ensiksi saapuivat maisterit Toivo Wallenius ja Lauri Lund, edellinen etupäässä historian, jälkimmäinen musiikin opettajaksi; muutaman päivän perästä saapui myös opiston naisosaston johtajaksi neiti Alma Granqvist. — Amerikasta kutsutuita uusia opettajia olivat neiti L. Silfven ja maisteri D. W. Brandelle. Kun tämän lisäksi mainitsen, että entisiä vakinaisia opettajia oli maisteri K. V. Arminen ja tämän kirjoittaja, sekä tuntiopettajana pastori J. Bäck, niin olen esittänyt lukijoille tämän lukuvuoden opettajakunnan.

SUOMI-OPISTON OPPIMÄÄRÄN SUORITTANEET OPPILAAT,
TOUKOKUUN 26 P. 1904.

L. Kangas.	V. Koivumäki.	V. Perttula.	J. Wargelin.	L. Paavola.
A. Haapanen.	M. Luttinen.		H. Haapanen.	S. Ilmonen.

Opetusvälineiden puutetta mainitaan vuosikertomuksessa tältäkin lukuvuodelta, ja onkos ihme, ettei niihin varoja riittänyt, kun varain puutetta täytyi kärsiä juoksevainkin menojen puolesta.

Muutoin oli varain saanti tällä lukuvuodella kuitenkin paljoa parempi kuin edellisenä, jolloin oli velkaannuttu lisää muutamia tuhansia dollareita.

Laina-osain saaminen oli melkein seisattunut, sitten kun niiden tuot-

D. W. Brandelle.
J. K. Nikander.
L. Lund.

T. Wallenius.
K. V. Arminen.

L. Silfven.
J. Bäck.

A. Granqvist.

SUOMI-OPISTON OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1903-1904

tama korottomain lainain summa nousi jonkun verran yli 16,000 dollarin. Mutta vaikka näinkin kävi, oli tuo puuha ollut suureksi eduksi opistollemme.

Tämän lukuvuoden lopulla oli meillä ilo pitää ensimmäinen päästötutkinto, jossa opiston päästötodistuksen ja diplomin saivat 7:männen luokan 9 oppilasta, nimittäin nuorukaiset: *Alfreedi Haapanen, Heikki Haapanen, Salomoni Ilmonen, Vihtori Koivumäki, Matti Luttinen ja Juho Wargelin*, ja neidit *Lyyti Kangas, Liisa Paavola ja Vilhelmiina Perttula*. — Sairauden tähden oli oppilas *Pekka Keränen* poissa päästötutkinnosta; mutta suoritti tutkinnot myöhemmin ja sai päästötodistuksen ja diplomin. Ilahuttava oli tämä tapaus tietysti näille oppilaille itselleen, mutta se oli ilahuttava myös kaikille opiston ystäville. Kiitos tästä tulee Jumalalle, joka oli auttanut kouluamme näin pitkälle.

Tämän lukuvuoden ajalla pani johtokunta toimeen n. k. säästölaatikko-keräyksen. Laatikoita lähetettiin eri paikkakunnille halullisille kansalaisille. Ensimmältä tämä keräyskeino tuotti osaltaan tyydyttävästi. Myöhemmin se näyttää laimenneen suuressa määrässä; kumminkin kuuluu säästölaatikoita vielä olevan siellä täällä. Ehkä olisi syytä elähyttää tuo keino uudelleen suurempaan käyntiin.

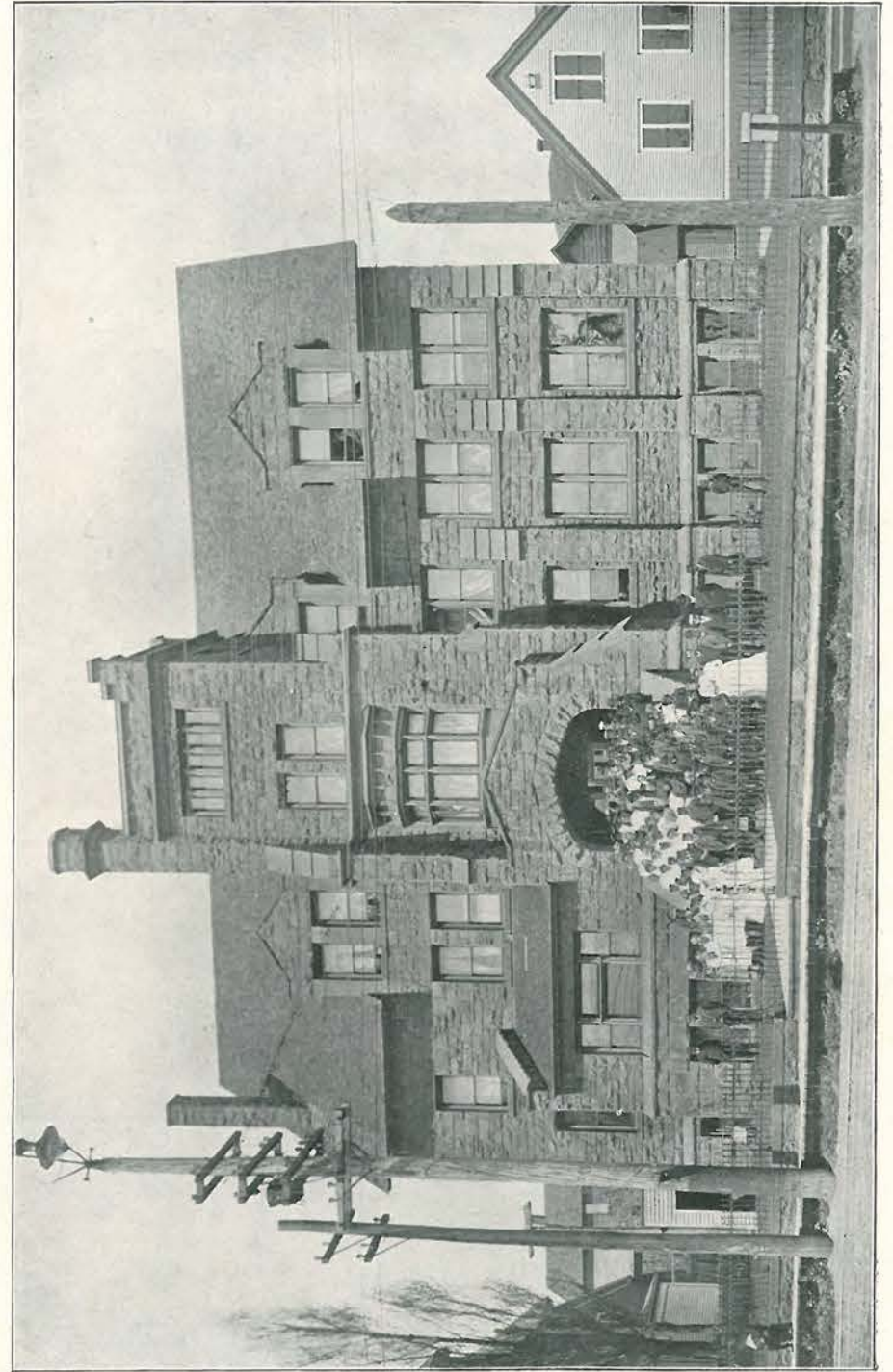
Joululehden toveriksi pani johtokunta tämän lukuvuoden ajalla "Pääsiäislehden" alkuun. Molemmista lehdistä lankeaa puhdas tulo Suomi-Opistolle. Innolla ovatkin ystävät levittäneet näitä lehtiä, ja tehneet siten kahtalaista hyötyä, levittäneet puhdashenkistä kirjallisuutta ja auttaneet kallista oppilaitostamme.

Jo tällä ajalla tehtiin myös päätös tämän Opisto-Albumin julkaisemisesta, vaikka tuo päätös nyt vasta, puolen kolmatta vuoden kuluttua, vihdoin on voitu toteuttaa.

22. Kirkolliskokous v. 1904

pidettiin Ashtabula-Harborissa, O., kesäkuun 7—9 päivänä. Tärkeimpiä tämän kokouksen päätöksiä opisto-asiassa ovat seuraavat:

Kokous yhtyi pastori K. Salovaaran ehdotukseen, että opiston johtokunnan toimeksi annettaisiin kääntyä suomalaisten kirjainkustantajain ja kirjallisuusseurain puoleen, sekä Suomessa että tässä maassa, jotta ilmaiseksi saataisiin lisää opiston kirjastoon, sekä

SUOMI-OPISTO,
sen opettajat, ylioppilaat ja oppilaat y. m. kevättutkinnossa 1904.

että lausuttaisiin toivomuksena, jotta valtioittain koottaisiin sellaisia stipendejä, joita annettaisiin varattomille ja eteville oppilaille kehotukseksi heidän opinnoissaan, sillä ehdolla, ettei opiston kannatus sen kautta paikkakunnilla vähenisi.

Kokous hyväksyi myös sen ehdotuksen, jota jo johtokunnan kokouksissa oli tuumailtu, että opiston juoksevat menot jaettaisiin päivämaksuiksi. Opiston arveltiin näet tarvitsevan noin 33 dollaria kannatusapua päivää kohti. Näitä 33 dollarin päivämaksuja voisivat ottaa suorittaakseen asiaa harrastavat henkilöt joko yksinään tai muiden kanssa yhdessä. Tämä laji keräystä ei ole tietääkseni toteutunut tässä muodossa. Mutta useiden eri paikkakuntien kannatusyhdistykset ovat ottaneet jonkun määrätyn määrän päivämaksuja hankkiakseen vuoden kuluessa.

Myöskin pastori H. Aniaksen esittämää senttilistää puolustettiin. Se ei ole kuitenkaan päässyt suurempaan käytäntöön. Tuntuu siltä, että siirtokansamme kaipaa jotakin pätevämpää perustusta kuin reikien pistämistä paperiliuskaan. Tarkotus oli luonnollisesti itsessään hyvä.

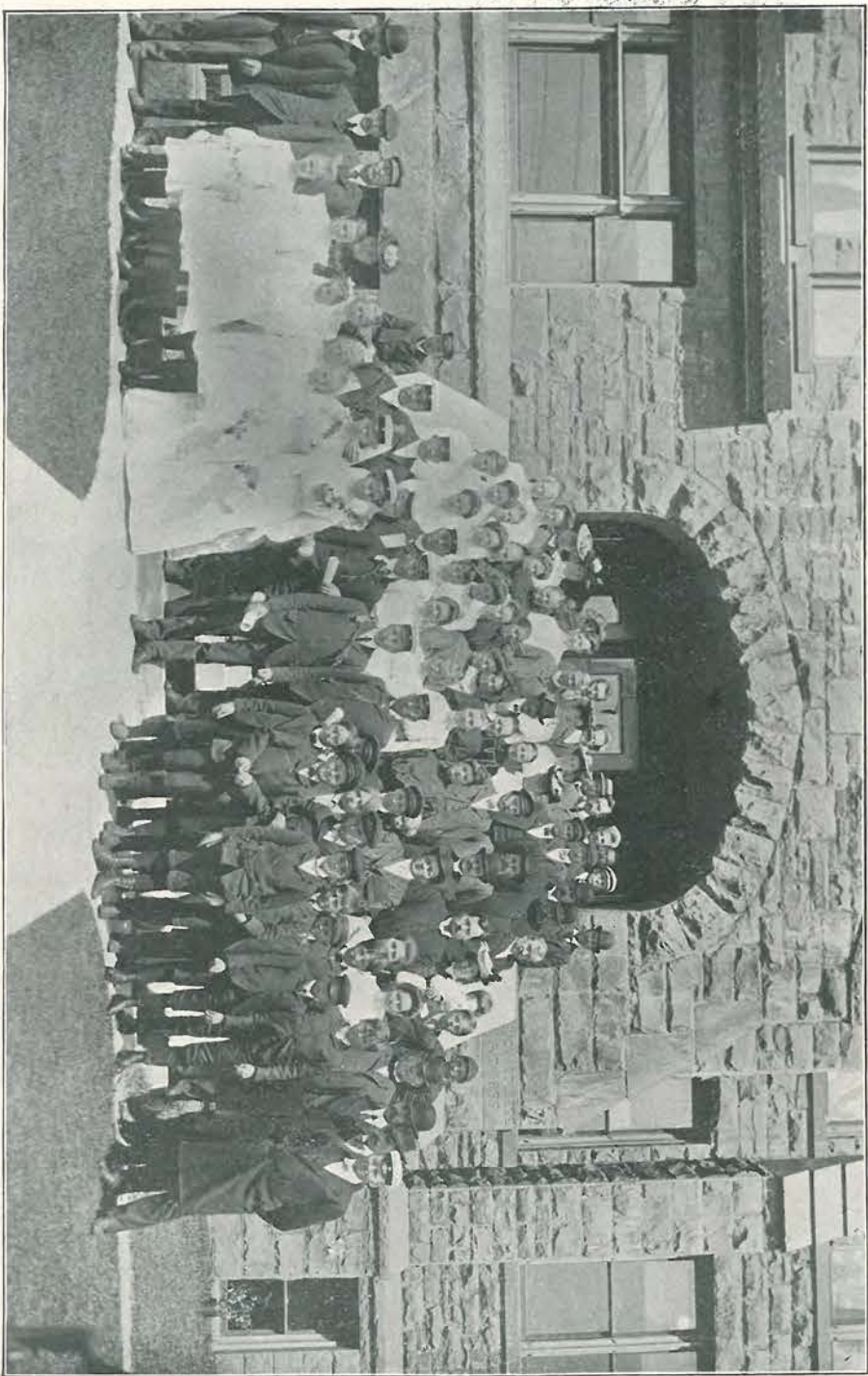
Niiden vaalien johdosta, joita tässä kirkolliskokouksessa tehtiin tulivat johtokunnassa olemaan seuraavat jäsenet: J. K. Nikander, J. Bäck, K. Salovaara, A. Gröning, J. K. Lammi, J. H. Jasberg, J. Saari, J. Piippola, H. Kangas, A. Pantti ja I. Sillberg.

23. Yhdeksäs lukuvuosi.

(1904—1905)

Tämä lukuvuosi ei ollut mikään edistysaskel opistomme varsinaisten luokkien kehityksessä. Voitiin näet muodostaa tulleista oppilaista ainoastaan neljä ensimmäistä luokkaa. Mutta edistysaskeleena, josta moni kirkollismielinen kansalainen on iloinnut, on pidettävä Jumaluusopillisen Seminaarin alkaminen, jossa 7 nuorta miestä on saanut ohjausta jumaluusopillisten oppinoiden harjoittamisessa, valmistuakseen pyhään saarnavirkkaan. Näinhän saamme opettajia seurakuntiimme.

Vaatimaton on ollut seminaarimme. Ei sillä ole ollut isoja luentosaleja, eikä niitä ole tarvittukaan, koska kuulijakunta niihin olisi liian pieni. On tyydytty yhteen pienimpään luokkahuoneeseen opistossamme. Eikä meillä ollut varoja hankkia seminaariimme opettajiksi jumaluusopin tohtoreita. Opiston johtaja, Hancockin seurakunnan pastori J. Bäck ja

sen johtajat, ylipiilhat ja oppilaat ja jäsenolevat ystävätkä kevätkokouksessa toukokuun 26 p. 1904.

SUOMI-OPISTO.

Atlantincin seurakunnan pastori A. Gröning ovat kolmisin siinä antaneet opetusta tänä ensimmäisenä lukuvuonna.

Opiston neljällä luokalla oli tällä lukuvuodella yhteensä 64 oppilasta, joista syyslukukaudella 48. Syyslukukauden oppilaista jäi kevatlukukaudella tulematta 11 oppilasta.

Tämän lukukauden alussa suunniteltiin opiston oppimäärä olemaan

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA 1904—1905.

K. Salovaara.
J. K. Lammi.
J. E. Saari.
I. Sillberg.

J. Piippola
J. K. Nikander.
J. Bäck.

A. Gröning.
J. H. Jasberg.
A. Pantti.
H. Kangas.

SEMINAARIN OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1904—1905.

J. Bäck.

J. K. Nikander.

A. Gröning.

toistaiseksi 6-vuotisenä. Pääsyyinä tähän muutokseen oli se ikävä tosi-asia, että oppilaat yleensä eivät näytä vielä osottavan suurempaa halua eikä varallisuutta käydä 7-luokkaisen koulun läpi.

On myös annettu joillekuille oppilaille vapaus valita oppi-aineita, joita mieluummin haluavat oppia. Lukuvuodella oli 6 sellaista oppilasta, jotka seurasivat opetusta valitsemisissaan oppiaineissa.

Opettajina opiston luokilla toimi paitsi tämän kirjoittajaa maisterit T. Wallenius, L. Lund ja J. F. Lindblom, sekä naisopettajat neidit Alma Granqvist ja Lyytia Silfven.

Kun opiston aineellinen toimeentulo vaatii yhä uusia ponnistuksia, valitsi johtokunta ylioppilas S. Ilmosen kesällä 1905 kulkemaan opiston asia-miehenä idän valtioissa. Paitsi aineellista apua oli hänen toimestaan seurauksena muutamien oppilaiden tulo Suomi-Opistoon.

Koska maisterit Wallenius ja Lund olivat ilmoittaneet johtokunnalle aikovansa tämän lukuvuoden loputtua erota opiston palveluksesta, ruvettiin miettimään, mistä voitaisiin saada uusia opettajia heidän sijaansa.

24. Kirkolliskokous v. 1905.

Tällä kertaa kokoonnuttiin Minnesotan valtion koilliseen kulmaan Elyn kaivantokaupunkiin pitämään kirkkokunnan kokousta. Tämä on viimeinen kirkolliskokous, jonka toimista opiston suhteen saatetaan kertoa tässä Albumissa.

Kuultuaan johtajan vuosikertomuksessa mainitun toivomuksen, että oppilaita laitettaisiin runsaammin Suomi-Opistoon, yhtyi kokouskin puolestaan siihen toivomukseen, että oppilaita Suomi-Opistoon lähetettäisiin suuremmalla innolla.

Samaa lausuttiin myös varain hankkimisen suhteen. Enemmän intoa tarvittaisiin. Tilistä huomattiin, että Suomi-Opistolla on 7 % korkoa kasvavaa pankkilainaa \$12,500, velkaa kauppiaille \$2,026.86 ja korottomia lainoja kansalaisilta \$12,775. Yhteensä siis velkaa \$27,301.86, jota vastaan saatavia oli \$2,624.11. Velka yli saatavien \$24,677.75.

Uusia jäseniä valittiin johtokuntaan täällä 2, nimittäin Kaarlo Sillberg ja Kaarlo Heusa. Opiston johtokuntana tuli siis olemaan vastedes: J. K. Nikander, J. Bäck, K. Salovaara, A. Gröning, J. K. Lammi, J. H. Jasberg, Kaarlo Sillberg, Kaarlo Heusa, H. Kangas, A. Pantti ja I. Sillberg.

Kirkolliskokous toivoi vielä, että säännöllisiä keräyksiä jatkettaisiin. Kannatusyhdistyksiä olisi saatava yhä uusia pystytetyksi, jokaisen seurakunnan jäsenen velvollisuus olisi ruveta kannattamaan opistoa säännöllisellä avustuksella. Kannatusta siinä muodossa, että sitoudutaan suorittamaan määrättyjen päivien kulut opistossa ("päivä-suunnitelmaa") suositettiin

SUOMI-OPISTON OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1904—1905.

J. F. Lindblom.
L. Silfven.

J. K. Nikander.
L. Lund.

T. Wallenius.
A. Granqvist.

Y. Kotymäki, A. Haapanen, S. Iinonen, P. Korhonen, J. Wargelin, J. Mänttä, M. Järvinen.

JUNALUUSOPILLISEN SEMINAARIN OPPILAAT.

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA 1905—1906.

K. Salovaara.
J. K. Lammi.
I. Sillberg.
K. Sillberg.

J. Bäck.
J. K. Nikander.
A. Gröning.

J. H. Jasberg.
H. Kangas.
K. Heusa.
A. Pantti.

lämpimästi. On pidettävä seurakuntain jäsenten velvollisuutena järjestää kesäjuhlia, "Suomi-Opiston päiviä", Juhannuksen tienoilla, Suomi-Opiston hyväksi, huolimatta siitä, että monin paikoin pannaan toimeen toisellaisiakin juhlia samoihin aikoihin. Kirkkokunnan jäsenien ja opiston ystävien on tulevaisuuden varalta suunniteltava toimintansa siten, että opiston kannatus tulee suoranaishemmin ystävien kautta ja ystävilta.

Tulipa tuossa kokouksessa puheeksi Suomi-Opiston kymmenvuotisjuhlaakin, joka oli aiottu seuraavaksi kesäksi, ja sen johdosta määrättiin tulevan kirkolliskokouksen paikaksi Hancock, opisto-kaupunki.

26. Kymmenes lukuvuosi.

(1905—1906)

Johtokunta tiedusteli, rupeisiko maisteri L. Lund vielä opettajaksi opistoon seuraavaksi vuodeksi. Mutta ehdottomasti päättäneenä lähteä Suomeen hän esitti, että kääntyisimme maisteri T. Walleniuksen puoleen tällä kysymyksellä. Niin tehtiinkin; ja maisteri Wallenius sitoutui vielä yhdeksi lukuvuodeksi Suomi-Opistoon. — Myöskin lupasi maisteri Arminen, joka oli Chicagossa harjoitellut lääketieteen opinnoita, tulla opistossamme opettamaan syyslukukauden ajalla.

Muita opettajia on ollut maisteri J. F. Lindblom, neidit Granqvist ja Silfven sekä tämän kirjoittaja. — Seminaarissa toimivat syyslukukauden kuluessa samat opettajat kuin edellisenäkin lukuvuonna.

Kevätlukukauden alussa saapui johtokunnan kutsusta opettajaksi Suomi-Opistoon pastori ja filos. maisteri Iisakki Katajamaa. Kun pastori Gröningin käynti tuli junain kulun muutoksien tähden liian hankalaksi, jätti hän opetustoimen Jumaluusopillisessa Seminaarissa, ja hänen aineitansa on opettanut pastori Katajamaa.

Seminaarissa on ollut sama oppilasmäärä kuin edellisenäkin vuonna. Opistoluokilla oli syyslukukaudella 55 oppilasta (joista 38 mp. ja 17 np.) Kevätlukukaudella on oppilaita ollut 56 (nim. 36 mp. ja 20 np.) Syyslukukaudella olleista on 9 oppilasta jäänyt tulematta kevätlukukaudelle. Sen sijaan on kevätlukukaudella tullut 10 uutta oppilasta. Koko oppilasluku on siis opiston luokilla ollut lukuvuoden ajalla 65. Kun tähän lisäämme seminaarin 7 ylioppilasta, niin huomaamme, että yhteensä 72 op-

SUOMI-OPISTON OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1905—1906.

L. Silfven.
J. F. Lindblom.

I. Katajamaa.
J. K. Nikander.
K. V. Arminen.

A. Granqvist.
T. Wallenius.

pilasta on nauttinut opetusta oppilaitoksessamme kuluneella lukuvuodella. Näistä ovat useat oppilaat nauttineet opetusta itse valitsemisissaan aineissa.

Kirkolliskokouksessa valittu komitea, Kaarlo Heusa, Jaakko Mikkola ja Henriikki Moilanen, teki viime vuoden heinäkuulla opiston omaisuuden

SEMINAARIN OPETTAJAKUNTA LUKUVUONNA 1905-1906.

J. Bäck.

J. K. Nikander.
I. Katajamaa.

A. Gröning.

tarkastuksen ja muodosti siitä inventaarion. Sen mukaan on Suomi-Opiston kiinteän ja irtaimen omaisuuden arvo \$53,413.87. Kun tästä summasta otamme pois opiston velat \$27,361.80, jää omaisuutta olemaan yli velkojen \$26,052.07. Puhukoot nämä numerot puolestaan, mitä voivat, niille, jotka ymmärtävät numerojen kieltä!

Johtokunta

on vielä toiminut siihen suuntaan, että kesäkuun 9 päivänä vietetään rakkaan oppilaitoksemme kymmenvuotisjuhlaa, koettaaksemme täten painaa Suomi-Opiston merkitystä syvemmälle siirtokansamme mieliin.

Samalla koetetaan panna toimeen suuremmoinen varain keräys opistomme raskaan velkataakan poistamiseksi. Johtokunta on ottanut huomionsa useiden kansalaisten tekemät ehdotukset. Koetetaan saada niin suuri määrä \$1 ja enemmänkin antajia, että heidän lahjoituksillaan voitaisiin tuo ihme tehdä. Vähävaraista on tosin kansamme, mutta lahjakin on pantu sen mukaan niin pieneksi, että tänä aikana ken hyvään voi sen luovuttaa hyvään tarkotukseen yhtään sitä tuntematta.

Lahjoittajille annetaan vielä Suomi-Opiston kymmenvuotisjuhlan sievä muistoraha, varustettuna toisella puolen Suomi-Opiston kuvalla ja vuosiluvuilla 1896—1906, toisella puolen sepeleellä ja lyyralla sekä latinankielisellä kirjoituksella: "Dominus illuminatio mea" (Herra minun valoni).

Toinenkin hyvitys on lahjoittajia varten toimitettu, nimittäin "Suomi-Opiston kymmenvuotisjuhlan Muistokirja", sievä paperi, johon pannaan lahjan määrä ja antajan nimi, sekä todistus että hän on lahjallaan ottanut osaa Suomi-Opiston velkakuorman poistamiseen. Onhan soma sitä katsellessa ajatella: sainhan minäkin olla mukana tuossa tärkeässä puuhassa.

26. Muutamia loppumietteitä.

Olen tässä esitellyt yksinkertaisesti opistomme perustamisen ja sen vaiheet kymmenvuotisen vaikutuksen ajalla.

Ehkä esittelemäni asiat tuntunevat monen mielestä kuivilta, elottomilta. Mutta muistakaamme, että noiden näennäisesti kuivien tapausten, nimien ja numeroiden takana piilee työtä ja taistelua.

Tunnustan mielelläni, että tämä "silmäys" Suomi-Opiston kehitykseen olisi voinut olla paljon vilkkaammasti kerrottuna. Sen se kyllä olisi ansainnut. Mutta ajan puute on pakottanut jättämään sen tähän kokoilu-muotoon, kiireessä kun on pitänyt kokoilla eri lähteistä siihen kuuluvia tietoja.

Tahallani olen maininnut johtokunnan jäsenten nimet kunakin eri vuonna. Olen täten tahtonut hyville lukijoille esittää ne taistelun eturivim

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA VALITTU V. 1896.

A. Johnson.
J. Bäck.

K. L. Tolonen.
J. K. Nikander.
A. Leinonen.

V. Burman.
J. H. Jasberg.
O. J. Larson.
A. Pelto.

(Kuuluu sivulle 25. On jäänyt pois oikealta kohdaltaan viipyneenä kuvantekijän luona.)

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA VALITTU V. 1902.

A. Johnson.
N. Majhannu.
K. Huotari.
I. Sillberg.

K. L. Tolonen.
J. K. Nikander.
A. Leinonen.

K. Heusa.
J. Mitchell.
J. Bäck.
A. Pelto.

(Kuuluu sivulla 35. Jäänyt pois oikealta kohdaltaan, viipyneenä kuvantekijän luona.)

miehet, jotka ovat saaneet monta vaivaa nähdä, monta puuhaa ponnistella, että on voitu pystyttää kalliille suomalaiselle siirtokansallemme, Amerikassa asuville Väinön lapsille omankielinen opisto ja viedä sitä vuosi vuodelta eteenpäin. Nuo ukot ovat tämän kirjoittajan uskollisia työtovereita opistotyössä. Samoin on koetettu tehdä opettajakuntaan nähden. Opetustyö on kärsivällisyyden työtä, on kylvötyötä. Heidän työstään toivomme syystä kyllä siunattuja tuloksia kansamme tosihyväksi.

Ansainnut olisi mainita se runsaslukuinen apulaisjoukko miehiä ja naisia, jotka ovat toimittaneet keräyksiä Suomi-Opiston hyväksi, jos se olisi ollut mahdollista. Mutta niiden luku nousee satoihin. Hiljaisuudessa on moni vanha ystävä tehnyt työtä oppilaitoksemme hyväksi, panemalla toimeen juhlia ja illanviettoja ja toimimalla niissä, vaatimatta muuta palkintoa kuin sen hyvän mielen, minkä asian menestyminen hänelle tuottaa. Kiitos teille, uutterat ystävät! Älkää väsykö hyvää tekemästä. Aikanaan me saamme kukin niittää hyvästä kylvöstä hyvää satoa.

Samoin pitäisi puhua laulukunnista, sekakööreistä ja mieskööreistä eri paikkakunnilta, jotka ovat parhaansa mukaan koettaneet laulaa tarpeellisia varoja Suomi-Opistolle illanvietoissa ja muissa sellaisissa tilaisuuksissa. Mutta en ryhdykkään siihen. Helposti voisin epähuomiossa jättää jonkun mainitsematta, ja silloinhan saisin ehkä syytöksen, että olen esittänyt asioita puolueellisesti. Kiitos vaan teille, ystävälliset laulukunnat ja niiden johtajat, hyvästä avustanne!

Taistelua ja työtä on vielä paljon edessämme. Meidän tulee tehdä uutterasti työtä ja paljon taistella saadaksemme nämä yhteiset kalliit asiamme painumaan syvälle kansamme lasten sydämiin.

Herra on työssä ja taistelussa apunamme ja väkevyytemme. Suomi-Opisto on Herrallemme Kristukselle pyhitetty koulu. Turvatkaamme häneen ja palvelkaamme häntä.

J. K. N.

KUVA OTETTU TAMMIK. 22 p. 1900, OPISTON VIHKEISPÄIVÄN JÄLKEISENÄ PÄIVÄNÄ.

QUINCYN KAIVANTOSEUTU, CALUMETIIN VIEVÄN MAANTIEJEN VÄRRELLÄ.

Suomi-Opistolle kymmenvuotiaana.

*Usko on voima mi mailman voittaa —
On sana Herran, aina toteutuu.
Epäilijällä ei tarmoa koittaa,
Alussa kohta hän lannistuu.
Uskallusta ei puuttua saa,
Mieli jos jotakin toimittaa.*

*Uskon kautta jo siirtolaisna
Eleli Abraham aikoinaan,
Herransa käskystä kulkulaisna
Uutta maatansa katsomaan,
Jonka hän kerran periä saa, —
Vaikka ei tiennyt — mihin vaeltaa.*

*Mut käsky oli Herran — luottamusta
Vahvaa siihenpä tarvittiin;
Uskonsa synnytti uskallusta,
Kuuliaisuutta myös vaadittiin.
Niin vanhurskaalle lupaus täyttyi
Ja autuudeksi matkansa päättyi.*

*Ilman uskoa Suomemme kansa,
Oma heimomme pieni, vähävoimainen,
Ei olis kestänyt kohtaloitansa,
Säästynyt sorrosta mahtavien.
Voimia antoi Hän, joka koittaa,
Mutta ei hylkää, suo heikonki voittaa.*

*Usko se Sampo on täälläkin Suomen
Meille mi siirryimme merten taa;
Uskovain kautta on koittava huomien,
Mik' epäilijöitäkin virvoittaa.
Mut usko jos puuttuu, rukoilkaamme,
Ja toivossa Herraan jatkakaamme.*

*Uskolla täytyi opistoa alkaa, —
Voimia puuttui, työ oli suuri;
Taistella täytyi, täytyi jatkaa,
Hiljalleen kohosi koulun muur', --
Muuri mi suojaa Siioniamme.
Vieraalla maallakin uskontoamme.*

*Eik' ole työ tuo vieläkään valmis,
Jatkuvaa koetusta uskomme saa,
Vaikkapa koulu, opinahjomme kallis
Yhdettätoista jo vuott' alottaa.
Mut sanoa on syytä: Herra on meitä
Tähän asti vienyt armonsa teitä.*

*Eben Etser, tähän asti auttoi,
Eikäpä hylkää, työ kun on Herran.
Itse Hän intoa alkuhun antoi,
Päittävi aikeensa, uskomme, kerran. —
Uskollisuutta vaan työssä Hän kysyy,
Uskollisna itse ainian pysyy.*

* *
*

*Kas kun kasvoi lapsosemme,
Pienoisemme pirteäksi,
Katkoen kapaloxyönsä,
Hämmästyttäin hoitajansa,
Vaalijansa, vanhempansa,
Kun ei kehossa pysynyt,
Sitehissä sävyisästi,
Mutta luisui lattialle,
Kontullensa kiepsahutti,
Alkain ensi askeleita,
Horjuvia, huojuvia,
Oppien niin omin neuvoin,
Omin jaloin astumahan,
Juoksemahan, joutumahan,
Ulos taaton tanhuilta,
Emon hellän halmehilta.*

*

*Kas kun kasvoi kaunihiksi
Aie, syömmemme ajatus,
Siemen pieni siirtokansan
Onneks', iloks' istutettu,*

Maahan pantu vierahaasen,
Siemen on saloilta Suomen,
Väinön kansan vainioilta,
Kankahilta Kalevalan,
Pohjolan karuilta mailta,
Kylmän hallan kynnyksiltä,
Tuotu, tänne istutettu,
Koetettu kylvää tänne
Koko mailman yhteismaille
Ison kansan kankahille,
Vapahille vainioille,
Viertehille vetten suurten.

Oi jos siemen on itäisi,
Siemen suloisen Suomen,
Siemen kotikankahilta;
Oi, jos saisi orahalle
Kasvi Väinön kunniaksi,
Eikä vaihtaisi väriä,
Kukkiansa kaunihia,
Lemuansa, luontoansa,
Makioita marjojansa
Vierahiksi vaihteleisi —
Niin me maalla vierahalla
Vühtyisimme, vaalisimme
Väinön viljavainoita,
Orasmaata oman kansan,
Kansan oman kunniaksi
Kunniaksi Jumalamme,
Iki-iloks' itsellemme.

*

Kas, nyt armaat kansalaiset,
Kansaveljet ja -sisaret,
Suomen kansan siirtolaiset,
Katsokaa ja kuunnelkaatte!

Tunnetteko tutun äänen,
Laulun oman lapsosemme,
Nuorukaiseks' kasvanunna,
Varttuneena vakavaksi,
Ylennynnä aikaseksi?

Tunnetteko tutun äänen
Kajahtavan kanteleesta,
Soinnun vanhan Väinämöisen
Kalevalan kankahilta
Ahtehilta armaan Suomen?

Tunnetteko tutun äänen
Korvissanne kaiuttavan
Kalevalan kaunihinta,
Sujuvinta Suomen kieltä,
Helkkyvätä heimokieltä,
Joka yhtä ylevästi,
Kaikuu yhtä kaunihisti
Suusta Pohjan poikasien,
Kuni impien ihanain,
Väinön sinisilmäsien?

*

— Tääkö kaikki kymmenessä
Vuodessa on valmistettu,
Saatu aikoihin ajassa,
Lyhyess' on luonnistunut, —
Kysynet sä kummastellen,
Kütollisna kuulemistas,

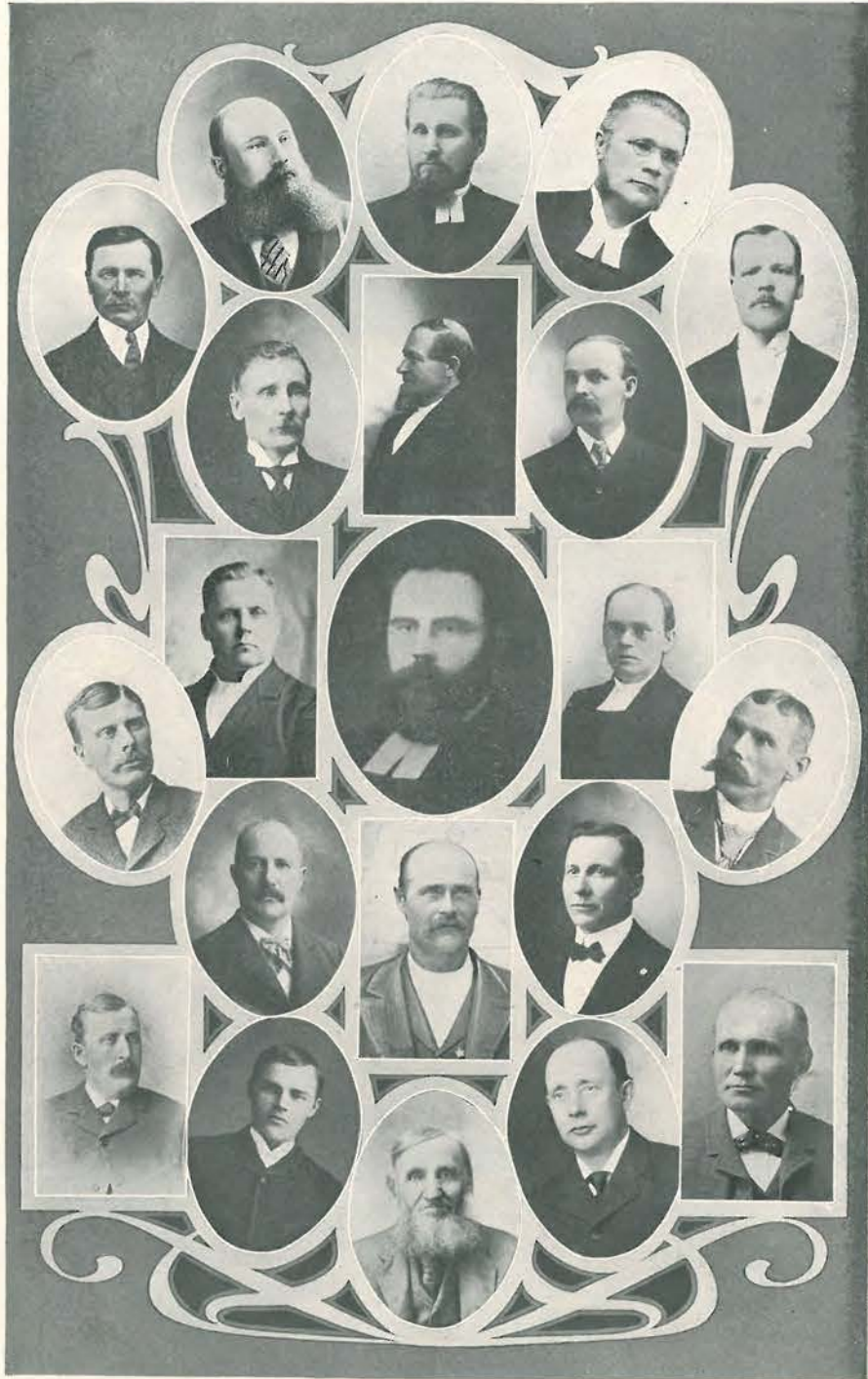
Näistä äsken näkemistäs.
Niinpä niinkin, kiitä ensin
Johtajata Suomen kansan,
Sekä Suomen siirtokansan,
Kiitä Herraa taivahissa,
Jumalata, auttajata.
Käyös sitte katsomassa
Tuossa taattomme talossa
Saaren suuren kainalossa
Michiganin pohjoisniemen,
Opistolla oman kansan. —
Kysy talon hoitajata,
Tarhuria harmaapäätä,
Kiitä häntä vairoistansa,
Kysy, miten vuodet vieri,
Miten jaksoi kasvatella,
Odotella omaa viljaa
Kokonaista kymmenvuotta.
Kysy tätä toisiltakin,
Kysy alatarhureilta,
Tutki työtä tehneheiltä
Ympärinsä Yhdysvaltain,
Mistä leipä lähetettiin,
Tarjoeltiin tarhureille —
Silloin vasta vaivat tiedät,
Tiedät taistelun tulokset,
Kuulet kaikki kertomukset
Opistossa ollehista,
Entisistä, nykyisistä
Lähteivistä läheteistä,
Jotka eivät eläissänsä
Varmaan vielä vanhoinakaan
Unhota sinä ikinä,

Mitä varten vaali heitä,
Kansa heitä kasvatteli,
Suomalainen siirtokansa:
Vartijoiksi siirtokansan
Kasvatteli kansa heitä,
Suomen kielen, Suomen mielen
Säilyttäjiks', suosijoiksi,
Kaitsijoiksi siirtokansan
Juuri parhaimman perinnön,
Kallehimman aarteemme
Oman isäin uskontomme.
Sinä työssä Herra heitä
Suojelkohon, varjelkohon,
Armiaasti auttakohon.
Sitä työtä varten Herra
Säilyttäköön, siunatkohon
Oman oppilaitoksemme,
Kasvattimme siirtokansan,
Oman Suomi-Opistomme.

A. R.

Waukeganissa, Ill., toukok. 3 p:nä 1906.

ENSIMMÄISEN V. 1890 KOOSSA OLLEEN KIRKOLLISKOKOUKSEN JÄSENET.

Jooseppi Sälmu.	A. A. Pajari.	J. J. Hoikka.	K. L. Tolonen.	Heikki Heinonen.
E. V. Wennberg.	Isaac Niva.	Alex. Leinonen.	Carl A. Silfven.	
	H. Sarvela.	J. V. Eloheimo.	J. K. Nikander.	Kalle Sillberg.
	E. V. Lund.	J. F. Erikson.	N. A. Lempeä.	
Niilo_Majhannu.	Tuomas Suni.	Olli Rousu.	J. H. Jasberg.	Antti Johnson.

Ensimmäisten Amerikan suomalaisten pappien toiveet ja toimenpiteet Suomi-Opiston aikaan saamiseksi.

Alla merkinnyttä on pyydetty kirjoittamaan lyhykäisesti Suomi-Opiston Albumiin tästä aineesta, tietenkin siitä syystä että kuulun "ensimmäisten Amerikan suomalaisten pappein" lukuun. Ensin ajattelin, ettenhän minäkään, jonka muistista on oikeus tähän asiaan katsoen jotakin odottaa, voine mitään pätevää tai sen arvoista kyhätä, että sitä viitsisi Suomi-Opiston Albumin lehdillä yleisön luettavaksi tarjota. Olkoon kuitenkin lyhykäisesti kerrottu, mitä tiedän ja mitä on kynällä muistiin merkitty jo ennen kuin Suomi-Synoodi alkoi hommaamaan Suomi-Opiston aikaan saamiseksi.

Pastori A. E. Backman oli ensimmäinen ja monta vuotta yksin Amerikan suomalaisten pappi. Hänen toiveistaan opiston suhteen en voi mitään kertoa. Kesällä v. 1883 palasi pastori Backman Suomeen. Samoihin aikoihin vihittiin Augustana-Synoodissa allamerkinnyt papiksi. Uuden vuoden aikana v. 1885 saapui pastori J. K. Nikander Suomesta Kupariisaarelle. Loppuvuodella 1885 saapui allemerkinnyt Republiciin. Näin tuli kaksi suomalaista pappia Amerikassa niin liki toisiaan että voivat tuon tuostakin olla persoonallisissa keskusteluissa, joissa luonnollisesti ajateltiin suomalaisen opistonkin tärkeyttä täällä Amerikassa. Mutta toivomuksiksi ne ajatukset jäivät. Ei edes minkäänlaisia "promemoria"-merkitsemisiä tullut paperille pannuksi näiden kahden papin yhteisestä päätöksestä, vaikka asian tärkeys olikin ajatuksiin syvästi piirrettyä jo silloin. Alkuvuodesta 1888 saapui pastori J. V. Eloheimo Suomesta Astoriaan. Nyt oli siis jo kolme suomalaista pappia Amerikassa.

Heti Amerikkaan saavuttuaan alkoi pastori Eloheimo puuhailemaan suom. luterilaisen piisapakunnan toimeen saamista täällä. Piispan palk-

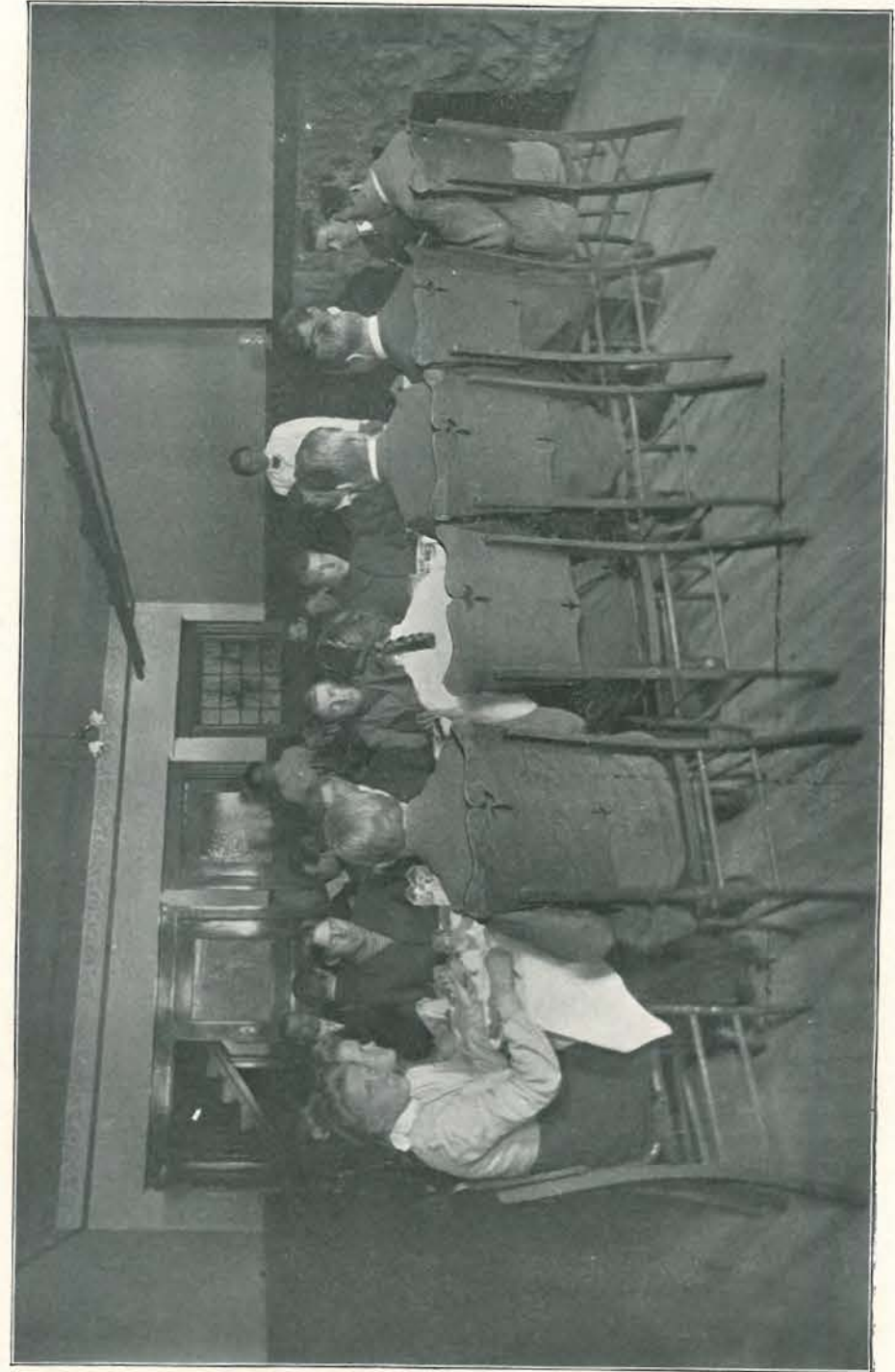
kaamista varten esitti Eloheimo koottavaksi 50,000 dollarin pääoman. Hän kirjoitti paljo asiasta sanomalehtiin.

Toiset papit alkoivat kuitenkin pitämään suomalaista opistoa tärkeämpänä, kuin varain keräystä piispan palkkaamista varten; eikä Amerikan suomalainen kansakaan näyttänyt olevan ollenkaan sitä mieltä, että piispaa juuri niinkään kipeästi kaivattaisiin kuin omankielistä opistoa.

Senpätähden uskalsi tämän kirjoittaja, otaksuen virkaveljensä J. K. Nikanderin olevan jo silloin hartaasti ajatuksissaan kiintynyt Amerikalais-Suomalaisen opiston asiaan, julki lausua sanomalehdissä keväällä 1888 tähän tapaan: "Ajatukseni on (lienenkö sitte erehtynyt) että Amerikan suomalainen kansa *uhraisi suuremmalla halulla* raha-apuansa, jos alottaisimme ensiksi kassan yhteisen suomalaisen opiston ja kolvollisten opettajain ylläpitoa ja palkkaamista varten tuon *piispan palkkakassan* sijaan. Ajattelen että piispa joutuisi pian sangen niukalle palkalle, kulkiessaan pitkiä matkoja täällä avarassa Amerikassa perustamassa seurakuntia, eikä satuisikaan saamaan kolvollisia pappeja niitä hoitamaan, ja jos hänen oma seurakuntansa ei rupeaisikaan hänelle muuta palkkaa maksamaan, kuin sen työn edestä mitä hän tekee seurakunnassaan. Opistosta olisi suurempi etu kuin piispasta; sillä opistosta voitaisiin aikanaan saada esim. yksi, kaksi j. n. e. kolvollista nuorta pappia sellaisiin suomalaisiin pesäpaikkoihin, joissa on tarve papeista, ja ehkäpä aina joku koulun opettajaksikin sinne, missä erityisesti lasten opettajaa tarvitaan.

Tarpeettomaksi ei voi kukaan sanoa Amerikalais-Suomalaista opistoa. Mutta toinen kysymys on se, josko opistoakaan voitaisiin vielä saada paremmin toimeen kuin piispakuntaa. Kumpikin on meille mahdotonta, jos nyt heti alamme kovin suuresta pääomasta puhetta pitämään, ja ellei meitä kristillinen rakkaus kehoita uhraamaan yhteisiin hyviin pyrintöihin.

Jos suomalaisia saisi kristillinen rakkaus ja yksimielisyys hallita, ei olisi mahdotonta alkaa nyt ensin vaikkapa vain pienoinenkin opisto minä päivänä hyvänsä. Jos esim. nuo 40,000 suomalaista, jotka jotkut luulevat olevan nykyään (v. 1888) Amerikassa, antaisivat ainoastaan 25 senttiä vuodessa, tekisi se jo \$10,000 (sanoo kymmenen tuhatta dollaria). Sillä rahalla saataisiin jo sievään alkuun nätti opisto. Augustana-Synoodilla ei ollut mitään pääomaa, kun se alkoi ensin opistonsa Chicagossa ainoastaan yhdellä opettajalla ja muutamilla oppilailla. Eikä Augustana-Opistolla ole vielääkään (v. 1888) muuta pääomaa kuin 25 senttiä vuodessa jokainoalta ripillä käyneeltä jäseneltä Synoodin seurakunnissa. Kristilli-

OPPILAAT ATERIOIMASSA, SUOMI-OPISTON RUOKASALISSA.

nen rakkaus tulee kysymykseen ennen kuin mikään muu pääoma opistoasiassakin. En usko että suomalaisetkaan voisivat menestyksellä alottaa pyrintöjään täällä Amerikassa kovin paljo suuremmasti kuin muunkieliset uskoveljemme ovat alottaneet. Onhan taivaan valtakunta verrattu sinapin siemeneen; samoten on myös verrattava kaikki taivaanvaltakunnan työkin. Ja kristillinen opisto on juuri taivaanvaltakunnan työtä. Sillä kaikkialla, missä kristikunta tahtoo pitkittää työtänsä menestyksellä, tarvitaan välttämättä kristillisiä opistoja. Jos me suomalaiset emme kristillistä opistoa ja opettajia tänne Amerikkaan saa, niin kristillisyyden meidän keskeltämme pian pois katoaa, ja silloin katoaa — kansallisuutemme. Se sen näkee, joka elää tulevaisuudessa”.

Noin me Amerikan ensimmäiset suomalaiset papit siihen aikaan opistoasiasta tuumailimme. Muihin toimenpiteisiin emme voineet vielä silloin ryhtyä. Jumalan kanssa me sentään jo silloinkin rukouksissamme puheelimme rakkaan siirtokansamme hengellisestä asemasta ja seurakuntaimme asioista.

J. J. Hoikka.

ISOJEN POIKAIN VOIMISTELUA.

Ensimmäinen „Suomi-Opiston kerjäläinen“.

Tällainen oli se kutsumuskirja:

“N:o 77.

SUOMI-SYNOODIN
OPISTO-VALIOKUNTA.

Ishpeming, tammik. 10 p. 1895.

Herra Aadolfi Riipalle,
New Yorkissa.

Koska Suomi-Synoodin asettama Opistovaliokunta, voidakseen alkuunpantua opistoaietta toteuttaa, välttämättä tarvitsee vasituisen miehen Opistovaliokunnan kanssa tehdyn suunnitelman mukaan asiata kansalle tutuksi tekemään, valiokuntia varain keräystä varten järjestämään y. m., valitsi Opistovaliokunta yksimielisesti tähän toimeen Teidät ynnä päätti kääntyä puoleenne pyynnöllä, että Te otatte kutsumuksen vastaan.

Tästä kuin myös että palkaksi on Teille ehdotettu \$60.00 kuukaudelta ja vapaa kyyti — toivomuksella että Te sanomalehtimiehenä kenties voisitte hankkia vapaapiletin rautatiellä, on tämä kutsumuskirja Teille tiedoksi ja todistukseksi annettu.

Vastauksen, asetetun opistovaliokunnalle, voitte lähettää jollekulle allekirjoittaneista.

Opistovaliokunnan puolesta:

J. K. NIKANDER.

K. L. TOLONEN.
sihteeri”.

Tämä Suomi-Synoodin Opistovaliokunnan kutsumus tuli ratkaisevasti vaikuttamaan tämän kirjoittajan tulevaisuuteen, niin odottamatta kuin se muuten tulikin. Ja tämän, kuten pian paria vuotta aikaisemmin West Superiorissa sattuneet ratkaisevat hetket, pidin Jumalan armollisena johtona työalani muuttamiseen. Kehoituksia muutenkaan ystävien puolelta ei puuttunut, joten päätökseni oli pian valmis, ja iloisella, toivorikkaalla mielellä lähdin New Yorkista vaimoni kanssa länteen päin Helmikuun 19 p:nä 1895. Sitä ennen oli keräystä Suomi-Opiston hyväksi jo alettu Brooklynissa ja New Yorkissa. Löyhässä olivat taalut ja viidetkin siihen aikaan asian hyväksi. Muistan vielä pikku tyttösen Lyydi Laitisen, Brooklynista, antamaa 5 taalaa opistolle, mikä mielestäni silloin oli erittäin rohkeaseva lahja. Lieneekö pieni lahjoittaja pysynyt opisto-ystävänä. Monta muuta nimeä voisin hartaista opisto-ystävistä sieltä mainita.

Montrealin kautta kävi matka sitte Ishpemiingiin, jonka ympäristössä kuljin helmikuun lopulla, ollen muun muassa Republicissa saman kuun 23 p:nä, ja siellä tietysti Iisakki Sillbergin ystävällisessä kodissa ei unhotettu suunnitella Suomi-Opiston tulevaisuutta, kun oli harras opistomies, pastori Tolos-vainaja mukana.

Seurasi sitten aina muistissani säilyvät päivät Hancockissa, jossa Maaliskuun 10 p:nä sain vihkimyksen papin virkaan. Veli Juho Bäck oli toinen näistä ensimmäisistä "Synoodin papeista". Vaikkapa olinkin jo vuosikausia Jumalan sanaa selitellyt ja aikoinaan nelisen vuotta jumaluusopillisessa tiedekunnassa Helsingissä opiskellut, olisi tuskin niin kiirettä ollut lopullisesti siihen virkaan antautumaan, ellei opiston asiameistoimi olisi kiirehtinyt. Yksi tie, kaksi asiaa. Uusi lähetyspastori, joka tuli nimekseni, saisi nyt toimia tulevan opiston hyväksi ja myöntää täytyy, että hän näin oli kaikkialla tervetullempi, joitakin poikkeuksia lukuunottamatta. Josakin arveltiin, näet, että opistoasiamies oli itselleen vaan seurakuntaa katselemassa. Näistäkin selkkauksista toki sen suuremmitta pahenuksitta päästiin, vaikka yhtä ja toista jo saatiin kokea.

Ettäkö rupeaisin nyt seikkaperäisesti matkoistani kertoelemaan? Niin hupaista kun se olisikin, venyisi kirjoitukseni liian pitkäksi, ja paljonhan olen jo kokemuksistani unohtanutkin. Olkoon vaan mainittuna pääasiallinen matkani suunta. Calumetissa tietysti käytiin ja siellähän niitä oli jo silloin opiston hartaita ystäviä, niin hyvin kuin katkeria vihamiehiäkin. Mutta "haavi" se pistettiin Betlehemin kirkossa näittenkin vihamiesten eteen, kun "suurta kolehtia" opistolle silloin kannettiin. Eikä sitä kukaan

estetyksi saanut. Viikkoja myöhemmin kun olin jo kaukana Kalliovuoristossa haukuttiin opisto-asiamiestä eräässä Calumetin lehdessä varkaaksikin, kaikista muista nimityksistä puhumattakaan. Ja sillä tavalla se jatkui sekä haukkuminen että kulkeminen; ei toinen estänyt toistaan!

Jo Calumetissa, muistaakseni, puhuin minä, saadakseni enemmän in-

PASTORI A. RIIPPA.

Suomi-Opiston asiamies v. 1895.

nostusta asiaan, opiston nurkkakivestä, joksi saataisiin kappale Suomen omaa, kestävyystään ja kauneudestaan tunnettua graniittia. Taisin tulla pettäneeksi siinä kohden kuulijani, mutta varma aie oli siihen aikaan opisto-ystävillä sellainen kulmakivi Suomesta saada. Kertokoot muut, minkätähden sitä ei saatu. Paras todistus suomalaisesta kestävydestä mi-

nun mielestäni onkin saada *Suomalainen opisto seisomaan ja säilymään* vapaalla amerikalaisella perustuksella ja pohjalla.

Ystävä Majhannun kivitalo Ishpemingissä oli useita viikkoja kortteeri-paikkana ja käytiin sieltä vähin joka ilman suunnalla, aina Ala-Michiganiin, East Tavakseen ja Oscodaan asti. Viimemainitun paikan ruotsalaisessa kirkossa se oli, kun minä satuin kuuluisan suomalaisen petkuttajan moninimisen Mathias Arnoldin kanssa yhteen. Hävyttömyydessä voi harva ihminen vetää hänelle vertoja. Sinä päivänä oli hän nuhteeton opistonystävä koko ajan kuin oli kirkossa, missä istui pystyssä päin ja nähtävästi hartaana asian harrastajana.

Crystal Fallsin hyvästä kaupungista muistanee ainakin yksi ystävä, Matti Hurja, opisto-asiamiehen käynnin. Se oli silloin kuin tuo uusi ja kaikin puolin kestävä näköinen amerikkalainen kiikkutuoli Hurjan vierashuoneessa meni ympäri ja kappaleiksi ilman edelläkäypää aavistusta, ja siihen oli syynä silloisen opisto-asiamiehen tavaton painavuus. Kiitollisena muistelen, että ystävällinen tuolin omistaja ja kauppias suoritti vahingosta kustannukset itse; hän on sittemminkin, elämän kohtaloista huolimatta, pysynyt kaikkein opisto-asiamiesten suosijana.

Merkillisimpiä ja samalla hauskimpia muistoja allekirjoittaneella on Ironwoodissa käynnistä. Siellä se oli kun opisto-asiamiehelle vasta oikea, asianmukainen nimi: Suomi-Opiston kerjäläinen, annettiin. Menin eräänä päivänä vaimoni kanssa Ironwoodista Jessievillean katukaaralla, missä meitä vastapäätä istui kaksi kansalaista keskustellen. Äkkiä sanoi toinen toverilleen: "Täällähän kuuluu nyt olevan se Suomi-Opiston kerjäläinenkin; oletko nähnyt sitä". Vaimoni punastui tietysti korvia myöten, kuten sanotaan, mutta minä itse asianomainen paljon kokenut sanoin noille juttelijoille hyvät päivät ja lisäsin: "Minä se olen se Suomi-Opiston kerjäläinen ja tulen teidänkin luonanne käymään, kunhan saan nimenne ja osoitteenne". Nyt oli miesten vuoro hämmästyä, ja nimiä en saanut tietää, enempää kuin osoitteitakaan, sillä ensi pysäkillä astuivat matkustajamme kaarasta. Seuraavana päivänä pidetyssä kokouksessa kerroin kuulijoille tapahtumasta ja hyväksyin julkisesti miesten antaman nimen, mikä niin suoraan sattui asian ytimeen ja kuvasi parilla sanalla koko toimeni ja kaikkein niitten jälkeläisten toimen, jotka opisto-asioilla yhtä totta kulkevat. Kun kerroin vuosi pari sitten Suomi-Opiston etevimmälle ja ehkä enimmäkseen kokeneelle kerjäläiselle, neiti Hanna Söderbackalle tuon historiallisen nimen synnystä, kuunteli hän kyyneleet silmissä ja hartaalla mielenkiin-

NEITI HANNA SÖDERBACKA.

Suomi-Opiston kulkeva varainkerääjä v. 1903—1905.

nolla, kuten tapansa on, varmaankin muistellen monia tapahtumia, jolloin tuo karkea vihamielessä annettu nimitys oli syyttä suotta loukannut hänen kansamme parasta hellivää ja ennen kaikkea opistoamme suosivaa sydäntään. Hän oli sitä mieltä, kuten minäkin, että tuo nimitys oli lopultakin kunnianimi, eikä mikään muu ja pitääkööt sitä sellaisena kaikki muutkin opisto-asiamiehet tulevinakin aikoina.

Pitemmän aikaa oli Minnesotassa kulkiessa West Duluth opisto-asiamiehen pääkortteerina. Olihan se tuttu paikka West Superiorissa oloajoilta, ja viimeainittuun paikkaan sen luultiin Suomi-Opiston tulevanikin niiden hyvien ehtojen vuoksi, mitä sieltä oli luvattu. Piirustukset ja kaikki olivat jo valmiina. Eräänä kauniina kevätpäivänä oli opistovaliokunta käymässä West Duluthissakin etsimässä sijaa opistolle. Valtavalla harjanteella, mikä rajoittaa pohjoisessa Duluthia ja West Duluthia, oli kylmille jäänyt kolmikertainen hotellirakennus, joka olisi ollut opistolle saatavissa, mutta sekin aie raukesi, samoin kuin hanke saada Suomi-Opisto Nurmijärvelle kauniin Big Pine Laken rannalle. Siellä se luonnon ihannuden puolesta etevä paikka olisi ollut. Kaiholla sitä muistelen vieläkin, eikä se seikka vähennä suosiotani sanottuun paikkaan, että Oldenburgin ja muiden kanssa siellä käydessämme saimme sanotusta opisto-järvestä tiistimella aimo haukeja ja ahvenia. Opistomaalla kuuluu nyt asuvan eräs kälviäläinen farmari. Historiallisella paikalla ainakin.

West Duluthista päin käväsin aina Uudessa Suomessa, Canadian Assiniboiassa, mihin suomalaisia on mahtanut paljon sitten lisääntyä. Käydessäni oli kaikki vasta alkavaa, mutta erityinen viehätyksensä on silläkin paikalla suomalaisen luontoa raskastavan mieleen, pohjoisesta asemastaan huolimatta. Hyvin taitavat siellä monet viihtyäkin. — Canadasta palatessa oli matka mielessä kauas länsi-rannikolle opisto-asiasta puhumaan ja samalla sukulaisia ja vanhoja tuttavii tervehtimään. Mutta miten päästä sinne, kun ei pilettiä ollut yhtäkään ja meitä oli kaksi, vaikkapa ei vaimoni niin suoranaista nimitystä opisto-asiamieheksi ollutkaan saanut. Mentiin Minneapolisiin ja sieltä ystävä Bergstadin kanssa St. Pauliin. Pitihän piletti saada vaikka lujastakin ja olihan asiamieskutsussakin siihen suuntaan jo toivomus lausuttuna. Useita päiviä otti, mutta piletti Portlandiin, Oregonissa, lähti ja vielä edestakaisin. Mielelläni annan ansion tästä Bergstadille ja myönnän senkin, etten silloin vielä täydellisesti käsittänyt amerikalaista: business is business, jotta olisin kyllin kiireesti alkanut kiittämään Minnesotassa olevia Northern Pacificin maita, sillä se olisi pitänyt

tehdä välttämättömästi piletin edestä. Joka tapauksessa oli tuo piletti tuntuva lahja opisto-asian hyväksi, mistä kiitos sen hankkijalle, ja varmaankin ovat N. P:n maat Minnesotassa ja muualla tulleet myydyksi yhtä hyvin ilman kiitostanikin. Mississippin virran hiekkarannikot, varsinkin Little Fallsin seuduilla, johon myöskin jo katsottiin opistolle sijaa, eivät kehoittaneet kiittämiseen maanviljelykseen nähden.

Jotta eivät lukijat matkaamme väsyisi, kuten joskus kävi meille kahdeksan kuukautta yhtä mittaa matkustaville, kerron vaan muutamalla sanalla vielä kuluistamme äärimmäisessä lännessä. Seattleen saapuminen keski-kesäsydännä oli mitä virkistävintä minulle länsirannikon ihailijalle. Käytiin sieltä British Columbiassa, Nanaimossa ja North Wellingtonissa asti, missä viimeainitussa paikassa tapasin alkua sitten kuuluisan Malkosaaren hommiin. Julkisia Jumalan pilkkaajia ja asian vastustajia tapasin useita ennen opistokokoustamme, mutta kokouksen jälkeen myönsivät kaikki opisto-asian hyväksi ja kannatusta ansaitsevaksi, minkä vakuutuksen he vahvistivat runsaalla keräyksellä. Yksi näistä silloisista "aatteen miehistä", Oskari Takala nimeltä, kuoli sittemmin tapaturmaisesti Hannan hiilikaiwannossa ja kun olin häntä hautaamassa, sain hänen jälkeen jättämästään "päiväkirjasta" kuulla, miten ystävällisesti hän North Wellingtonissa ollessaan arvosteli opisto-asiamiestä ja aiottua Suomi-Opistoa. Mutta asiat ovat tainneet paljokin lännessä kymmenessä vuodessa muuttua. Olkoon vielä mainittuna, että Nanaimossa ollessani sain ostetuksi useita maisemavalokuvia sieltä, jotka sittemmin annoin monien kymmenien muitten matkalla kerättyjen lisäksi maisteri Akseli Järnefeltin käytettäväksi hänen Suomessa julkaisemassaan teoksessa: *Suomalaiset Amerikassa*. Kuva British Columbian tunnetuimmasta virrasta Fraser Riveristä, silloin kun virta on täynnä nousevia lohia, jotta vedestä välkkyä vaan pelkkiä lohen selkiä, oli nimitetty jo mainitsemassani Järnefeltin kirjassa: *Maisemakuva Coloradon valtiossa*. Ja nyt se on sitten opistoasiamiehen ansio, että rakkaassa synnyinmaassa ihailiaan lohen selkiä Coloradon maisemana, ehkäpä — potaatti vainiona. Joka muuten haluaisi tuota Järnefeltin kirjaa tarkastella, löytyisi sieltä monta Tyynen meren rannikolla otettua piknikikuvaa, varsinkin Astorian seutuvilta, mitkä kuvat serkkuni Jooseppi Riippa aikoinaan valmisti. Suomi-Opistosta niissä piknikeissä paljo puuttiin ja opistoasioilla kulkiessa niistä kuvia otettiin.

Etäimmälle ulottui tämä opistomatka, kun olimme kuukauden ajan Californiassa, nyt niin onnettoman maineen saanut San Francisco kortteeri paikkana. Käytiin Mendocino ja Humboldt-kauntien suomalaisten pesäpaikoilla sekä muuallakin. Jo oli innostus opisto-asian hyväksi kylläkin mainittava, sillä huomautuksella ainoastaan, että Californialaiset aikoivat pystyttää oman opistonsa. Edellisen kesän suuri sikäläisten suomalaisten maailmannäyttely juhla San F:ssa oli suuressa määrässä lisännyt heidän luottamustaan suomalaisten kykyyn toimia siellä yhdessä oman opistonsa hyväksi, mikä mielipide selvästi ilmeni keskustelukokouksessa San F:ssa.

Lokakuussa oltiin takaisin Seattlessa ja pian sen jälkeen New York Mills'issä, jonka ympäristöillä olisi tullut toimia lähetysmiehenä, mutta keskeytyi se toimi Marraskuun lopulla, jolloin sain kutsumuksen papiksi Rack Springsiin, mikä seikka myöskin keskeytti aikeen käydä vielä opistoasioilla Ohion ja Pensylvanian valtioissa.

— Mutta mitä opisto-asian vastustajat sanoivat ja eivätkö kimppuun käyneet?

Tietysti he vakuuttivat minulle, ettei opistoa sinä ikänä synny muuta kuin paperille ja sellaista vastaan oli turha tapella. Montrealissa siellä Ironwoodin takana tapasin erään suurikasvuisen ruskeatukkaisen, muistaakseni vieskalaisen, joka teki pahoja eljeitä puhuessani raittiushaalissa ja lopulta keskeytti puheeni, kun oli aikansa ahkerasti syljeskellyt vähä joka taholle ja jo puhunutkin itsekseen. Ja mitkä kysymykset sitte eivät antaneet kansalaiselle rauhaa odottaa puheeni loppua? Tämä oli tärkein: "Ja jos nyt se opisto tulisi, niin mistä saataisiin siihen englanninkielen opettaja, kun ei yhtään suomalaista ole, joka oikein todella maan kieltä osaisi?" Se kysymys siis sai vastustajani niin ankarasti ähkymään ja puhkumaan. Sen eteen kannatti kyllä syljeskellä, mutta minulta tietysti ei puuttunut vastausta tähän minun ja muiden opiston-harrastajain mielestä kaikkein helpoimpaan pulmaan. — "Mutta onhan niitä jo toki suomalaisiakin Suomesta asti, jotka engelskaa osaavat", sanoin vakuuttavasti, "ja englannin kielen opettajaksi otetaan synnynnäinen amerikkalainen, joka ainakin kielensä osaa."

Kysymys englannin kielen opettajasta on jo aikoja suoritettu, kuten monta muutakin opistoamme koskevaa kysymystä, niin että Samuelin tavoin voisimme kyllä sanoa: *tähän asti on Herra auttanut meitä* (1 Sam.

7: 12), mutta mitä tärkein kysymys on vielä ratkaisematta: *Kuka suorittaa Suomi-Opiston velat?* Emme suinkaan mahda olla ajattelemassa: Herra ei auta meitä enää, vaikka Hän on tähän saakka meitä auttanut. Hän auttaa vielä, jos rukoilemme Häntä uskossa, emmekä lakkaa. Ja opiston tulisi olla opettajineen ja oppilaineen rukoilemisen keskustana. Armon kerjäläisiä täytyy meidän kaikkein osata olla loppuun asti.

A. R.

PASTORI K. L. TOLONEN.

Pastori K. L. Tolosen juhlapuhe

Suomi-Opiston nurkkakivijuhlassa opistopaikalla toukok. 30 p. 1899.

Kunnioitettava yleisö, naiset ja miehet! Vuosi vuodelta nähdessään sitä vastusta, mikä vielä tosi hyvääkin harrastusta ja tosi hyvän harrastajia kohtaa omain r. kansal. keskuudessa tahtoo jäykistyä mieli kulkemaan viitattua tietä välittämättä muusta kuin tehtävästään. Mutta hetkellä tämmöisellä tuskinpa voi tunteitaan salata ja lieneekö tarviskaan. *Tämä on Suomalaisten päivä*, meidän päivämme, päivä, jonka Herra teki, ja siitä me olemme iloiset. Tällä päivällä ei ole vain jotain hetkellistä paikallismerkitystä, vaan sen merkitys on laadultaan yleistä koko Uuden maanosan, koko Amerikan ja Canadan suomalaiselle siirtokansalle. Useasta paikasta olemme etsineet ja katselleet sijaa sille kivelle, jonka tänään käymme asettamaan paikoilleen, monta pettymystä olemme kokeneet, kiven sopivaa sijaa ei löydetty ja lannistumatta oli alettava uudestaan. Tässä etsinnässä johdatti Jumala lopulta meidät, siihen paikkaan, mistä alkujaan oikeastansa lähdimme, tänne Hancockiin. Asetamme tämän nurkkakiven nyt siinä toivossa ja sillä vakuutuksella että se vakavan sijan löytäneenä vielä jälkeentuleville todistaa väsymättömän ponnistustemme onnistumisesta ja Jumalan hyvyydestä Häneen luottaville, todistaen siihen kohoavan rakennuksen kautta vähäistenkin voimain yksimielisinä saavan suuria aikaan. Moni on epäillyt, miltei pilkkaan asti, asiamme onnistumista, mutta epäily on huonoin keino, jos tahdotaan jotakin saada aikaan, eikä vain alkaa, mutta viedä perille saakka. Jos laskemme kätemme aurankurkeen, on kynnettävä ja luottamuksella laskemme tänään Suomi-Opiston ja Jumaluusopillisen Seminaarin nurkkakiven. Jumalaan luottaen, ylhäältä siunausta toivoen, olemme tähän asti tehneet työtä saadaksemme omaa

kotia kansamme oppilaitokselle; Hänen nimessään tahdomme tänäänkin suorittaa tärkeän tehtävämme.

Kristinuskoon perustuva sivistys on kansojen voima. Luulen uskaltavani lausua, että Suomen pieni, sivistyskansain eturivissä vapauden ja oikeuden puolesta taisteleva kansa juuri nykyaikaan on saanut kunnian todistaa tätä historian näyttämöllä. Toisekseen näemme kansoja, jotka väkilukuunsa, maansa sekä henkisiin että aineellisiin käyttämättömiin pääomiin ynnä muihin edistyksen ja hyvinvoinnin mahdollisuuksiin nähden ovat muita suuremmat ja kuitenkin sivistyskansat jakavat heidän alueitansa, käyden ryöstöretkillä niin kaukana kuin vain toisiltaan uskaltavat. Omistajain mielihpidettä ei katsota tahi tapahtuu se toisinaan vain muodon vuoksi. Miksi? Puuttuu kristinuskko, puuttuu kristillinen sivistys. Kristinuskko ainoastaan korottaa kansat hurskauteen, ja sen antama ja eläyttämä sivistys voi kansat säilyttääkin häviämästä. Sen turvin ovat nykyajan suurvallat kohonneet voimansa kukkuloille.

Kansan täytyy tämä tuntea ja tunnustaa ja tässä tietoisuudessa toimia sivistyäkseen, kehittyäkseen ja elääksensä. Eivät mitkään uhraukset saa tuntua liian suurilta elämisen tähden. Kansa joka *tahtoo* elää, elää myös. Kansan sivistäminen on Suomen kansan tunnussana tänä aikana Suomessa. Tulkoon tämä meidänkin tunnussanaksemme täällä. Suomen kansan historia kauttaaltaan todistaa suomalaisten olevan tiedonhaluista kansaa. Ei tarvitse tässä käydä esimerkkiä kertomaan, vaan viitata vain asiaan. Samalla kuin suomalainen rakastaa isänmaataan, niin että sodissa "joka kynsi kylmeni edestä Suomenmaan" ennenkuin antauduttiin vihollisen valtaan, josta runoilija Runeberg huudahtaa:

"Mill' ansaitit, maa raukka, sä
Noin suurta rakkautta,
Noin kallis kuinka olla voit,
Kuin leiväks' pettua vain soit!"

Samalla hän uurastaa hengenkin ravinnosta. Sentähden isämme sotivat "auroin, miekoin, *miettehin* ja sentähden isänmaamme on "totuuden, runon kotimaa" samalla kuin se on "maa tuhatjärvinen". Samaa todistaa kansamme sivistyskanta. Seikka mikä asettaa sen kehittyneimpien sivistyskansojen tasalle. Et niin etäistä kolkkaa löydä tuossa tuhatjärvisessä maassa, mene vaikka pienimpään metsämökkiin, jossa kenties riepukko-

HANCOCKIN SEKAKÖÖRI, MAIST. L. LUNDIN JOHDANNOLLA.

reijän paikkana — koristaa akkunaa ja toista ruutua on päreillä paikattu, ettet siellä löydä ainakin aapista, katkismusta, virsikirjaa ja välttämätöntä aikakauskirjaa, almanakkaa. Eikä ne ole vain koristuksena eli senvuoksi, että ne on naapurillakin, vaan niitä luetaan. Nämät tärkeät kirjat ne olivat muun kirjallisuuden viljelemiskyvyn, tiedon ja näkökannan laajenemisen lähtökohtina olleet Suomen kansalle. Mutta jo mainitsemieni kirjojen laatu, jotka meidän, suomalaisten tiedon ja valon lähtökohtina ovat olleet, osoittaa toiseen Suomen kansalle kunniakkaaseen kohtaan: Suomen kansa on uskonnollinen kansa. Suomalaisen suuruuden ja mainekkuuden alku on — aapiskirjasta. Amerikan suomalainen, ole uskollinen kansasi historialle, sen perimäopille, säilytä uskontosi, jumalisuutesi. Tämän kristillisen tiedon, tämän uskonnon olemme me, ovat meidän isämme ja äitimme, te tässä maassa syntyneet, tuoneet mukanaan tänne uuteen kotimaahan siunaukseksi itselleen ja jälkeläisilleen. Puhdas, Jumalansanan-mukainen evankelis-luteerilainen uskontomme on Suomen kansan tehnyt siksi, mikä se on tänä päivänä “kansojen joukossa”. Tämä uskonto on kallis perintömme. Tätä uskontoa tulee meidän hoitaa eikä sitä kadottaa, luopioina omaksi turmioksemme. Niin isämme uskoivat, sitä he rakastivat, sen edestä vuodattivat verensäkin. Me rakastamme tätä uskontoa, siinä olemme löytäneet rauhan ja siveellisen tarmon; se on muodostanut aatesuuntamme ja maailmankatsantomme, sentähden se hallitsee mieliämme. Ja missä näin saa tapahtua, siellä vanhurskaus korottaa kansan, siellä yhteen sulaa sydämet yksin mielin hoitamaan uskonnon taimitarhaa, kristillisiä kouluja. — Luteerilaisen uskontonsa turvissa pysyen on Suomen kansa säilyvä, ettei itätuuletkaan sitä tuhoa, ja sama on sen tukena ja yhdyssiteenä täälläkin. Siis uskollisuutta sille! Noin kolmesataa vuotta sitten tähän maahan saapuneiden suomalaisten ja ruotsalaisten siirtolaisten jälkeläisiä ei enään tunneta eikä tiedetä. He ovat kadonneet. Mikä siihen oli syynä? Historia vastaa tähän: he eivät hoitaneet uskontoansa. Kun viimeinen ruotsalainen pappi lähti paluumatkalle Ruotsiin, ei ollut hän pitänyt huolta seuraajasta. *Ei ollut maassa syntyneistä siirtolaisten lapsista kouluutettuja sielunhoitajia.* Siinä syy silloisen siirtolaiskirkon häviöön. Toisin menettelivät saksalaiset, toisin tekevät nykyaikaan skandinaavialaisetkin y. m. He pitävät huolta uskonnon säilymisestä kristillisten koulujen avulla, valmistaen pappeja ja koulunopettajia omasta keskuudestaan. Olisiko meillä suomalaisilla muuta keinoa uskontomme säilyttämiseen. Ei. Ja eikö meidän nuorisossamme noussevaassa ole kykyjä näihin tehtäviin, kun vain ovat tilaisuudessa kehit-

tyä? Vai pitäisikö heidän vain kasvaa kovantyön raatajoiksi tahi kehittyä pelkästään uskonnottomissa kouluissa? Silloin kyllä päästään helposti kansallisuudesta ja kielestä, mutta myöskin uskonnosta, ja silloin on kansa menettänyt kalliimman aarteensa. Ettei näin ole käyvä, sitä todistaa tämän päivän meille suomalaisille tärkeät toimet.

Opistomme tulee myöskin tuottamaan jonkinlaista vuorovaikutusta tänne siirtyneiden ja synnyinmaan välillä. Kunpa tätä näkökohtaa sielläkin oikein huomattaisiin ja paremmin varteen otettaisiin. Sieltä tarvitsemme alkuunpaneavat työvoimat, sieltä pää-asiallisin opetus ja johto vielä kappaleen aikaa. Ja täällä työssä saatu kokemus on hyödyksi isänmaassa niille, jotka sinne palaavat.

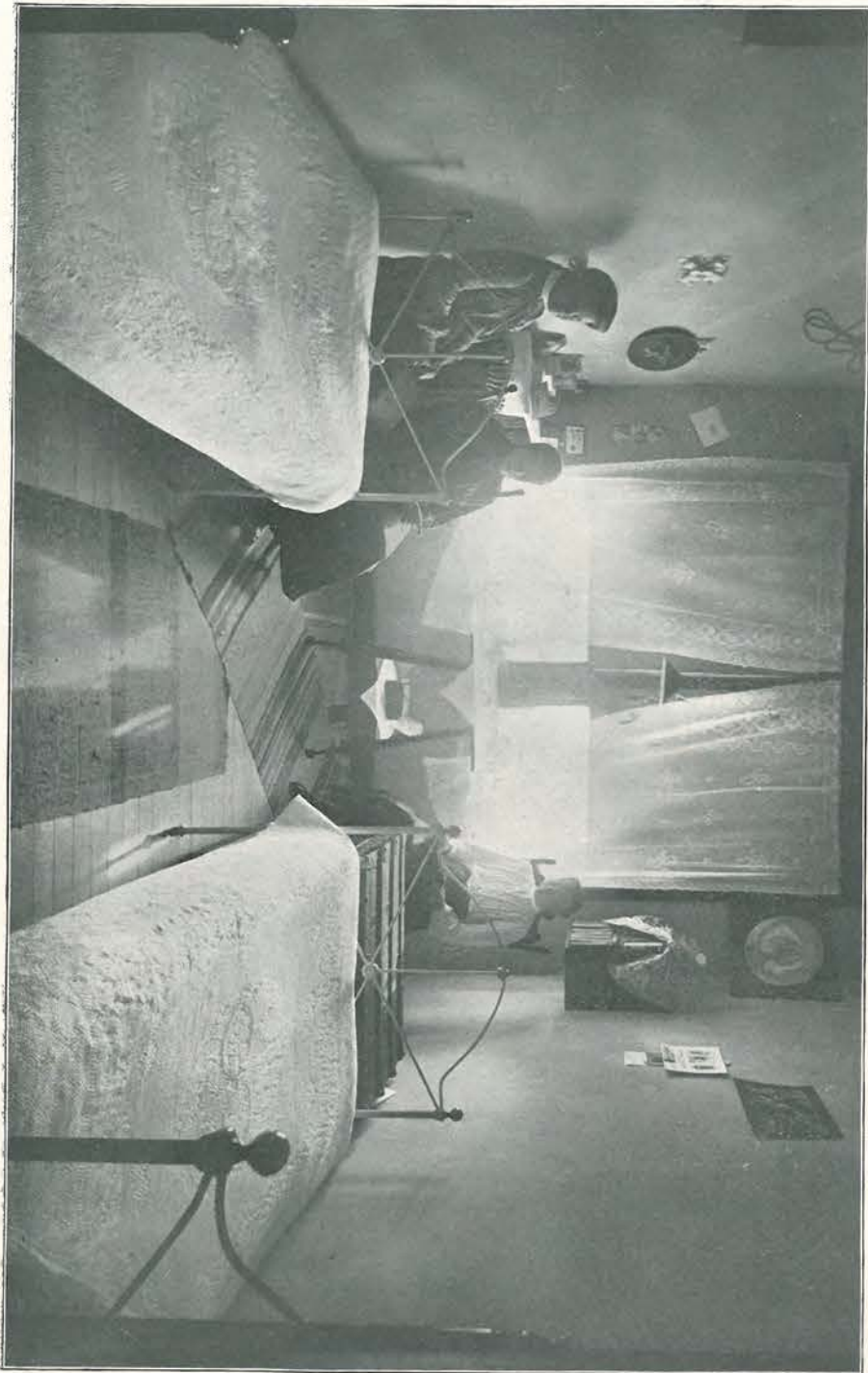
Kansalaiset! Me tahdomme tälle vapaalle Amerikan maalle, josta näemme tuolla kappaleen edessämme ja joka vapaudellaan antaa meille rajattoman vallan toimia hyvässä, me tahdomme antaa tälle maalle noussevista nuorisostamme *hyviä* kansalaisia. Sen vuoksi tämä Suomi-Opisto ja Jumaluusopillinen Seminaari, sen vuoksi tämänpäiväinen juhla. Minä lopetan. Sallikaa minun vielä lopuksi ja lausumani vahvistukseksi ottaa palanen Missouri-Synoodin patriarkan tri C. F. W. Waltherin saarnasta, jonka hän piti St. Louisissa sijaitsevan Concordia-seminaarin toisen kylki-rakennuksen nurkkakiven laskemisjuhlanä 1852. Saarnan lopulla hän lausui: “Puuhattakoon miten paljon tahansa kirkon ja koulun erottamista: me pidämme koulua puuna, jonka oksien täytyy kuivua, jollei kirkko kostuta sitä ijankaikkisen elämän vedellä, ijäisellä totuudella. Me pidämme koulua huoneena, joka ei saa oikeaa valoa inhimillisen viisauden yölampusta, kitupiikistä, vaan ylhäältä jumalallisen ilmoituksen auringosta. Me pidämme koulua rakennuksena, joka ei ole rankennettava inhimillisten ajatusten ja suuntain muuttelehtavalle hiedalle, vaan Kaikkivaltijaan sanan ijankaikkiselle kallioperustukselle. Emme tosin koskaan unhoita, että inhimilliset tieteet ja taiteet ovat kallita Jumalan lahjoja, ihmiskunnan kunnistuksia ja koristeita; niitä tullaankin täällä ahkerasti harjoittamaan; mutta mitä auttaa marmorimuurit timanttipylyväillä ja kullatuilla katoilla, jos huoneen perustus on ontto ja laho? Ei kuitenkaan pakoitettu, synkkä munkki-meno ole täällä sammuttava nuoren hengen tulta ja kiihdyttävä orastavaa tainta; orjallista pelkoa emme aseta siveyden vaatijaksi, joka tosin pidättää pahasta työstä, mutta synnin himon sammuttamisen asemasta vain kohentaa ja yllyttää odottamaan esteetöntä tilaisuutta sen harjoittamiseen. Ei, vaan ilon ja rakkauden henki on täällä vallitseva, mutta

sen ilon henki, joka liikkuu näkymättömän, jokapaikassa läsnä-olevan Jumalan-pelvon rajain sisällä, ja *sen* rakkauden henki, joka pakenee ja "vihaa syntiä ja kaikkea jumalatoimintaa". Näin pitkälle Walther. Olkoon meidänkin tunnuslauseemme: *rakkaus totuuden kuulijaisuudessa*. Herran pelvon henki viisauden lähteenä hallitkoon Suomi-Opistossa.

Herra, avaa Sinä meidän huulemme kiitokseesi!

SUOMI-OPISTON VALOISIN LUOKKAHUONE.

Pastori R. Ylösen puhe

Suomi-Opiston nurkkakivijuhlassa opistopaikalla toukok. 30 p. 1899.

Arvoisat kansalaiset!

Jo useita vuosia vireillä ollut ajatus oman talon saamisesta ensimmäiselle suomalaiselle oppikoululle Amerikassa on vihdoinkin toteutumaisillaan. Nurkkakivi on laskettu rankennukselle, joka tulee olemaan työpajana kansamme nousevalle, oppia ja sivistystä rakastavalle nuorisolle.

Tällaisen oppilaitoksen tarpeellisuudesta ei liene epäilemistä. Sitä kaippaa siirtokansamme keskuudessa kirkollinen työ, joka vielä nykyään on lamauksissa opettajain puutteen takia. Sitä kaippaa se kymmeniin tuhansiin nouseva suomalainen lapsilauma täällä, joka ei toimeensa valmistuneiden opettajain johdolla saa opetusta äidinkielessä, ja äidinkielellä elämän tärkeimmissä asioissa, etupäässä uskonnossa, jonka olemme isäin perintönä tuoneet mukanaan kotimaasta. Asiain näin ollen voisimme odottaa, että kansalaisemme yksimielisinä rientäisivät avustamaan alkavaa opistoamme. Kumminkaan emme näin juhlahetkelläkään voi, emmekä tahdo salata itseltämme sitä tosi-asiaa, että ainoastaan osa kansalaisistamme on tähän asti ojentanut auttavan kätensä Suomi-Opistolle.

Syy tähän on epäilemättä useissa tapauksissa asian tuntemattomuus ja siitä johtuva välinpitämättömyys. Mutta runsaasti on myöskin saatu kuulla asian tahallista vastustusta ja vääristelyjä. Aseina ovat olleet vuoroin vihaiset vuoroin pilkalliset lausunnot sanomalehdissä.

Suotakoon minulle anteeksi, jos käytän suurta asiaa vähemmän valaisemiseksi: Kun muukalaisuuden maasta palannut Juudaan kansa ryhtyi innolla uudestaan rakentamaan kotokaupunkinsa, Jerusalemin, hävitettyjä

muureja, niin se ei saanut sitä tehdä rauhassa. Sillä kun Sane Callat samarialainen sen kuuli, "syttyi hän vihaan ja närkästyi sangen suuresti. Ja puhui veljeinsä edessä, ja sanoi: Mitä nämä voimattomat juutalaiset tekevät? Pitääkö se heille sallittaman? Pitääkö heidän kiviä eläväksi tekemän, jotka soräläjä ovat? Ja Tobia ammonilainen sanoi: rakentakoot vapaasti; jos ketut sinne menisivät, niin ne kyllä hajoittaisivat heidän kivi-muurinsa".

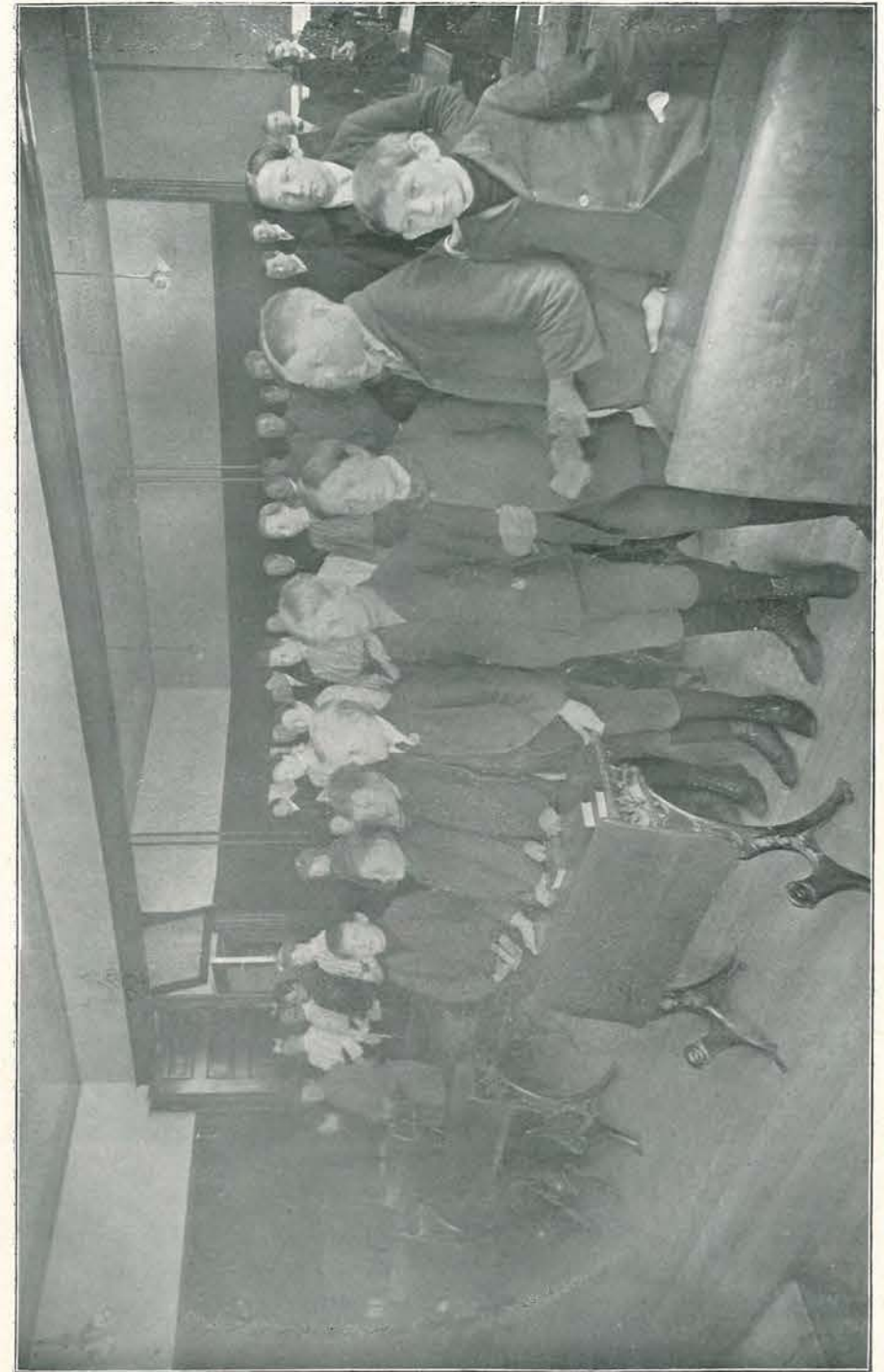
Mutta Herra oli rakentajain kanssa, ja sentähden eivät viholliset ja pilkkaajat voineet työtä estää. Kansalaiset! Jos sama Herra on valin-

SUOMI-OPISTON MIESKÖÖRI.

nut sen oppilaitoksen, jonka rakennuksella seisomme, välikappaleeksi hänen valtakuntansa asian edistämässä, niin senkin muurit ovat kohoavat kaikesta huolimatta.

Älkäämme pitäkö asiaa arvottomana eikä mahdottomana. Syvälle on kaukaisessa Suomessa asuvan kansamme tietoisuuteen painunut käsitys sivistyksen arvosta. Se näkyy niistä uhrauksista, mitä tuo köyhä isäimme maa tekee koulujen kannattamiseksi. Siellä on enemmän kuin yksi korkeampi oppikoulu jokaista 100 tuhatta asukasta kohti. Siellä on jo monessa

RUKOUSHEIKI SUOMI-OPISTON JUHLASALISSA.

paikassa yksi kansakoulu jokaista tuhatta asukasta kohti, eikä liene kaukana se aika, jolloin näin on asiain laita kautta koko maan. Mutta paitsi näitä säännöllisesti toimivia, ylempiä ja alempia opinahjoja, tahdotaan tänä ahdingon aikana, kuten viestit kertovat, avata tilapäisiä kouluja joka kylässä, joka talossa, joka mökissä, joissa runsaammilla tiedoilla varustetut kansalaiset jakelevat valon kipinöitä niille, joilla sitä vähemmän on ollut ennestään. Emmekö sitte me Amerikan suomalaiset, joita vähimmässä laskussa on 100 tuhatta, tahdo ja taitaisi pitää yllä yhtä ainoaa oppikoulua?

Paitsi vanhan kotimaan antamaa hyvää esimerkkiä, muistakaamme vielä erästä toista seikkaa. Valtiollisten tapahtumain johdosta, jotka ovat meille kaikille tunnetut, on juuri tällä hetkellä koko sivistyneen maailman huomio enemmän kuin koskaan ennen käännettynä pieneen Suomen kansaan. Erityisellä osanotolla seuraa Amerikan mahtava kansa kohtalokamme. Mutta älkäämme ihmetelkö, jos se nyt tarkemmin kuin ennen, tahtoo tietää, mitä olemme, mihin kelpaamme, ynnä mitä voimme saada aikaan. Näihin kysymyksiin vastaa lähinnä jokainen mies ja nainen, nuorukainen ja neitonen siveellisellä käytöksellään, sillä sen mukaan muodostaa vieras käsityksensä täällä Amerikassa suomalaisesta kansallisuudesta. Mutta meidän pitää voida vastata muullakin tavalla: Meidän pitää voida näyttää kirkkojamme, joissa meille opetetaan ijankaikkisuuden totuuksia, meidän pitää voida näyttää koulujamme, joissa nuorisomme kasvatetaan sivistykseen ja valoon. Suomalainen on jo saavuttanut tunnustusta kestävästä ja uskollisesta työmiehenä; näyttäkäämme, että emme ole kykenemättömät henkiseenkin työhön.

Hyvähän tuo olisi, ajattelet ehkä, vaan se kysyy suuria uhrauksia. Niinpä kyllä. Vaan muistakaamme, että ilman uhrauksia ei ihmiskunta ole koskaan saavuttanut mitään hyvää ja jaloa.

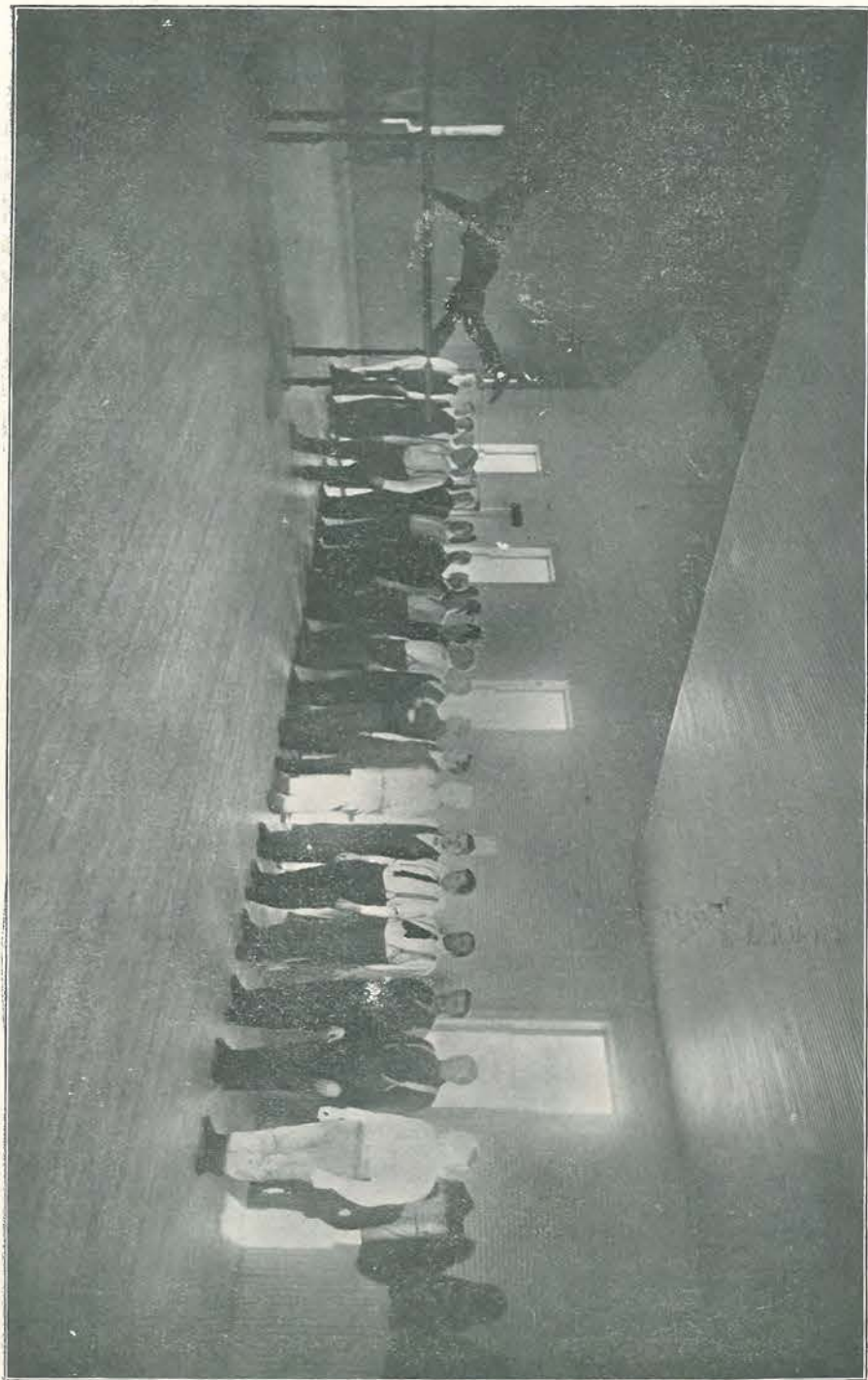
Ei ole kansaa, joka nyt nauttisi valtiollista ja yhteiskunnallista vapautta, eikä voisi näyttää menneisyyden historiasta, millä uhrauksilla ne ovat saavutetut, että niiden hintana on ollut kansalaisten henki ja veri. Ei ole mitään yksityisen ihmisen luonteen jalostusta, joka ei olisi saavutettu taistelulla ja itsekkyyden uhrauksella. Aineellinen hyvinvointi, kysyy sekin uhrausta, voimain kulutusta. Emme voi siis toivoa, että nousevan kansan kasvattaminen kristillisiksi ja valistuneiksi kansalaisiksi, jotka ovat hyödyksi veljilleen ja kaunistukseksi tälle uudelle kotimaalle, tapahtuisi ilman uhrausta.

Totta on, että sen kansan keskuudessa, johon tässä vedotaan, ei ole

suur-rikkaita. Useimpain varat ovat sanan täydessä merkityksessä ansaitut "otsan hiessä" tuolla kaivosten pimeissä onkaloissa. Sellainen työmies, jos hän on siveä ja rehellinen, ansaitsee täyttä myötätuntoisuuttamme ja arvonantoamme, vaikk'ei hänen pyrintöperänään olisikaan muu kuin omansa ja perheensä toimeentulon turvaaminen. Jos hän säästäväisyydellä sitä paitsi pitää huolta tulevista, tuntemattomista päivistä, niin sanomme, että hän on ymmärtäväinen. Mutta jos hän sen lisäksi säästää osan ansiostaan siten, että se ei anna korkona kultaa tahi hopeaa, vaan valistuneita kansalaisia, niin sanomme, että hänen harrastuksensa on jaloa.

Kansalaiset! Suomen yliopistosta on syystä sanottu, että se on koko kansan lempilapsi. Emmekö voisi toivoa samaa vaatimattoman Suomi-Opiston suhteen siirtokansan keskuudessa. Jos se tapahtuu, on sen tulevaisuus taattu ja toiminta siunausta tuottava.

Pastori J. Bäckin puhe

Suomi-Opiston nurkkakivijuhlan iltana Germania haalissa toukok.

30 p. 1899.

“Arvoisat kansalaiset!

Aikasemmin tänään on ollut puhetta siitä, missä tarkoituksessa olemme taas näin lukuisasti kokoontuneet mielipiteitä vaihtaaksemme, toinen toistamme innostaaksemme. Se on yhteinen asia, koko kansaamme ja kansallisuuttamme koskeva asia, ja siitäpä syystä en voi muuta, kuin ennen kaikkia lausua iloni siitä, että kansassamme on vilpitöntä innostusta yhteishyvän, yhteisten asiain harrastamiseen, kuten tämän lukuisan joukon kokoutuminen tähänkin tilaisuuteen niin elävästi todistaa. Tämä tosiasia ilahuttaa meitä siitä syystä, että siinä näkyy, todistus, että mekin, Suomalaiset, pystymme käsittämään velvollisuuksia, jotka Jumala on asettanut itse kullekin yksilölle ihmisenä ja kansalaisena. Kun katsomme ympärillemme, avautuu kaikkialla eteemme koko suuri luomakunta, määräämätön paljous yksilöitä. Mutta tutki tarkemmin sitä viisasta järjestelmää, joka muodostaa mittaamattoman luomakunnan majeseetillisen kokonaisuuden, ja sinä olet näkevä, että siellä kaikki on olemassa ja toimii toinen toistansa varten. — Niin on asiain laita ihmisiinkin nähden. Hekin tarvitsevat alati toinen toistansa, toisensa apua kaikissa elämän tarpeissaan. Ei kukaan ole niin rikas, ettei hän jotain toiselta tarvitsisi, ei kenkään niin viisas, että hän muitten neuvoitta, muitten taitoa ja ymmärryskykyä vaarinottamatta voisi kaikki asiat itsestään ymmärtää. Moni ei huomaa tätä siitä syystä, kun yhteiskunnat ovat niin hyvin järjestetyt, että yksilö, toimiessaan ja puuhatessaan siellä parhaansa mukaan, ei huomaakaan, mi-

ten hän joka päivä nauttii muitten apua, käyttää hyväkseen muitten kanssaihmistensä taitoa ja toimeliaisuutta. Ajatelkaammepa, että olisimme asetetut sellaisiin asemiin ettei muitten ihmisten apu ja hyvyys meitä ympäröitsisi. Mihin joutuisimme silloin tähän maailmaan synnyttyämme? Jo, jos alan maata viljelemään, enkä saisi mistään siementä peltooni kylvääkseni, mitenkä niin ollen pääsisin ollenkaan alkuunkaan? Me tarvitsemme kaikissa suhteissa toinen toisemme apua, muuten ei elämämme olisi mahdollista. Henkemme tarvitsee myös ravintoa ja tämän ravinnon hankkiminen vaatii henkistä viljelystä. Toinen toistaan tarvitsevat työ-

SUOMI-OPISTON SEKAKÖÖRI.

miehet henkisen viljelyksenkin vainioilla. Mutta meidän on muistaminen, että me tarvitsemme *työmiehiä*, toimettomista suunnepieksäjistä ei ole mitään hyötyä. Kova maaperä ei tule viljelyskuntoon suurta ääntä pitämällä, täytyy ryhtyä toimessa kiviä ja kantoja pois perkaamaan. — Me Amerikan suomalaiset olemme vielä alottelevan uutisviljelijän asemassa. Työtä ja tointa vaaditaan, ennenkuin alkavan tou'on viheriöitsevä oras alkaa huomattavammassa määrässä maan pinnasta kohoutua. Mutta mitään epäilystä ei meillä tarvitse olla siitä, etteikö viljelyksemme ala orastamaan,

kunhan vain maan hyvin muokkaamme ja kelvollisen siemenen peltoomme kylvämme. Niin, arvoisat kansalaiset, siinä ei ole vielä kyllä, että siementä sirottelemme, meidän tulee kylvää siementä, työmme on tehtävä tarmolla, rehellisellä tarkoituksella. Ja tarkoituserä tulee olla koko kansan kohottaminen, jokaisen kanssaveljemme ja sisaremme saattaminen osalliseksi todellisen sivistyksen siunatuista hedelmistä. — Tätä tarkoitusta ei saavuteta ainoastansa *puhumalla* sen tarpeellisuudesta, se saavutetaan ainoastansa siten, että tositeossa ryhdytään opetusta jakelemaan. Se on Suomi-Opistonkin kallis tehtävä. Sitä työtä tullaan tekemään siinä uhkeassa rakennuksessa, jonka nurkkakiven olemme tänään juhlallisesti laskeneet. — Arvoisat kansalaiset! Saattaako olla mitään eri mieltä tällaisen työn tarpeellisuudesta ja hyödyllisyydestä? Ei luulisi olevan. Mutta siitäkin huolimatta on tälläkin pyrinöllä vastustajia. Suuren äänen pitäjiä löytyy meidänkin kansamme keskuudessa, jotka eivät tahdo mitään tehdä mutta paljon puhua, ja aina puhua pahaa niistä, jotka jotain tekevät ja tohtivat tehdä. Ei kukaan ole kunnottomampi ihminen kuin sellainen suunnepieksäjä. Teille taas, jotka ehkä epäilette, onko mahdollisuutta Suomalaisille täällä kustantaa omintakeisia kouluja, pyydän vastata: on; varmasti se on mahdollista meille suomalaisille yhtä hyvin kuin muillekin kansallisuuksille. Suomalaiset ovat yhtä kyvykkäitä työmiehiä, kuin mitkä muut kansallisuudet tahansa täällä Amerikan mahtavalla mantereella, ja siitä syystä aineellinen toimeentulomme ei ole, eikä ole mitään syytä olla huonompi kuin muittenkaan. Miksi siis emme pysty kouluja kannattamaan, jos muut pystyvät. Sanon vieläkin että kyllä pystymme. Tarvitsemme vain heräystä luottamaan itseemme. Jumala ei ole luonut meitä suomalaisia yksinomaan kovantyöntekijäksi. Hänen tarkoituksensa ei voi olla se, että työpäälliköt ja muut virkamiehet tulee ehdottomasti olla toiskielisiä tai jotain muuta kansallisuutta, paitsi suomalaisia. Ei. Jos suomalainen pystyy työmiehenä kilpailemaan muitten kansallisuuksien kanssa, pystyy hän myöskin työpäällikkönä ja missä muussa virassa hyvänsä. Kykyjä kansallamme on kyllä. Tarvitaan vain oppia. Minä en osaa vierasta kieltä, ellen sitä opettele. Ellen sitä osaa, se ei todista sitä, etten pysty oppimaan, kun vain todella ryhdyn opettelemaan. Niin on kaiken opin laita. Mutta oppilas tarvitsee opettajaa, samaten opettaja oppilaita. Opetus on jakamista ja vastaanottamista. Missä on opettajia ja oppilaita, siellä on opisto, siellä opetetaan ja siellä opitaan. Tällainen laitos se on Suomi-Opistokin. Hyvää siementä pyytää se kylvää oppilaittensa sydäm-

men peltoihin, opin, valistuksen ja siveyden siementä; ja mitä lämpimämpää kannatusta ja avustusta se tässä työssään saa suuren yleisön puolelta, sitä suurempi on sen työn siunaus tämän yleisön, ja etenkin sen nousevan nuorison palveluksessa. Kun siis työllämme on ollut tällainen tarkoitusperä, silloin elämämme illan koittaessa, kun oman olemuksemme lehdet alkavat lakastua, kun aurinkomme on laskeutumaisillaan, voimme vielä, viimeisten säteitten luodessa yhä himmenevää valoaan heittää silmäyksen ympärillemme, mieltämme ilahuttaa, kun siellä näemme uusia taimia, vartuvia vesoja, hedelmöitsemiä puita, tanakoita tammia, joka kaikki todistaa, että vaikka me lakastumme, on siemenestä, kasvanut uusi puu, uudet taimet ja hyödyllisten hedelmäin kasvu on nyt taukoomaton. Tällaiset puut ovat tuoreita puita Luojan suuressa puutarhassa, jonka hedelmät kootaan taivaallisiin aittoihin, jota vastoin kuiva puu on turmelukseksi muillekin, ja poikki hakataan ja tuleen heitetään.

Niin pyrkikäämme siis aina toimimaan jotain hyvää, silloin olemme hyödyksi muillekin, silloin täytämme tarkotuksemme.“

Pastori A. W. Sederströmin puheet

Suomi-Opiston talon vihkijäisjuhlassa tammik. 21 p. 1900.

I.

Kirkossa pidetty puhe.

Kun aamuvirsi oli laulettu, astui pastori A. W. Sederström saarnastuoliin, pitäen pääkohdissaan 1:sen vuosikerran epistolatekstinjohdolla seuraavan puheen: Syvälle ihmissydämmeen on itserakkauden juuret tunkeutuneet, tuo luulo, että minäkin jotain olen. Tämä paha, joka on synnin olemus, on niin mahtava, että niillekin ihmisille, joissa synnin valta olennollisesti on Jeesuksen veren voimasta kukistettu, mutta joissa se kuitenkin vielä asustaa, tämä apostolin varoitus on tarpeellinen ja välttämätön. Se on näille viimeainituille kuin apostoli sanottavansa tässä suhteessa sanoo. Ja mikä lienee syynä siihen että Herran omatkin usein unohtavat tämän apostolin varoituksen: Älkää pitäkö itseänne ylenviisaana j. n. e. mikä muu kuin se, että me ihmisraukat niin helposti unohdamme että yksin Jumalan armosta me vanhurskaiksi tulemme ilman mitäkään meidän ansiotamme.

Jos tämän aina muistaisimme, niin pysyisimme nöyryydessä, eikä tuo luulokaan, että jotain olemme tahi jotakin tiedämme niinkään saisi jalansijaa meissä.

Tästä olisi myös seurauksena ettemme tahtoisi pahaa pahalla kostaa, vaan nähdessämme miten Jumala on meille kostanut hyvällä, vaikka me olemme jos jonkinlaista pahaa Häntä vastaan tehneet ja miten Hänen ajatuksensa meistä on rauhan ajatukset, mekin pyytäisimme tässä Hänen

teitään kulkea, jättäen koston sille, jolle kosto kuuluu ja pitäen rauhaa kaikkein ihmisten kanssa kaikessa, joka ei sodi ilmeistä totuutta ja hyvää omaatuntoa vastaan.

Vihollistemme pään päälle me näinmuodoin kokoaisimme tuliset hiilet, jotka aikanaan kyllä polttaisivat kovastikin.

Löytyneekö täällä kovempaa tulta kuvaannollisesti puhuen kuin se häpeän ja katumuksen tuli, jota ihminen saapi tuta silloin, kuin hän vihamiehensä rakkauden osoitusten taivuttamana tuntee itsensä voitetuksi ja täytyy tunnustaa väärin tehneensä, sotiessaan tuota vihattua henkeä tahi harrastusta vastaan.

Vihamiestään ruokkimalla ja juottamalla on monta mitä ihanimpaa voittoa voitettu ja tämä on Herramme käsky meillekin, jotka olemme tänne kokoontuneet tänään juhlimaan. Tätä aatetta pyytää myös Suomi-Opisto terottaa niihin nuoriin miehiin ja naisiin, jotka sen keskuudessa kasvavat.

Se pyytää kasvattaa kansan johdattajia ja opettajia sellaisia, jotka pyytävät antaa kansalle ja sen lapsille leipää eikä kiveä. Silti kuin se tässä onnistuu, silti kuin sen kasvattamat todellakin tähän kypsyvät, silti kun kerran pyytävät noille kasvattajansa vihamiehillekin tarjota sitä leipää, joka ei katoa, sitä vettä, joka yksin voi ihmisen ijankaikkisuusjanon sammuttaa, silti ovat myös toteuttaneet Herran Apostolin viimeisen kehoituksen tekstissämme: "Älä anna sinuas voitettaa pahalta vaan voita paha hyvällä," ja silloin on opistokin jalon voiton voittanut.

II.

Germania haalissa pidetty puhe.

Arvoisat kansalaiset! Teistä näin tänään ehkä useimmat Herran tempelissä ottamassa osaa sikäläiseen jumalanpalvelukseen, ja oli tämä mieltä virkistävä näky, kun niin suuri kansanpaljous oli kokoontunut tällä tavoin alkamaan tätä kallista juhlaa. Moneen teistä toivon myös tämän jumalanpalveluksen jättäneen syviä jälkiä, jälkiä sellaisia, jotka eivät jätä teitä toimittomiksi Herran töissä.

Tämä juhla ja se kallis aate, johon täällä olemme pyytäneet tutustuttaa toinen toisiamme on myös kehoittanut meitä tekemään uhrauksia tuon samaisen aatteen tähden mikä enemmän, mikä vähemmän sen mukaan kun meillä on varoja ollut ja auttavaa mieltä.

Minä kuitenkin, kun tällä erää tahdon apostolin sanoilla kehoittaa teitä, en tyydy vaan kehoittamaan teitä vastakin lukuisasti käymään Herran tempelissä Jumalanpalveluksessa ja tekemään uhrauksia lähimmäisenne ja tämän kalliin oppilaitoksenkin edestä, vaan pyydän paljota enemmän teiltä. Tätä pyydän Herran sanansaattajana. Pyydän teitä uhraamaan itsenne, ei vaan avaamaan kukkaronne, antamaan kykyänne, lahjojanne ja lapsianne, vaan itsenne ja juuri sellaisina kuin olette sille Herralle, joka ilolla ottaa teidät vastaan, sillä Hänen ilonsa on olla ihmisten lasten kanssa. Kun tällä tavoin olette itsenne ensiksi antaneet apostolin sanain jälkeen, Jumalan teille osoitetun laupeuden kautta, Herralle, antaneet ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, silloin on tämä uhri sellainen, josta tämä rakas opistokin on saava paljota pysyvemmän uhrin kuin se, minkä se monelta on tänä päivänä saanut. Tämä uhraus ei silloin enää ole vaan kuollut ulkonainen satunnainen lahja, vaan elävän Kristuksen Hengen vaikuttama, se on pyhä, itsekkäisistä vaikuttimista kaukana, jossa ei vatsen tiedä, mitä oikea tekee ja niin muodoin Jumalalle otollinen. Silloin eivät Jumalanpalveluksemmekaan ole kuolleita toimittomia, vaan sellainen kun apostoli osoittaa, työssä ja totuudessa.

Pastori J. K. Nikanderin puhe

Suomi-Opiston vihkiäisissä opistotalossa tammik. 21 p. 1900.

“Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Aamen.

Kunnioitettavat Ystävät! Pyydän tässä tilaisuudessa Jumalan avulla mieliimme johdattaa, mitä viisas Salomo, Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, sanoo kansan totisen onnen ehtona. Sananlasku-raamatun 14 luvun 34:ssä värsyssä luumme nämät sattuvat sanat: “Vanhurskaus korottaa kansan, mutta synty on kansan häpeä”. Tämä lause sisältää mitä tärkeimmän totuuden, kenties monesti tunnustetunkin totuuden, mutta liian vähän ajatellun ja noudatetun. Se on lahja Jumalalta, kun joku ihmisryhmä maailmassa on kehittynyt kansakunnaksi, saaden oman maan, omat lait ja oman järjestetyn hallituksen. Ainoastaan lyhytnäköinen ja sentähden harhaan menevä haaveilevaisuus voi tätä kieltää. Suureksi eduksi ja siunaukseksi on Suomen kansallekin ollut sen kansakunnallinen järjestys, sekä maallinen että hengellinen. Kansakunnassa taasen on jokaisen jäsenen velvollisuus työskennellä lahjoillaan kansansa parhaaksi, yhteiseksi rakennukseksi. Ja samalla kun työskennellään kansan hyväksi, työskennellään omaksikin hyväksi, koska hyvin edistyneen kansan jäsenten keskinäinen vuorovaikutus tulee jäsenille molemminpuoliseksi siunaukseksi.

Paljon on kuitenkin puuhaa, jolla monikin luulee tekevänsä suurtakin hyödytystä yhteiskunnalle, mutta mikä todellisuudessa tulee vaikuttamaan päinvastoin kuin työskentelijä on ajatellutkaan, sentähden, että työskennellään väärään suuntaan. Työskentelyn perustuksesta on sen vuoksi otettava tarkka vaari. “Katso, mitä teet ja kuinka teet!” on tärkeä muistutus, joka ansaitsee mieleen painamista. Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla

Jumalalle niistä runsaista neuvoista, joita pyhä kirja sisältää! Nehän meitä ohjaavat kaikessa elämässämme ja työskentelyssämme oikeaan suuntaan.

Kansan korottaminen on asia, jonka tulee olla kaikille tärkein. Senhän tulee olla alati tärkeänä silmämääränä meilläkin suomalaisilla täällä Amerikassa, jotka siirtolaistulvan valtava virta on tänne kulettanut! Mehän olemme pieni haara tuosta rakastetusta kansaryhmästä, joka toista tuhatta vuotta on asunut Suomen niemellä, siitä kansasta, joka, vaikka pieni, on suurempain rinnalla pyrkinyt eteenpäin valistuksen ja edistyksen riennoissa, ja jonka puoleen erittäin tätä nykyä sen ahdingon aikana koko sivistyneen maailman silmät ovat kääntyneet. Mikä teki Suomen kansan sellaiseksi? Vastaus: sen on tehnyt Jumalan sana, kallis kristinoppi ja kristinusko. Siihen on vaikuttanut muun muassa huomattava totuuden rakkaus ja rehellisyys, joita muutkin kansallisuudet ovat oppineet meidän kansassamme kunnioittamaan, sekä se edistys, jota Suomen kansa on tehnyt kristinuskon valon ohjaamana. Tästä näkyy, että vanhurskaus se on, joka on korottanut Suomen kansamme siihen arvoon, missä se nyt on, ja vanhurskaus, jos Suomen kansa sille yhä edelleen antaa arvon, korottaa sen yhä korkeammalle, niin että Jumala siunaa, suojaa, tukee ja vahvistaa sitä. Tässä en tietysti tarkota vanhurskautta täydellisimmässä mitassa, jota ei meillä ole, vaan sitä, että olemme vanhurskaudelle kuulijaiset uskon kautta Kristuksessa, joka on Herra meidän vanhurskautemme. Mutta jos vanhurskaus hyljätään, jos taannutaan kristinuskosta, jos väistytään totisen vanhurskauden auringon Kristuksen valon paisteesta ja ruvetaan hyväilemään valhevalkeita, omatekoisia valkeita, henkisiä virvatulia, — voi silloin kansaraukkaamme! Pian ovat silloin sen elämän päivät luetut. Se on menettänyt silloin kallionsa, joka sitä kannatti myrskyissäkin, korkean auttajansa, joka oli sitä korottanut. Synti on silloin astunut vanhurskauden sijaan valitsemaan kansassamme. Ja synnin seuraukset välttämättöminä hedelminä tulevat pian näkyviin. Vääryys, syntimenot, kaikellaiset paheet jairstaisuudet saavat vallan ja häpäisevät kansaraukkaamme. Näin on monta mahdavaa kansakuntaa maailmassa sortunut. Olkoon niiden surkea kohtalo historian näyttämöllä Suomen kansalle terveellisenä varoituksena.

Me, Suomen kansan haara täällä kaukana lännessä, emme ole valtiollisesti mikään itsenäinen kansakunta. Sentähden onkin meillä suurempi vaara sortumiseen Yhdysvaltain ja yleensä Amerikan monien kymmenmiljoonain keskessä. Kansallisuutena on meillä kuitenkin merkityksemme Suomen kansan lapsina. Ja meidän tulee katsoa, kuinka ensiksikin olisimme kunni-

aksi rakkaalle synnyinmaalle ja Suomen kansalle, emmekä tuottaisi sille häpeää. Meidän tulee myös katsoa, kuinka olisimme siunaukseksi kansamme tulevalle sukupolvelle, että sekin vaeltaisi vanhurskauden Herrran edessä ja menestyisi. Tämän vuoksi meidän tulee pyrkiä ylöspäin ja eteenpäin kaikessa, mikä on hyvää ja oikeata. Wanhurskaus yksin on täälläkin se voima, joka korottaa kansan; mutta synti, jos se saa kansamme pitää kalleissaan, on oleva siirtokansamme sorto ja häpeä, on oleva sen lopullinen turmion hauta.

KIRKOLLISKOKOUS HANCOCKISSA, MICH, V. 1903.

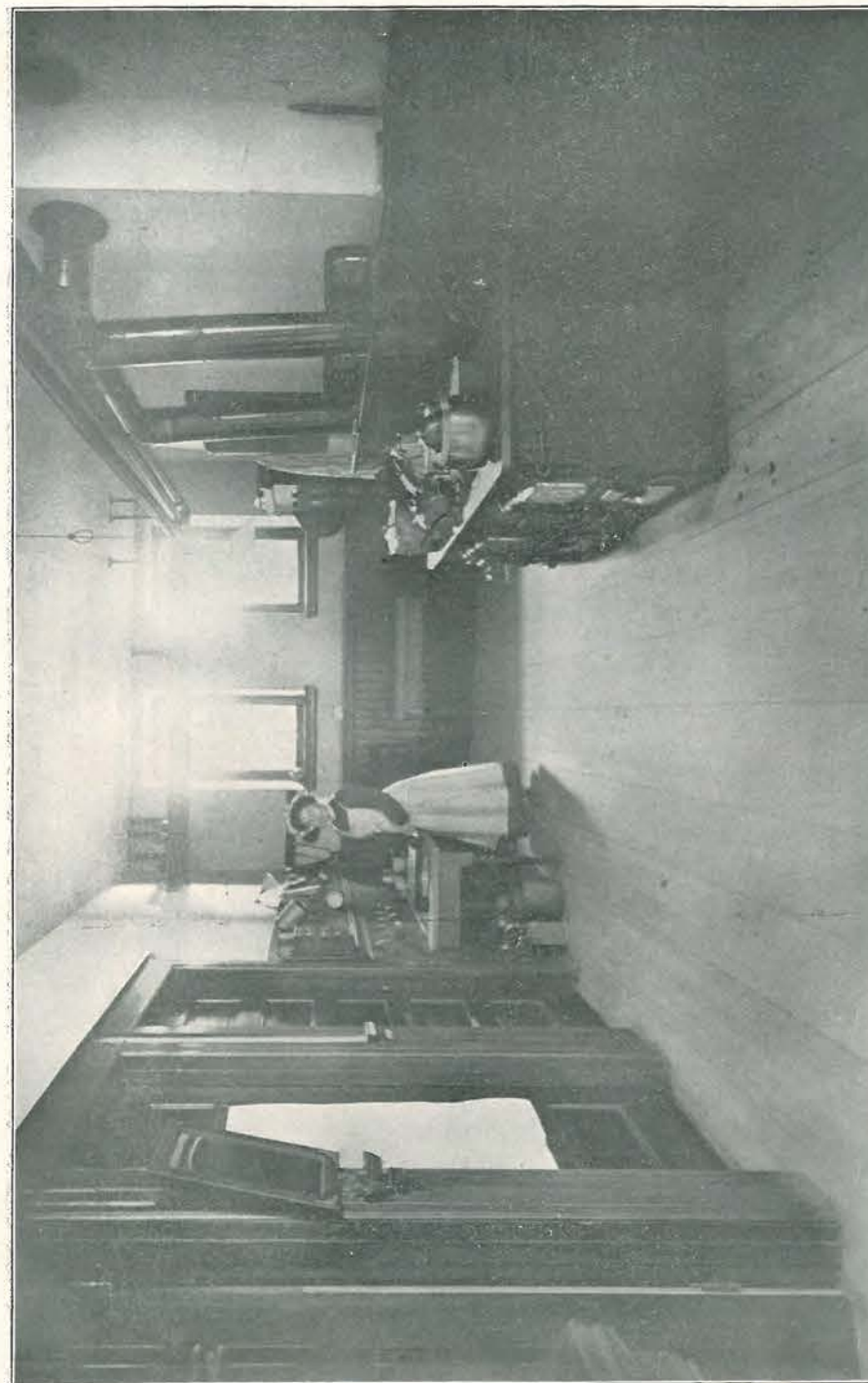
Kun nämät tiedämme, niin tulee meidän ottaa sitä tarkempi vaari Salomonin vakavasta neuvosta; me emme saa suinkaan katsoa sitä ylön. Surkeita merkkejä synnin vallasta ja vanhurskauden sortumisesta on nyt jo kansassamme. Kristillisen kirkon ja seurakunnan yhteyttä vastustetaan, Jumalan sana ylen katsotaan. Suuressa osassa kansamme vallitsee suuri välinpitämättömyys kalleimmista asioista. Suuri eripuraisuus on vallannut kansamme, niin että ollaan asettuneina vihamielisiin leireihin; ylpeys ja epäusko ovat tuon pahan tuloksen tekijöinä; on sentähden aikansa herrättävä näkemään, että Jumalan sana yksin antaa meille oikean viisauden,

ja että Herran pelko on oikean viisauden alku. Kristinusko yksin antaa meille oikean perustuksen vakavaan ja siunattuun edistykseen. Sentähden on meidän annettava seurakunnalliselle ja kirkolliselle elämälle suurempi arvo kuin tähän asti ja niissä pysyttävä, vastustajien monilukuisuudesta ja suuresta suusta huolimatta. Meidän tulee sydämen halulla ja rakkautella kehittää ja kasvattaa sitä evankelisluteerilaista kirkollista yhteyttä, joka meillä on olemassa. Ja meidän tulee kasvattaa nuori kansamme, tuleva sukupolvi Herran pelvossa.

Tämän vuoksi on tarpeellista myös pitää kalliina sitä oppilaitosta, jonka evankelisluteerilainen kirkkokuntamme on perustanut, ja jonka huolenpidon ja valvonnan alainen se on, että meillä olisi koulu saarnamiesten valmistusta ja siirtokansamme nuorison koulukasvatusta varten kristinuskon perustuksella. Jeesus Kristus, eilen, tänä päivänä ja ijankaikkisesti oleva Herramme, on vielä nytkin ja on aina oleva maailman valkeus. Kaikki tieto ja taito ilman Kristusta kulkee pimeyden polkuja.

Tätä koulua tulee sen vuoksi siirtokansamme harrastaa ja edistää yhä laajemmissa piireissä. Pitäkööt he sitä hellän lempensä esineenä; autakoot sitä lahjoillansa ilolla ja edistäkööt sitä, että se kasvaisi yhä enemmän tarkotustaan vastaavaksi; ja rukoilkoot he Jumalaa, kaiken valkeuden Isää, sekä kaikkinaisen hyvänannon ja täydellisen lahjan antajaa, rakkaan Suomi-Opiston puolesta, että se voisi oikein työskennellä siirtokansamme iloksi ja Jumalan kunniaksi! Koulu tarvitsee oppilaita, voidakseen jaloa tarkotustaan toteuttaa. Lähettäkööt sentähden suomalaiset isät, äidit ja holhoojat lapsiansa nauttimaan koulukasvatusta tässä oppilaitoksessa. Ja te nuorukaiset ja neidot! tulkaa kouluumme, tehden niinkuin kauppias Jeesuksen vertauksessa; hän etsi kalliita helmiä, ja kun hän löysi yhden oikein kalliin helmen, niin hän myi kaikki muut ja osti sen. Ei rikkaus, ei tavara eikä kalliit vaatteet tuota teille pysyvää iloa ja hyötyä; mutta viisaus ja tieto Herran pelvon perustuksella on kaikkia näitä kalliimpi.

Kauvan olemme kaivanneet rakkaalle oppilaitokselle omaa kotia. Kolme ja puoli vuotta eli seitsemän lukukautta on sen täytynyt majoilla vieraan katon alla epämukavissa huoneissa. Nyt on Herra suonut että olemme saaneet valmiiksi opistollemme oman kodin, ja olemme saaneet koontua tänä päivänä tähän rakennukseen vihkimysjuhlaa viettämään. Me tahdomme sentähden sydämmellisellä mielihyvällä määrätä ja julistaa

OPISTON KEITTIÖ.

täten tämän talon kristillisen oppikoulumme, Suomi-Opiston, käytettäväksi. ja toivomme, että se tulee Herran nimen kunniaksi. Aamen.

Vihkijä jatkoi rukouksella tähän tapaan:

Laupias Jumala, valkeuden Isä! Me annamme sinulle sydämmemme kiitoksen ja ylistyksen, kun olet meitä aina holhonnut ja tähän asti auttanut. Me kiitämme sinua siitä, että olet suonut meidän saada alkuun kristillisen oppikoulun keskuuteemme, ja että nyt olet suonut meidän kokoon-tua tähän huoneustoon, jonka olemme rakentaneet, että näissä oppisaleissa annettaisiin opetusta kansamme lapsille sinun pelvossas. Anna sinä, kai-ken armon antaja, siunauksesi myös rakkaalle koulullemme; anna siuna-uksesi tälle kodille, jonka olet koulullemme suonut, ja anna siunauksesi kaikelle sille opetustoimelle, jota näiden seinäin sisällä nuorelle kansal-lemme annetaan, että heistä tulisi sinulle uskollisia työmiehiä rakkaan siir- tokansamme keskuuteen, kansamme korottamiseksi ja ohjaamiseksi van- hurskauden tielle. Tulkoot kaikki toimet, joita tässä rakennuksessa teh- dään, sinun nimesi kunniaksi. Aamen.

Lyhyt muistelmä pastori K. Sahlbergin puheesta

Suomi-Opiston vihkiäisissä opistotalossa tammik. 21 p. 1900.

Nyt astui puhujalavalle pastori Kustaa Sahlberg omistaen moniaita kiitossanoja opiston toimikunnalle ja rakennuskomitealle heidän väsymättö- mästi ja ponnistuksia vaativasta työstään opiston hyväksi. Samalla kiitti hän myöskin kaikkia, jotka rovoltaan ovat auttaneet opisto-asian edisty- mistä. Viitaten salin sähkövaloihin, jotka vähäistä ennen oli sytytetty pa- lamaan, huomautti hän, olevan muutakin valoa, jota tulee levittää ja jonka hyväksi tulee uhrauksia tehdä. Viimeksi kääntyi puhuja opiston johta- jan J. K. Nikanderin puoleen lausuen:

Arv. ja rakas pastori J. K. Nikander. Ei ole sattuma se, että juuri te olette joutuneet siihen asemaan, missä siirtokansamme keskessä olette saa- nut olla. Siihen ei ole uskottu ketä hyvänsä eikä olisi siinä voinut olla kuka hyvänsä. Meidän tulee muistaa että Herralla oli kyllä 12 apostolia. Itse hän oli heidät valinnut. Isä Jumala oli heidät maailmasta Hälle an- tanut; mutta kun Jumalan laupeuden piti ennättämän silloiselle sivistyk- sestään ylpeälle Kreikan kansalle ja valtiollisista eduistaan ylpeileville Roomalaisille, silloin Jumala seulomalla seulo Herralle aseeksi juuri Sauluksen, Paavalin. Niin, on Jumalalla aseensa vieläkin yks' yhtääl'e, toinen toisaalle. — Teillä on ollut suosiota, on rakkautta, olette saanut tunnustustakin töistänne ja on tämä ollut Teille tarpeellista lahjaa Juma- lalta; mutta suuri on ollut Herran laupeus lahjoissaan Teille. Te olette saaneet Häneltä lahjaa sitäkin, mitä niin harvoin ja vaikeasti lahjaksi tun- nemme ja huomaamme. Että syntein anteeksi saanti on armoa syntiselle; että taivaan asunnoissa kerran itsensä löytäneet tietää sen armoksi itselleen, — sitä vielä huomaamme; mutta Teiltä ei ole Herra malttanut pidättää kär-

simysten lahjaa, ja että sekin on lahja, on armoanti, se tahtoo olla vaikeampaa ymmärtää. Siitä kuitenkin apost. sanoo: kun te oikein teette ja sittenkin kärsitte, niin se on *armo* Jumalalta. Tätä lahjaa on Teille laupeuden Isä antanut runsaasti. Teitä on lyöty, säälimättä lyöty; on parjattu jos miten, ja onneksi on tälle päivälle jollaisenakin pohjana se, että Teissä on kansallemme ollut eheä mies, johon nuo lyönnit ei ole syystä pysyneet. Parastanne olette koettaneet; kiittämättömyyttä on palkaksi usein tullut. Kuinka hupaista on Teidän, rakas pastori, tietää sanoa: niille,

NAISOSTON PESUHUONE.

jotka Jumalaa rakastavat, palvelee kaikki parhaaksi. Jumalan kädessä palvelee pahakin hyväksi. Elämänne iltapuolella, jonka Herra siirtäköön tuonemmaksi, voitte ilolla katsoa ja tunnustaa: Jumalan armosta on tehty, mitä tehty on. Näin säilyy Jumalalle kunnia. Sitä Herra tahtookin, ja iloista on tietää, että jo tämän päivän toimissa tahdotaan ja tahdotte Te sitä tunnustaa. Itse saatanan täytyi olla rusikoimassa Paavalia, että Herran voima yksin jäisi arvoonsa. Siihen taipui Paavali, ymmärrettyänsä

Herran tahdon. Siihen olette Te, rakas pastori, taipunut väsymättömästi työskennellen.

Minulle jää tässä tilaisuus lausua Teille kansamme parhaaksi, Herran kasvojen edessä ponnisteltuanne, läsnä olevien juhlavierasten sydämelinen, vilpitön kiitoksemme ja toivomuksemme, että Herra suo Teidän siunauksella kauvan vielä työskennellä kansanne kalliin keskessä. Kiitos Teille!

suomalaisten nimessä lausua tohtori Gardnerille sydämmellisimmän kiitoksen.

Siinä onkin kaikki mitä minulla onkin sanottavaa, mitä muuta vielä olisi, supistuu toivomukseen: Jumala antakoon runsaan siunauksensa tälle opistolle. Jumala antakoon runsaan siunauksensa suomalaiselle siirtokansalle Amerikassa!

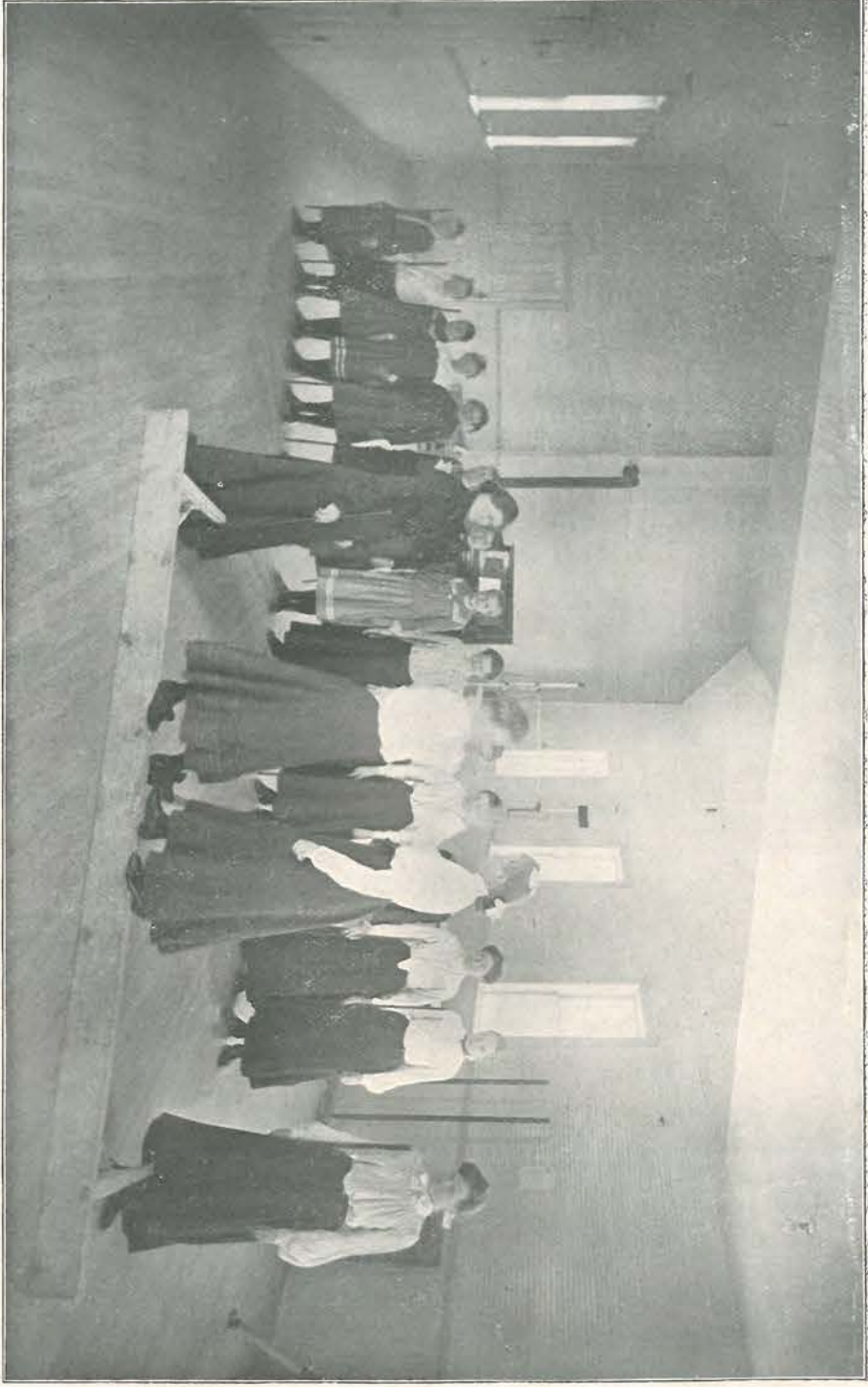
Toimittaja N. J. Ahlmanin puhe.

Kansalaiset, ystävät, veljet! Tämä päivä on ollut ilopäivä. Se on ainakin minussa herättänyt toiveita, jotka monasti kyllä, katsellessani oloja ympärilläni, ovat olleet synkät. Se on antanut luottamusta siihen, ettei työ siirtokansan keskuudessa ole turhaan mennyt. Suomi-Opiston muurit ovat nyt valmiit, me seisomme sen valoisissa suojissa, suojissa, joissa vast'edes kansamme lapset saavat ammentaa tiedon siemeniä levittääkseen sitte vuorostaan valoa ympärilleen. Tosin kyllä ei opisto vielä ole maksettu; vielä vaaditaan uurasta ja väsymätöntä työtä opiston aineellisen aseman turvaamiseksi, mutta tämä päivä on rohkaissut mieliä ja antanut luottamusta siihen, että tulevaisuus on meidän.

Kansamme on hidasta. Vaaditaan paljon aikaa, ennenkuin se saadaan jalkeille, mutta jos se herääpi ymmärtämään mikä on sille tosi parhaaksi, ponnistaa se sitkeästi eteen päin. Se ominaisuus on ammoisista ajoista ollut Suomen kansalle ominainen ja minä uskon, että me olemme tuoneet sen muassamme tänne. Sentähden on ainakin minussa herännyt toivo, että valoisampi aika on koittamassa suomalaiselle siirtokansalle.

Katsellessani opistoa, puuttui mielestäni vielä yhtä, puuttui lääkäriä. Kuten tunnettua, on kaikissa Suomen isoimmissa kouluissa erityinen koululääkäri. Sitä ei meillä ollut. Mutta nyt on tohtori Gardner, joka erityisesti on meille ollut suosiollinen osaten antaa arvon suomalaisten ponnistuksille kansallisuutensa kohottamiseksi, luvannut käydä tarkastamassa ilmastoja ja oppilasten terveydentilaa sekä helpommissa sairauskohtauksissa antaa apua ilmaiseksi. Tämä on erityisesti huomattava, katsoen siihen, että hän on toiskielinen. Sentähden pyydän minä koulun puolesta ja

TYTTÖJEN VOIMISTELUA.

TYTTÖJEN VOIMISTELUA.

joka isällisellä hellyydellä ruokkii taivaan linnut ja kedon kukkaset. Sinun mielesi heltyy, kun pikkulintunen on sinulle niin paljon opettanut, saattanut viserryksillään sinut ajattelemaan Kaikkivaltiasta ja nöyrytymään hänen edessään, jonka oman suuruutesi tunnossa unhotit, jota et muistanut kiittää, et rakastaa, etkä Hänen jokapäiväistä hyvyyttään edes ajatella. Lintunen opetti sinulle sen, mitä et ollut muualta oppinut. — Mutta lintu ei tajua sydämesi kieltä, se ei osaa kysyä, missä liikkuvat aatoksesi, eikä taida tutkia syytä suruusi, vaikkapa valuisikin silmäsi kyynelissä. Lin-

Pastori J. Bäckin puhe

Suomi-Opiston vihkiäispäivänä tammik. 21 p. illalla Germania haalissa.

Jos nostat kiven ylös maasta tai annat sen olla koskematta; jos siirät sen toiseen paikkaan, tai jätät sen alalleen; kaikessa tapauksessa on kivelle yhdentekevää, kosketatko siihen tai annatko sen maata rauhassa siinä, missä se on sijansa saanut. Se ei tunne mitään, ei se liikahuta ainoatakaan jäsentään. Jos valitat sille sydämesi surua, se ei ilmaise mitään myötätuntoisuutta, jos kerrot sille onnestasi, ei osota se millään liikkeellä, että onnesi häntä ilahuttaisi. Miksi niin? Siksi että se on eloton esine; sillä ei ole tunteita, ja sen takia se on kylmä, kolkko seurakumppani. Mutta katso kukkasta kedolla, kuinka etsiskelevästi se kääntää kasvonsa kohti aurinkoa saadakseen valoa ja kuinka iloisesti se hymyilee, kun kesäpäivän virkistävä sade antaa sille elonvoimaa ja auringon herttainen lämpö saattaa sen moniväriset lehdet tuoksuamaan. Kukka osoittaa eloisuutta ja siitä syystä sen läsnäolo miellyttää, se antaa kaikkensa sille, joka sen on ottanut seurakumppalikseen, eikä vaadi muuta vastalahjaksi kuin rakautta, hellän käden huolekasta hoitoa. Se pyytää vain saada elää, se ei voi muuta tehdä, eikä vaadi muuta. Kukalla on elämä, mutta tajuntaa ja ymmärrystä sillä ei ole.

Kun aamuauringon kohotessa taivaan rannalla käyt puutarhaan, kuulet ympärilläsi kauniitten sävelten kaikua. Mielesi virkistyy ja jos elonhuolet yön varjossa ovat piilleet povessasi, ne tuntuvat poistuvan. Mieli kohoutuu korkeutta kohti ja jalommat aatteet saavat sijan sydämessäsi. Pikku lintuset puitten oksilla ovat sinulle viserryksillään puhuneet Luojan suuruudesta, Hänen viisaudestaan ja kaikkivoipaisuudestaan, Hänen, jonka voima kaikki ylläpitää, jonka pöydältä pienet ja suuret saavat ravintonsa,

KIRKOLLISKOKOUS ELYSSÄ, MINN., V. 1905.

ulla kyllä on tajuntaa ja ymmärrystäkin, se osaa kauniisti visertää, se rakastaa poikasiaan, kotiaan ja isänmaatansa, mutta siltä puuttuu puhe- lahja ja sen yhteyteen kuuluva järki ja korkeampi sieluelämä. Nämät kalliit lahjat antoi Jumala yksistään ihmiselle. Ihmisen loi Jumala jalomaksi kaikkia muita jäseniä suuressa luomakunnassaan. Hän sai hengen, sielun korkeat lahjat, Jumalan omasta hengestä, olentonsa Luojan omasta o:ennosta. Sentakia nimitetäänkin ihminen luomakunnan kruunuksi, lionnon herraksi, joka viisaudellaan ja taidollaan on vallitseva kalat meressä, taivaan linnut, karjan ja koko maan.

Mutta ihminen täyttää korkean tarkoituksensa ainoastaan siinä tapauksessa ja silloin, kun hän on kehittynyt käsittämään asemansa, ymmärtää, mitä häneltä vaaditaan, ja pyytää uskollisesti tehdä velvollisuutensa Jumalaa, lähimmäistään ja omaa itseään kohtaan. Missä on suurempi joukko ihmisiä, jossa yksityiset käsittävät tämän pyhän velvollisuutensa ja pyrkivät tekemään tehtävänsä, siellä syntyy valistunut yhteiskunta. Siellä autetaan turvatonta, suojellaan heikkoa väkevämmän mielivallalta, yllä pidetään lakia ja oikeutta, ehkäistään pahaa ja työtä tehdään hyvän tapain edistämiseksi. Se ihminen, joka sivistyneessä yhteiskunnassa voi niin elää, ettei ihmishenkeä jalostavat toimet pääse hänen olentoonsa mitään vaikuttamaan, on kuin kivi, joka pysyy yhtä jäykkänä yhtä kovana ja kylmänä, puserrat hänet rintaasi vasten tai poljet maassa jaloillasi.

Minä toivon ja olenpa varmakin, ettei yksikään meistä, jotka tähän tilaisuuteen olemme tänä muistorikkaana hetkenä kokoontuneet, tahdo olla tuollaisen jäykän kiven kaltainen, jota ei mikään liikuta, vaan paremmin kukkasen, joka kääntyy aurinkoa kohti, etsii valoa ylhäältä päin, ja niin kasvaa ja kantaa hedelmän, jonka viikatemies, kun syksy saapuu, ilolla korjaa aittaansa. Jumala on antanut meille hengen, jota meidän tulee kehittää, meidän tulee kasvaa tiedossa, taidossa, hyvissä tavoissa ja ennen kaikkea kristillisissä avuissa ja totisessa Jumalan pelvossa, jota paitsi kukoistavinkaan kasvi ei voi hyviä hedelmiä synnyttää. Suomen kansaa voi yleensä verrata kukkaseen, joka on vasta puhkeamaisillaan täyteen kukintaansa. Kunpa se saisi rauhassa kehittyä. Mutta me tiedämme arvoisat ystävät, mitenkä tyly käsi kotimaassamme, rakkaassa Suomessa, uhkaa taittaa tuon kukoistukseensa puhkeavan ruusun. Vieraan silmälle se näyttää kauniilta, kuten se todella onkin, ja se tahtoo sen kiinnittää rinnalleen, mutta hetken, hetken vain pysyy ruusu siinä kauniina; ennen pitkää se kuihtuu ja kokonaan kuoleutuu, ja sitten, — minne viskaa sen sitten taittaja? Me, arvoisat kansalaiset, olemme Jumalan johdatuksesta joutuneet tänne vieraisiin oloihin kauas kotimaastamme, meille entuudesta tuntemattomain kansain keskuuteen. Olemme täällä yksi kasvi monien muitten kasvien ohessa kansakuntain suuressa puutarhassa. Pitäkäämme huolta siitä, ettemme olisi kelvoton kasvi, joka on vain vahingoksi muillekin kansoille, vaan kasvi, josta puhkee kaunis kukka ja kasvaa hyviä hedelmiä. Suomalaisen sivistyksen hento istutus täällä Amerikan avaralla mantereella on juuri puhkeamassa, ja kuinka toivottu asia eikö se ole meille kaikille, että kukka tulisi kaunis, ja että kasvi kantaisi mahdollisimman runsaat

hedelmät. Mutta sitä varten on työtä tehtävä. Ken ei kylvä, eikä tee toukoansa, ei hänellä ole satoakaan odotettavissa. Siitä syystä, arvoisat kansalaiset, muokatkäämme peltomme, kylväkäämme, tehkäämme työtä ahkeruudella ja innolla, vaikkapa sitten vaivaannummekin päivän kuumaa ja hellettä kantaessamme; sillä kun niin teemme, silloin saamme myös kerran ilolla niittää. Kunnollinen perheen-isä ei tee työtä ainoastansa itsensä hyväksi, vaan myös lastensa ja lastenlastensa hyväksi. Kun mekin teemme työtä siinä mielessä ja tarkoituksessa, silloin saamme siunauksen Jumalalta ja jätämme siunauksen perintönä jälkeentuleville sukupolville ja silloin ei ole siemen tullut kivistöhön kylvetyksi, vaan hyvään maahan, joka kantoi hedelmän, satakertaisen hedelmän.

Kirjelmä

(Luettavaksi Suomi-Opiston talon vihkiäisjuhlatilaisuudessa, Hancockissa, 21 p. tammik. 1900.)

Arvoisat kansalaiset!

Tässä avarassa Amerikan maassa asustavia, kansalaistensa ja kasvavan polvikunnan tosihyvää ja oikeata kristillistä sivistystä harrastavia suomalaisia tänäpäivänä suuresti ilahuttaa se, että on suomalaisen kansan kasvattamista ja kehittämistä varten pystytetylle korkeammalle oppilaitokselle saatu tässä Hancockin kaupungissa oma talo nyt vihittäväksi suureen ja pyhään tarkoitukseensa. Se on myös ilo rakkaan isänmaamme Suomen kansalle ja etenkin sen hallitukselle ja kirkolle, kuullessaan meidän olevan isäimme poikia, jotka eivät ainoastaan hae täällä uudessa kotimaassa metallia maan sisuksista, vaan myös perkaavat henkiselläkin vainiolla ja rakentavat oppiahjon kodiksi komean talon, jossa Väinön lapset ja seppä Ilmarisen pojat takoa taputtelevat Sampoa, niin että sieltä säkenet sinkoilivat kaikille ilman suunnille. Ja se, että tämä oppiahjo tulee tuprutmaan ilmoille ihanille ja kalliin kansamme sekaan valistuksen miehet, niin kuin seurakuntien paimenet ja koulujen opettajat, veisaajat ja soittoniekat, taitavat taloudenhoitajat ja monellaiset toimimiehet, todistaa laitoksen tärkeydestä, hyödystä ja pätevydestä sekä sen kattojen alla olevasta ahkerasta työstä. Kaikkia toiskielisiä kansojakin ja varsinkin tämän Hancockin kaupungin asukkaita on huvittava nähdessään tätä kaupunkiansa kaunistavaa taloa, kun se kunnioitusta herättävänä kansaamme kohtaan puhuu sen suuresta päämaalista, kyvystä ja toimeliaisuudesta.

* *
*

Oppilaitoksemme ja tämän talon toteuttamiseksi on kansastamme pieni, mutta parhain osa jo paljo vaivaa nähnyt ja uhrannut ja yhä on tämä kaikista tärkein ja pyhin pyrintömme vaativa paljo aineellistakin uhrausta kansan puolelta ja vetävä työhönsä parhaimmat kyvyt. Mutta siinä ei työtä turhaan tehdä, ei uhrata hyödyttömään paikkaan, pannessamme oman kasvavan kansamme ikihyväksi eikä myös siinä katovuotehen kylvetä; vaan meistä polveutuva kansa kerran saa niittää siitä satakertaista hedelmää. Se on täällä vieraalla, vaikka ehkä useammalle uudella kotimaalla, suuresti näissä oudoissa oloissa mieltä lohduttavaa ja asuntoamme täällä kodikkaammaksi tekevä, omatessamme sellaiset laitokset kuin seurakunnallinen elämä, joka on suuri Jumalan lahja, kirkollisen yhteyden, joka meillä on Suomi-Sunoodin kautta, korkeamman oppilaitoksen, jonka kautta kehittyen voimme saada sijan muiden sivistyneiden kansojen rinnalla ja opistotalon, joka puhuu vakavaa kieltä ja sanoo asiamme olevan oikean, eikä humpuukimaisuutta. Ja tämä talo on nyt ja aina oleva kaiken amerikalaisen suomalaisen kansan ensimmäinen ja yhteinen sivistyksen ahjo ja elinlähde, joka, niinkuin sydän ihmisessä, tykyttää ja virtaa henkistä elämää ja valoa kansaamme ja herättää, kuin keväinen aurinko, kansassamme kätkeytynä lahjat jähmetyksestensä eleille ja vireään toimintaan. Kansamme, mutta erittäin kallis kirkkokuntamme, jonka sydänpäpy Suomi-Opisto on, on aina enemmän ja enemmän oppiva luomaan ystävällisen katseensa Suomi-Opistolle ja on odottava sieltä hyvää ja ei muuta kuin hyvää, koska siihen on perustus laskettu kristinuskon pohjalla; ja sentähden on se tuleva jokaisen kasvavan polvikunnan "alma materiksi," sillä uskonnollinen ja siveellinen kasvatus ja opetus kehittää hurskaita ihmisiä ja jumalanvaltakunnan perillisiä sekä sille pohjalle perustettu koululaitos kestää aikojen myrskyjen lävitse. Rakkaaksi on myös opiston arvoisalle opettajakunnalle käyvä talo, jossa se on elämänsä pyhimmän kutsumuksen velvollisuudet täyttävä ja josta se on surussa ja ilossa löytävä kodin ja siinä taisteleva elämänsä taistelut, polttaessaan ja kuluttaessaan itsensä, niinkuin kynttilä, muiden valoksi. Ilmielin myös hilpeät kansalaistemme lapset, pojat ja tytöt, nuorukaiset ja neidot, tulevat rientämään tähän jaloon rakennukseen lahjojansa kehittämään. Rakkailla muistoilla ja ystävällisiä jäähyväisiä heittelemällä ovat he täältä lähteneet joko levolle, virkistämään itseään rakkaiden sukulaisten ja ystäväin parissa taikka kerran tarpeelliset tutkintonsa suorittaneina kutsumuksensa vakaviin toimiin. Ja opistossa

vietetyt ihanimmat nuoruuden päivät ja muistot paljosta nautitusta hyvästä ovat ijankaiken unhottumattomia.

* * *

Helposti viehättäytyy uskomaan, että Te, arvoisat kansalaiset, joilla on tänään onni olla läsnä opistotalon vihkiäisjuhlatilaisuudessa — ja Teitä on siellä monta, jotka olette sekä henkisessä että aineellisessa suhteessa paljo vaivaa nähneet ja uhranneet puheena olevan suuren yrityksemme toteuttamiseksi, niin että Te ja kaikki opiston ystävät, paljosta tuskasta ja kärsimyksestä, jota pahin osa kansastamme ja kelvottomat sanomalehdet ovat kirkkokuntamme ja Suomi-Opiston ystäville koetelleet kaikella tavalla tehdä, — saatte nyt tuntea lohdutuksen ja ilon tunnelmaa virtaavan sielussanne, suloisena hedelmänä työstänne ja vaivastanne, sekä sen luovan uutta voimaa ja rohkeutta teihin, urhoollisina aljettua työtänne jatkamaan, joka ei suinkaan ole turhaa, jos sitä vaan Herrassa jatketaan. Varmasti on se siellä kaikkia hyviä kansalaisia ilahuttava saadessaan monen ystävän kanssa rukouksella ja Jumalan sanalla kohottaa kiitollisen mielensä taivaallisen Isän puoleen, jolta kaikkinaisen hyvä anto tulee! Varmasti siellä muistuu mielehenne Amerikan suomalaisten seassa ja aikakausikirjoihin kirjoitettavat päivät; päivät sellaiset kuin Suomi-Synoodin perustamispäivä ja päivä, jona Suomi-Opisto ensikerran avattiin vaikutukseensa ja nyt tämä Suomi-Opiston Talon vihkimispäivä. Nämät päivät tulevat olemaan merkkipäiviä Amerikan suomalaisen kansan aikakausi-kirjoissa; sillä nämät päivät ovat ilmenemisnappuja siinä kehityksen puussa, jota on istutettu ja kasteltu jalojen kansalaisten työllä, toimella ja uhraavaisuudella. Nämät merkkipäivät puhuvat kumoomatonta kieltä siitä, että työmme on Herran työtä ja samalla ovat ne todistuksena työmme oikeudesta ja sen sisällisestä voimasta, kun se työntyy esiin pimeyden ruhtinaan vainotessa ja vastustaessa. Ja se juuri, että työn, tuskan ja pimeyden läpitse välistä pilkistaa voiton hedelmä, luo mielihimme lohdutusta ja rohkeutta jatkamaan työtämme ja uskaltamaan Herraan. Ja tämä kaikki mieleemme tänä juhlallisena hetkenä johtuessa lisää iloamme sydämessämme ja virittää kiitollisuuttamme taivasta kohtaan. Ja me uskallamme toivoa että rakkaasta kansastamme on aina enemmän kääntyvä kirkkokuntamme ja Suomi-Opiston ystäviksi ja kannattajiksi; ja että nämä pulskat ja iloisat koulusalit ovat ennen pitkää täytetyt hyvillä oppilailla!

Tää talo on Amerikan suomalaisen kansan yhteinen ja parhain koti. Eikä mitään muuta jalompaa ja hyödyttäväisempää osata täällä vieraalla maalla osoittaa kansalaisillemme, kuin kirkkokuntaamme ja Suomi-Opistoamme. Ilman näitä kansamme hukkuisi. Nämät ovat kansamme arvo — kasvatus — ja sivistyslaitokset. Käyttäkäämme miehissä näitä hyväksenne, niin me siitä sekä itse hyödymme että myös jätämme lapsille kauniin perinnön. Me uskomme, että maan ja taivaan Luoja on tähän asti meitä auttanut ja uskomme, että kirkkokuntamme ja opiston työn Herra siunaa kansamme hyväksi. Iloista on ajatella että kirkkokuntamme opisto on saanut oman kodin; ja niin iloista että sytyttäköön se suomalaisen kansan sydämessään psalmistin tavalla veisaamaan: "Sillä lintu on huoneen löytänyt, ja pääskynen pesänsä, johonka he poikansa laskevat: sinun alttarisi, Herra Zebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani." Ps. 84: 4. Suokoon kolmiyhteinen Jumala Suomi-Opiston tarkoituksen ja työn koitua Suomen kansalle siunaukseksi ja antakoon kaikkien hyvien lahjojen antaja Suomi-Opiston uudessa rakennuksessa vallita herranpelvon, taivaallisen totuuden, rauhan, rakkauden ja sovinnon hengen.

Jumalalle kiitos ja kunnia!

Ironwood, Mich., tammik. 19 p. 1900.

H. Tanner.

Oppilaitten muistelmia S.-Opistolta ensimmäisenä kymmenenä vuotena.

Hyvin usein kuulee puheita ja näkee kirjoituksia Suomi-Opistosta, mutta sanotaanhan että, "josta paljon pidetään siitä paljon puhutaan". Lie-nee siis paikallaan tässäkin muistella muutamalla sanalla sen alkua.

Suomalaisia ei ollut kauan ollut Amerikassa ennenkuin he alkoivat järjestämään kirkollisia olojaan siihen tapaan kun ne olivat olleet heillä kotimaassa. Ensin muodostui harvoja pienilukuisia seurakuntia, joihin kutsuttiin opettajia Suomesta. Vähitellen kasvoivat seurakunnat suuremmiksi sekä monilukuisemmiksi, myöskin pappien luku suureni. Tästä seurasi halu liittymään yhdeksi kokonaisuudeksi.

Kun oli saatu voimia kootuksi ruvettiin ajattelemaan keinoja puutteiden poistamiseksi. Tällainen oli ensi vaikeus saada pysyväisiä opettajia seurakuntiin, ja näitä tarvittiin, sillä vaikka usea oli tullutkin Amerikkaan ainoastaan hankkimaan kultaa, oli joukossa paljon niitäkin, jotka olivat tulleet pitämään huolta kansansa henkisestä kehityksestä. Pysyväisempiä olivat ne suomalaiset, jotka ovat täällä kasvaneet. Heidän opettamiseen ja kasvattamiseen tarvittiin oppilaitos.

Toinen vaikeus oli kansallisuutemme ja kielemme säilyttäminen vieralla maalla. Kyllähän ne pysyivät suomalaisina, joilla oli rakkaita muistoja kotimaasta, vaan miten käy heidän lapsilleen, joilta ne puuttuivat, ajatteli varmaankin moni. Englantilaisessa koulussa käyden he jo pienenä perehtyvät maan kieleen ja tapoihin. Olen kuullut sanottavan että: Amerikan koululaitos on niinkuin makkara mylly, vaikka minkäkielisen siihen panee se tulee pois amerikkalaisena, ainoa poikkeus ollen kiinalainen. Kuka ihmettelee, että nouseva polvi halveksii kansaansa ja kieltänsä, kun se ei tiedä mitään Suomen kansan vaiheista, suurmiehistä, t. m. s. Ympäriillään

näkee hän kansansa edustajia ainoastaan halvimmissa ja kovimmissa töissä, usein vielä harjoittaen raakaa elämää. Suomalainen oppilaitos oli siis välttämättömästi saatava.

Monta kertaa keskusteltiin asiasta kirkolliskokouksissa kunnes vihdoin uskallettiin valita toimikunta etsimään sopivaa paikkaa koululle. Minnesota ja Michigan olivat vaalisijalla. Pitkän harkinnan ja tutkistelun perästä katsottiin Hancockin kaupunki Michiganissa sopivaksi.

Tähän aikaan kuitenkin oli koulun tarve käynyt niin selväksi, että Calumetin kirkolliskokous v. 1896 päätti koulun syksyllä alettavaksi. Sanomalehdissä oli suunnitelmia koulun järjestelmästä sekä kehotuksia oppilaiden saapumiseksi.

Alkamispäiväksi oli määrätty syyskuun 8 päivä. Kuinka juhlalliselta tuntuikaan kirkkaana syyspäivänä kokoontua kirkkoon Suomi-Opiston alkajaisiin! Juuri samana päivänä oli n. k. "työmiesten päivä", joten liikehuoneet olivat suljettuina; sekin puolestaan lisäsi juhlallisuuden tunnetta.

Itse kirkko särkyneine tornineen ja akkunoineen muistutti ensimmäisestä vastoinkäymisestä nim. että yksi valituista opettajista, Riippa, oli salaman iskulla äkkiä temmattu pois. Saman tapauksen johdosta oli toinenkin opettaja poissa saattamassa vainajan ruumista Oregoniin saakka, jonne hän haudattiin. Ei ollut siis saapuvilla kuin johtaja ja Englannin kielen opettaja, joka kuului kaupungin koulun opettajakuntaan ja kutsuttiin vähän myöhemmin antamaan opetustunteja Suomi-Opistossa.

Aamupäivällä oli jumalanpalvelus ja jälkepuolisen toimitettiin oppilaiden sisäänkirjoitus. Ainoastaan kymmenen oppilasta ilmaantui silloin. Illalliselle mentiin opistolle vuokrattuun huoneustoon.

Seuraavana aamuna kokoonnuttiin raamatun historian tunnille, johon oli tullut yksi oppilas lisää. Ei ollut mukavuuksista tai muodosta kysymys. Opettajalla oli pöytä ja tuoli; oppilaat istuivat tuoleilla kirjat polvellaan. Kaikkia tarvittavia kirjoja ei ollut heti alussa, esim. latinan kielessä opettaja antoi sanoja merkityksineen, ja niitä sitten annettujen ohjeiden mukaan taivutettiin. Kun vihdoin kirjat saatiin tuntui latina niin vaikealta, että eräänä aamuna yksi etevimmistä oppilaista tuumasi: "Taisi Lindeqvist (kirjantekijä) nukkua kun teki näitä käännösharjoituksia." Ei kuitenkaan viipynyt kauan ennenkuin arvautettiin toisillaan latinalaisten sanojen merkitystä, kun huomattiin sattuvia sanoja sanastossa. Ei silloin aina voinut vaatia mukavuuksia, sillä rakennus, joka oli asuinhuoneeksi rakennettu, ei voinut tyydyttää koulun tarpeita. Kuinka suuri muutos on-

kaan tapahtunut koulunkäynnissä senjälkeen. Tosin ei nytkään mitään liiallisia mukavuuksia ole ollut tarjona, nim. opiston omassa rakennuksessa, mutta toisellaista on se kuitenkin ollut. Oppilasten asuinhuoneet olivat ennen epämukavat, täytyi kulkea toisien huoneiden läpi perimäisiin kamareihin. Lämmityksestä tuli pitää itse huolta, se tuotti paljon puuhaa. Piti halkoa puita, kantaa niitä yläkertaan ja sitten pitää tasaista lämmintä huoneessaan. Tottumattomille se tuntui sängen vaikealta. Uudessa rakennuksessa on aivan toinen suhde. Koko rakennus lämmitetään kuuman veden lämmityslaitoksella; sähkövalot ovat entisten öljylamppujen sijassa. Op-

VIRKISTELYÄ SUOMI-OPISTON NIEMELLÄ KESÄLLÄ 1905.

pilaitten asuinhuoneet ovat yksityisiä kamaria varustettuina mukavilla kirjahyllyillä, pöydillä, tuoleilla y. m. tarpeellisilla esineillä. — Älköön kukaan luulko että tässä on tahdottu moittia koulua tai sen johtomiehiä noiden epä-mukavuuksien tähden, joita koulun alkuaikoina esiintyi. Jokainen ymmärtää että alku on aina hankala ja varsinkin tällaisen laitoksen alkuunpaneminen sellaisissa olosuhteissa kuin oli tarjolla kymmenen vuotta sitten. Jos on laittamisen syytä koskee syytös koko kansaamme sentähden, ettei se yhtynyt heti alussa monilukuisemmin kannattamaan opistoamme. Silloin oli, kuten vielä nytkin on, suuri joukko kansalaisiamme välinpitämättöminä

opisto-asiasta. Mutta jos mitään tunnustusta kansallisuutemme sen kautta saa, niin tahtovat hekin olla siinä osallisina. Sen me hyvällä mielellä heille suommekin, mutta sanmalla pyydämme etteivät tahtois painaa kansaamme tietämättömyyteen, vaan olisivat kanssamme sitä valon ja edistyksen tielle johtamaan.

Eräs muisto jää varmasti jokaiselle oppilaalle mieleen Suomi-Opistolta. Se on ne yhteiset puhdistus- ja kuurauspäivät. Kun tuli lauantai-aamu, silloin nähtiin oppilaiden, niin poikain kuin tyttöjenkin, ahkerina ja toimeliaina puhdistelevan huoneitansa. Tämä on tosin vain ulkonaista tapaa koskeva, mutta siitä voipi kehittyä yleensä puhtautta ja siisteyttä noudattava luonne koko elämässä.

Yhteisiksi juhlapäiviksi ovat opistolaisille muodostuneet kävelyretket opiston maalle. Kun tuli ensimmäinen kaunis lauantaipäivä keväällä, varahin aamulla oli jokainen valmis ja niin lähdettiin jalkakyydillä tuonne 5 mailin päässä olevalle opiston maalle. Tämän maan on lahjoittanut kansalaisemme H. Piilikangas ja sijaitsee se kauneimmalla niemekkeellä Hancockin kaupungin ja kanaalin välillä. Matka sujui hyvin, kevät henkäys puhalteli niin pehmeästi, tien vierusta alkoi jo viheriöimään ja linnutkin laulelivat iloisina kevään tulosta. Ja tuo järvi, sehän on niin Suomen luontoa muistuttava, jossa tuhannet järvet ja joet luovat kauneutta maahamme. Saavutaan matkan perille, toiset ryhtyvät oitis työhön perkaamaan maata, toiset alkavat valmistaa ateriala, loput leikkivät tai lähtevät vesille venheillä, joita lähellä asuvilta farmareilta saadaan. Iltapuolella päivää lähdetään paluumatkalle, sek in kuluu yhtä hupaisesti kuin muut päivän puuhut, koti ikävä innostain rivakasta kulkua.

Tällaiset retket ovat aina olleet omansa lisäämään toveruutta, silloin tutustutaan toisiinsa lähemmin ja tullaan ikäänkuin saman perheen jäseniksi. Ja tällainen toverillinen mieliala onkin tarpeen niihin moniin oppilaisiin nähden, jotka ovat tulleet kouluun kaukaa, eikä heillä ole ketään tuttavuuksia Hancockissa, muuten heillä olisi voittamaton koti-ikävä.

Vielä on eräs mainitsemista ansaitseva muisto mielessäni. Se on tuo "Konventti" seura. Tämän tarkoitus on antaa oppilaille tilaisuutta kehittää itseänsä esiintymään julkisilla puheilla, lausunnoilla y. m. tavoilla. Sinne sitä kokoonnuttiin joka toinen lauantai kuuntelemaan toverien puheita, esitelmiä, runoja, soittoa, laulua j. n. e. Toisinaan väitettiin valituista keskusteluaineista. Silloinkos sitä mietittiin ja käytiin toistensa kanssa kilpasille asioiden päättelemisessä. Tulokset olivat yleensä tyy-

dyttäviä, aina se toinen puoli sentään taisi jäädä alakynteen. — Tämä yhdistys on ollut epäilemättä sängen suuri arvoinen oppilaitten kehitykselle. Kasvakoon sentähden Konventti yhä ja vallitkoon siellä vakava kristillinen henki ja toverillinen, ystävällinen sopu.

Lomahetkien virkistämiseksi on vuosien kuluessa kehittynyt monenlaisia urheiluja. Talvisin kiinnitti mieliä nuo pohjolasta perityt oivalliset luistin- ja suksiurheilut. Hancockin luonto on juuri omansa herättämään halua näihin ja kun joukossa oli aina niitäkin, jotka olivat jo ennen näi-

1. HUVIRETKELLÄ ELYN KIRKOLLISKOKOUKSEN AIKANA.

hin kiintyneet, niin pääsivät nämät terveelliset urheilut varsin tavallisiksi. Pitkä Portage järvi lahtineen ja kanavoineen tarjoaa jäätä luistelemiseen, myöskin on paikkakunnalla varsinaisia luistin ratoja ja mäkiiset maat innostavat mäenlaskuun. Mitään erinomaisempaa innostusta ei ole näihin koskaan herännyt, eipä ole edes pantu yksiäkään hiihto- tai luistinkilpailuja toimeen. Kukin on ottanut niihin vain sen verran osaa, mikäli on aikaa ollut voimisteluun uhrata luvuilta.

Olemme muistelleet tässä vain harvoja kohtia, jotka ovat painuneet

mieleemme Suomi-Opiston ensimmäisenä 10:nä vuotena. Sellaisia voisi luetella lukemattomia muita. Yksi päivä koulumme elämässä tarjoaisi jo kyllin ainetta kirjoittaa enempi kuin mitä tässä on sopiva sille tilaa uhrata. Monet ovat ne tosiasiat mitkä kokemus on mieliimme painanut opiston kehityksessä. Monta iltapuhdetta olemme siellä läksyjemme ääressä viettäneet. Opisto on meille ollut kuten herttainen koti, se on tullut meidän "alma mater"iksemme", monta isällistä neuvoa on siellä mieliimme painettu, monta hellää äidin varoitusta on tahdottu mieliimme ja sydämeemme painaa. Sentähden tuntuukin kaiho mielen valtaavan kun lähestyy se hetki että päätämme toimintamme sen piirin sisällä ja astumme avaraan maailmaan.

Antakoon Luoja, kaiken voimassa pitäjä, siunauksensa opistollemme, kun se nyt lähtee purjehtimaan toista vuosikymmentä. Olkoon ilmat sille suotuisat, vallitkoon myrskyjen perästä tyyneys ja myötätuulet!

Lydia Kangas. John Wargelin.

käy sitä myöten raskaallaiseksi, minkä verran olisi tehtävä jyrkkä selko itselleen siitä kumpaisen valtakunnan eloaittaanko vai ruumenkoppiin sitä itse lopullisesti jäänee kuulumaan. Niin, vaikeata tuo kyllä on; mutta selvää sekin on, että jos tuota vaikeutta aina vaan välttää, selon saamista, ratkaisua yhä kauvemmaksiksi vaan siirtää, niin ijankaikkinen itsepetos on vastassa, sillä: ei kukaan voi palvella kahta herraa — ei kukaan!

Tarkastamme jotakin noista valtakunnista, noista ihmistä ihailevista ja ihmisen ihailemista.

Kaksi valtakuntaa.

Luuk. ev. II: 21—23.

Merkillisin olento on ihminen. Sillä on oma arvonsa, oma kalleutensa. Sillä on alkuperänsä niin kallis, että vielä sittenkin kun hän jo on synnin raiskaama ja raatelema sitä Jumala ikävöi ja saatana kadehtii, taivas odottaa ja helvetti vaanii. Tuossa on nuo kaksi voimaa, kaksi valtakuntaa, joitten lomitse ihmisen olisi pujoteltava; mutta — mikä merkillisuus: ei ole meissä ollut eikä tule olemaan sitä viisasta, joka noitten kahden valtakunnan rajamaan niin tarkkaan osaisi kulkea, ettei tarvitseisi kumpaankaan kuulua — ei edes sellaista joka kykenisi nuot molemmat jumalat, taivaan Jumalan ja tämän maailman jumalan palvelemaan — ei, vaan: joko toiseen tai toiseen valtakuntaan sitä kuulutaan, joko toista tai toista Herraa palvellaan. Elämän Herra itse sanoo: joka ei ole minun kanssani se on minua vastaan — tuohan ei merkitse muuta kuin näin: joka ei ole minun mukana on epäilemättä kumartamassa tuota toista jumalaa. Hän sanoo tinkimättömän totuuden: joka ei minun kanssani kokoa hän hajottaa ja on tuon sanan sisältö väkisinkin niin päin, että joka ei Herran valtakunnan puolelle malta asettua hän siltään kuuluu toiseen valtakuntaan ja kokoa kaikessa sen hyväksi.

Kuinka vaikeata onkaan ihmisen uskoa noita perin yksinkertaisia totuuksia. Siinä ei ole vielä mitään vaikeutta, että myöntää asioitten yleisesti noin jakaantuvan; mutta vaikeus astuu vasta silloin ihmisen eteen kun itse kunkin olisi omalle itselleen saatava selväksi ja omalle itselleen horjumattoman selväksi saatava se mikä noista kahdesta jumalasta on hänelle toteltava, kunnioitettava Jumala, ja noista valtakunnista se, jonka eteen ja hyväksi elämällänsä, vaelluksellaan toimii — kumpaiseneko eloaittoihin jotakin kokoa, eli — onkohan sanottava niinpäin, että näitten asiain todeksi uskominen

2. HUVIRETKELLÄ BLYN KIRKOLLISKOKOUKSEN AIKANA.

Herra myöntää, että tämän maailman jumala, tuo perkeleitten päämies on väkevä, on haarniskoittu. Hänelläkin on kotinsa, on silläkin perheväkensä, ja tuota huonekuntaansa hänkin vartioi — voi tuota perkeleenkin uskollisuutta ja valppautta omainsa suhteen. On hänessä kuninkuutta. Hänellä on voimaa. On muistettava mitä hänkin on alkuansa. Eikö ole hän enkeliruhtinaasta langennut siksi mitä hän nyt on, ja siinä juuri on hänen voimansa pohja ja haarniskoittensa mahti vieläkin. Sekin kuuluu hänen kuningasviisauteensa, että hän sai ihmisen pysymään sellaisena, ettei

ihminen välitä eikä huomaa tuota hänen suurta voimaansa. Israelin leirissä pelättiin 40 vuorokautta Goljaattia, hänen kokoansa, voimaansa, haarniskoitaan. Tuskin siellä uni silmään aivan herkästi tuli. Kuinka usein tuo pelko onkaan ihmisestä poissa tuota sielunvihollista kohtaan ja mistä tulee tuo pelottomuus. Useimmiten siitä, että ollaan juuri hänen omassa leirissään; hänen väkenään ja siis hänen rauhaansa nauttimassa — hänen omansa ovat rauhassa, ei pelko paina. Tuossa on kamala rauha, on tämän maailman rauha, on hengellisen kuoleman rauha, ja siinä on jälleen sielun vihollisen kuninkaallista viisautta, että hän ymmärtää hoitaa huonekuntansa tuossa väärässä, petollisessa rauhassa, missä ei synty haittaa, ei kuolema pelota, ei sekään hirvitä, että tuollaisen kuninkaan leirissä on, kuninkaan, joka Goljaatin tavalla on Israelin Jumalan pilkkaaja.

Jos tuolla pimeyden ruhtinaalla, tämän maailman Jumalalla on voimansa, on rauhansa, niin on hänellä myös valkeutensakin. Ja jos hän pettää voimallaan, lumoo rauhallaan, niin kyllä hän tuolla valollaan tekee ehkä suurimmat tuhonsa. On olemassa vierasta tulta, jossa ei ole Jumalan valoa, eikä Jumalan lämmintä. Puhuu Raamattu myös ihmisten omasta valkeudesta, mikä ei ole mitään muuta kuin siitä ruhtinaasta, jolla on vara liikkua teeskennellen valkeuden enkelinä. Kas tuossa on häikäisevää valoa. Missä on silmät, jotka kykenevät huomaamaan kenen valoa se sittenkin on. Se on sitä valoa, joka kerran valaisi kielletyn puun sellaiseksi, että se näytti ymmärrystä antavalta ja sen hedelmä viehättävältä. Tuota valoa ei tämän maailman jumala hävennyt virittää vuorella elämän Herran ympärille näyttääkseen hänelle kaiken maailman kunnian. Näissä toimituksissa sanoo apostoli Pietari sitä kiljuvaksi jalopeuraksi ja se sen mielenä kyllä silloin onkin, mutta sen lumoavana ulkokuorena silloin kulkee valkeuden enkelin vaippa.

Mitä olisi ihmisellä kenelläkään varana ja apuna tuollaista voimaa, tuollaista rauhaa, tuollaista valhevalkeutta vastaan — mitä oli tuolla Israelin leirissä Goljaattia vastaan? Ei mitään; siellä vapistiin ja peljättiin neuvottomina Saulista alkaen huonoimpaan sotilaaseen saakka. Niin sanoo Raamattukin ihmiskunnasta siltään, että Jumala katsoi alas taivaasta nähdäkseen olisiko ketään joka hyvää tekee, tai joka Jumalaa etsii; eikä löytynyt ainoatakaan, kaikki kun olivat pois poikenneet, kaikki toistensa keralla kelvottomiksi joutuneet — siinä on voimattomuus! Sivulta tulee Israelin leiriin Daavid, ei tule hän Saulin sotilaana. Saul pukee kuninkaallisen sotavarustuksensa Daavidin päälle ja Daavid tuntemalla tuntee

ettei niissä pysty voittamaan. Siinä kuva inhimillisistä parhaimmistakin voimista ja niitten pystymättömyydestä silloin kun tulee kysymys väkevän haarniskoidun voittamisesta. Pilkatun Israelin Jumalan nimi yksin siellä kelpasi satamaksi ja linnaksi, jossa tuli varjelluksi.

Noin sitä on ihmisenkin laita. Voiman Jumala on lähtenyt kadotettua ja tuomittua, pois poikennutta, kelvottomaksi joutunutta ihmistä etsimään ja pukeut lähettiläänsä voimalla korkeudesta. Jumalan Poika on se ainoa väkevämpi joka väkevämpänä tulee tuon haarniskoidun voittamaan, riisu-

3. HUVIRETKELLÄ ELYN KIRKOLLISKOKOUKSEN AIKANA.

maan siltä sota-aseet joihin se luotti ja jakamaan hänen saaliinsa. Noin teki Daavid Goljaatille ollen Kristuksen esikuva. Samoin tekee "vaimon siemen" saatanalle tallatessaan sen pään rikki. Siinä on voimattomalle voimaa, väettömälle väkeä, eikä missään muussa. Yksin hänen kauttaan voidaan tottua Jumalan kaikkiin sota-aseisiin, joilla voidaan sen ruman tuliset nuolet sammuttaa, taistellessa täällä pahoja henkiä vastaan.

Mikä ilo ja rauha täyttikään Israelin vapisevan leirin kun nähtiin Goljaatin pää murretuksi. Sama ilo sama voiton rauha voi ihmiselle,

vapisevalle Kristuksen armon tuntemisen kautta sydämeen tulla. Kuinka kernaasti Herra soisikaan, että hän saisi tuota rauhaa rauhattomalle suoda. Oman rauhansa, sen rauhan missä hallitsee ilo Jumalassa ja Jumalan lapsiksi joutumisessa — tuon rauhan tahtoisii Herra meille omaksemme. Kuolleista ylösnoustuansa, vihollisen voiman voitettua, hän odottaville, epäröiville, murheen murtamille opetuslapsilleen tuo tervehdyksen, että rauha olkoon teille. Sen rauhan tunnossa Pietari tietää sanoa, että Jumala on auttanut hänet elävään toivoon, kun kerran Lunastaja elää, voittokunnian vihollisesta saatuansa. Eikö silloin Herrankin oma olisi rauhassa, jos sitä vihollisellakin on vara väelleen rauhaa lainata; eikö Herran heikolla oppilaalla silloin olisi Herralta voimaa, uskon voimaa, koska kerran vihollinenkin omilleen voimia kykenee antamaan.

Pimeyden ruhtinas lainaa kodilleen ja väelleen valkeutta, lumoo virvutulillaan — mitä silloin voisi muille tehdä ja tekeekin, jos vaan saa, se elämän Herra joka on tullut maailman valkeudeksi, sitä varten että pimeässä istuva, kuolon varjon maassa vaeltava saisi nähdä ihanan valkeuden. Onhan hän armon aurinko. Eläähän Herra vielä sanassaan, sakramenteissaan ja silloin kuuluukin ihmiselle: teet hyvin, toimit viisaasti, kun otat vaarin siitä voimallisesta profeetallisesta sanasta, jossa ja jonka kautta voi päivä valeta ja kointähti sydämelle Kristuksen tuntemisessa koittaa.

Miksi vieromme tätä Kristuksen valkeutta mikä pimeästä sielusta voi turhuuden poistaa. Onhan se jaloa kirkkautta, mikä kerran Herran tullen ijankaikkiseksi kirkkaudeksi meille kypsyisi, sillä välin kun vihollisen valhevalkeudet äärimmäiseksi pimeydeksi tuleentuu, silloin kuin lopullisesti väkevä haarniskoitu tallattuna omainsa kanssa ijäisyyden siteillä kytketään ja Herra pyhänsä kanssa on ihmeteltävänä.

Siirtokansa! Sinulle on nämät kaksi valtakuntaa tarjolla aivan niin kuin meille kotoisillekin. Sinun ympärilläsi vaanii saatana, sinua etsii ja puoleensa houkuttelee rakkaudellaan Kristuskin kuten meitä täällä vanhassa maassa. Sinulle tarjoo vihollinen voimaansa pahuudeksi, niin Kristuskin, mutta vanhurskaudeksi; sinulle hyvittelee vihollinen rauhaansa mikä päättyy itkuun ja hammasten kiristykseen; sinulle on Kristus hankkinut oman rauhansa ja kypsyä se siksi, ettei kuulla itkun ääntä eikä valittele vaivanen — niin meilläkin. Sinulle virittelee valheen isä virvatuliaan; niillä hän lumoo ja kulettelee, mutta pimeydeksi ne sammuvat aikansa; sinua unesta herättäen kuolleitten joukosta nostatellen Kristus pyrkii elä-

män valkeutena lähentelemään saadakseen sinut ijäisen kirkkauden ja loiston perilliseksi.

Sinulla, siirtokansa, on Suomi-Opistosi; sallitko että sitä saa hallita sen Henki, jolla on voimaa, on rauhaa, on valoa oikeata, on eväitä tätä elämää varten siten, että hänen sanansa mukaan oikeina kansalaisina yhteiskunnassa kykenisimme antamaan “keisarille mitä keisarille tulee” — tahdotko tuon kalliin ja rakkaan laitoksesi, jonka Luoja siunaus on sinulle antanut, säilyttää näille puhtaille perusteille, joista ei myös ihmiselli-

4. HUVIRETKELLÄ ELYN KIRKOLLISKOKOUKSEN AIKANA.

sille oikeille riennoille olisi koskaan estettä, tai haittaa, vaan päinvastoin etua.

Herra on sinua, Suomalainen Siirtokansa, armossaan siunannut niin, että sinun omassa keskessäsi, sinun omista lapsistasi, sinun omaan keskeesi, sinun omain lastesi opettajiksi saadaan vihkiä miehiä Herran elovainiolle — oletko, Siirtokansa, havainnut kiitosvelkaasi tästä siunauksen Jumalalle. Ja kun sinun keskuudessasi Pappisseminaari suodaan toimimaan, niin tahdotko rakas Siirtokansa valvomalla valvoa sitä, ettei vihollisen väärä voima,

ei hänen petollinen rauhansa, eikä hänen valhevalonsa saa olla siellä tekoja johtamassa — jaa, valvotko, pyydätkö itse elon Herran kanssasi valvomaan, että *Hänen voimansa, Hänen rauhansa ja Hänen valkeutensa jää asioita siunaten, suojellen kulettamaan.*

Silloin väkevä haarniskoittu tulee Herran voittamaksi hyväksesi; silloin ollaan Herran mukana; silloin saadaan hänen siunaustaan nauttia; silloin kootaan Herran kanssa ja — silloin tullaan lopulta itse kootuksi Herran ijäiseen eloaitaan.

S:nen 19. 4. 1906.

K. S—rg.

SUOMI-OPISTON OPETTAJAT JA OPPILAAT KEVÄLLÄ 1906.

Suomi-Opiston kannatus.

Suurin osa arvoisista lukijoista ymmärtänee, ettei Suomi-Opisto tule kannatetuksi "ruunun" varoilla. Jokainen ajatteleva sen ymmärtää, kun vaan tuntee Amerikan valtiollista ja yhteiskunnallista elämää, sen laitoksia ja tapoja. Siksi tuleekin ensimmäiseksi kysymykseksi: Kuinka sille saadaan kootuksi tarvittavat varat? Opisto tarvitsee huoneuston, sekä siihen kuuluvat muut tarpeet. Se tarvitsee hyvän ja taitavan opettajakunnan, ja sille on palkka saatava kokoon. Opisto tarvitsee myös opetusvälineitä, kirjoja, karttoja, urkuja, piaanoja, fysikaalisia koneita ja muita havaannollisen opetuksen välineitä. Sillä on monta muuta tarvista, jos mieli päästä suotaviin tuloksiin. Ulkona-olevan on mahdoton arvata kaikkia menoja täsmälleen, jotka kuitenkin ovat luonnollisia ja välttämättömiä. "Ruunun" antimet eivät siis suorita näitä varoja, joita koulu kuitenkin tarvitsee voidakseen olla olemassa.

Mutta ehkä ne maksut, joita saadaan oppilailta lukukausimaksuina? arvelee joku, joka ei ole lähemmin perehtynyt laskutapoihin. Jonkun verran niistäkin tulee, mutta se on menoihin nähden vaan vähäinen osa. Suomi-Opistomme vaatimattomassa muodossaan tarvitsee jo vuosittain menoihinsa noin \$14,000 t. \$15,000. Jos oletamme olevan keskimäärin 60 oppilasta koulussamme, ja oletamme jokaisen maksavan, niin ettei keneltäkään jää saamatta, keräytyisi siitä 60 kertaa \$25 vuodessa eli yhteensä \$1,500. Tämähän on suunnilleen kymmenes-osa siitä, mitä tarvitaan. Loput yhdeksän yhtä suurta osaa täytyy siis saada muulla tavalla. Oppilaiden maksujen kautta voisi tuo määrä keräytyä, jos olisi kymmenen kertainen oppilasmäärä eli 600 oppilasta. Mutta siinäkin tapauksessa tarvittaisiin vielä apua muualta. Sehän näkyy ruotsalaisten uskonveljijemme koulusta Augustana-opistosta, jolla jo väliin on ollut enemmänkin kuin

600 oppilasta, ja jossa lukukausimaksut ovat tietääkseni \$2 kalliimmat vuodessa kuin meillä eli \$27. Tarvitaan näet tuommoiselle oppilasjoukolle jo monta vertaa suurempi opettajakunta ja sen mukaan opettajain palkat ja muut menot. Tarvitaan siis useampiin tuhansiin nouseva oppilasmäärä ja suuremmat lukukausimaksut, jos mieli on saada näistä maksuista riittävät varat menojen suorittamiseen.

Näin ollen olisi opiston alkuunpano ja kannatus tällä perustuksella suomalaisten siirtolaistemme keskuudessa sula mahdottomuus. Ei päästäisi alkuunkaan. Ei myöskään kannattaisi ruveta sellaista puuhaamaan, jollei olisi asialla niin tärkeitä syitä kuin sillä tiedämme olevan. Me tarvitsemme opiston; se on sentähden ollut pantava alkuun. Ja sille täytyy myös saada varat kokoon. Mutta mistä ja millä tavalla? Ne ovat kysymyksiä, jotka meidän tulee saada itsellemme riittävän selviksi, voidaksemme sitten toimia reippaasti saamiemme vastauksien mukaan.

Kun asia on kirkolliselle yhteydellemme kallis, jopa ihan elinehto sen olemiselle ja edistymiselle, niin on luonnollista että opisto-asia on yhteinen asia kaikille seurakunnillemme. Ja tätä tehtävänsä tulee niiden muistaa ja toimittaa niinkuin muitakin tehtäviänsä. Tulisipa sentähden varsinkin sielunpaimenten ottaa tämä asia yleisemmin ohjelmaansa ja koettaa toimittaa niin, että seurakunnat osaltaan suorittavat tehtävänsä, vaikkakin sillä vapaalla tavalla, mikä on oloissamme luonnollisin. Jos näin tehtäisiin yleisesti, pääsisi kirkkokuntamme koulu vähitellen sille luonnolliselle kannalle, että sen kannatus kokoutuisi ilman vaivaloista keinottelua, arvokkaalla tavalla mikä on paremmin sopusoinnussa arvokkaan asian kanssa.

Ja suomalaisina me suosisimme Suomi-Opistoa suomen kielen säilyttäjänä, suomalaisen kansallisuutemme kannattajana täällä vieraalla maalla. Silloinpa tuntisimme suomalaisina, saman kansan jäseninä velvollisuutemme ja koettaisimme ilomielin avata kukkaromme, että suomalainen koulumme saisi kannatuksensa, kansallinen opinahjomme estettäisiin kärsimästä puutetta. Näin me kaikin yhdessä muodostaisimme sen "ruunun", joka toimittaisi riittävät tarpeet opistolle.

Tämmöinen suoranainen antaminen suosiollisella mielellä kalliiseen yhteiseen asiaan olisi luonnollisin antamistapa. Se olisi myös kunniallinen meille; eipä sanottaisi, syystä soimattaisi, että annamme huolimattomina koulumme kitua varojen puutteessa. Vaan sanottaisiin: Se on kansa, joka tietää, mitä tekee, se kansa rakentaa kouluja ja kannattaa niitä ren-

nosti. Sellainen varojen toimittamistapa tulisi myös lopulta halvimmaksi. Ei tarvitsisi iltamiin tuhlata vaivaa, aikaa, varoja, että sitten sieltä vasta jotain tipahtaisi opistolle, mitä jää jättiläisponnistuksista jällelle, sittenkun menot on suoritettu. Jospa saisimme kokonaisuena kansana niin paljon tervettä järkeä, että tuon oivaltaisimme! Mutta mitä emme tavallisena kansana oivalla, se tulisi meidän oivaltaa kristillisenä ja kirkollisena kansana. Tätä asiaa onkin harrastavat papistomme jäsenet ja muut harrastavat edusmiehet kirkolliskokouksissamme terottaneet. Ei myöskään ole syytä olettaa, että kehotukset ovat aivan turhaan tapahtuneet, vaikkei tulokset ole vielä niin hyvät kuin olisi toivottava. Ehkäpä lopulta siihenkin ennätetään.

Toistaiseksi ovat kuitenkin hyvät keinot tarpeellisia varain saamiseksi, jollemme tahdo lakkauttaa kouluamme. Ja näistä keinoista tässä vielä muutamia rivejä.

Paras kaikista on *kannatuskunnan* kasvattaminen niin suureksi kuin mahdollista. Asian harrastajain tulee kokoutua kannatuskunniksi ja valppaalla keskinäisellä toiminnalla pitää niitä vireillä ja koettaa saada niitä kasvamaan. Tämä tapa lähenee parhaiten luonnollista kannatustapaa, koska jäsenten maksujen kautta varat tulevat suoranaisin antoina opistolle, ilman muita keinotteluja.

Toistaiseksi tarvitsemme kuitenkin vielä muitakin sopivia keinoja varain saamiseksi. Iltamat, konsertit, myyjäiset ja huutokaupat, jos niitä toimitetaan ilman loukkausta siveyden ja kristillisyyden vaatimuksia vastaan, voivat tulla käytäntöön. Ja sopivimmat niitä toimittamaan ovat juuri kannatuskunnat eri paikkakunnilla, missä niitä on olemassa, Iltamatilaisuudet ovat muutoinkin sopivia ja hyödyllisiä kansalaisten yhtymäpaikkoja, joissa sitä paitsi valaisevien puheiden kautta voidaan tehdä yhteisiä asioita kansalle tutuksi.

Suoranaisten keräysten toimeenpanemista varten on Suomi-Opiston johtokunta lähettellyt kulkevia asiamiehiä, ja naisia. Tämä on nähty asialle edulliseksi, vaikka tämäkin tapa vaatii kulunkeja, jotka Suomi-Opiston täytyy suorittaa, ja tosi tulokset sitenkin tulevat jossakin määrin pienemmät.

Kun kesän kauniit ilmat saapuvat, tulee luonnon helmassa pidettävien juhlien aika. Luonnollistahan on että opiston ystävät silloin panevat paikkakunnillaan toimeen sellaisen juhlan Suomi-Opiston hyväksi, suuremman tai pienemmän, sen mukaan kuin tilaisuus sallii. Näitä juhlia onkin u-

seissa paikoin pidetty joko Juhannuksena tai jonakin muuna sopivana päivänä Juhannuksen tienoilla. Luonnollista on sekin, että opistomme vastustajat koettavat tehdä näitäkin juhlia ja niiden tarkotusta mahdottomaksi. Siitä huolimatta keksivät nerokkaat opiston suosijat hyvällä tahdolla jonkun keinon saadakseen tarkotuksensa toteutumaan, ja, jollei lihavammin, niin laihemmin. Kokemukset tässä tapauksessa kuitenkin osottavat parhaiten kuinka tarpeellista on saada asia kehittymään vähitellen sille kannalle, että opiston kannatus tulee kokoon suoranaisin antimilla. Yksi sopiva keino olisi se, että opiston ystävät panisivat heti toimeen suoranaisen keräyksen, missä vastustajain onnistuu tehdä tyhjäksi opiston hyväksi toimitettu juhlapuuha.

Joulun-aikana ovat joulukolehdit sellainen tulo, joka vastaa suoranaista, ja niinmuodoin luonnollisinta antotapaa. Sitä on sentähden vireillä pidettävä vastakin. Jumalan suuri joululahja kehottaa meitä antamaan uhreja ja lahjojamme niihin toimiin, joilla tahdomme edistää Jumalan valtakunnan asiaa, niinpä Suomi-Opistollekin. Eläkööt ja kasvakoat vaan joulukolehdit.

Suoranaisten antojen piiriin kuuluu myös *säästölaatikko-keräys*, ja on sitä sentähden vireillä pidettävä ja elähytettävä. Sillä on se etu, että antaja voi siihen pistää pienemmänkin roposen, mikä häneltä sattuu liikemäärään opiston hyväksi, tarvitsematta odottaa sitä suotuisaa tilaisuutta, jolloin hän voisi antaa vähän isomman lahjan. Säästölaatikkokeräyksen roposet ovat luullakseni kaikkein likinnä Jeesuksen käskyä, jonka mukaan "vasen käsi älköön tietäkö, mitä oikea tekee". Tällä en kuitenkaan tahdo sanoa, ettei mikä hyvänsä muukin anto voi sitä olla.

Opiston hyväksi on myös koetettu aikaansaada kirjallisia julkaisuja. Semmoisia ovat *Joululehti* ja *Pääsiäislehti*. "Suomi-Opiston Joululehti" on vuosi vuodelta saanut yhä suuremman levenemisen huolimatta siitä, että kilpailevia lehtiä eri nimillä on alkanut ilmaantua. Eikä puhdas tuloakaan opiston hyväksi ole siitä enää kovin vähäinen. Se oli v. 1903:n joululehdestä noin \$800, vuoden 1904:n joululehdestä \$900 ja vuoden 1905:n joululehdestä \$1,150. Paljon on tässä uutterat asiamiehet toimineet opistomme hyväksi, ja muutamat heistä ovat vielä "prosenttinsakin" lahjoittaneet opistolle. Tietysti on Pääsiäislehtikin tuottanut osaltansa, vaikka se ei ole voinut vielä kilpailla vanhemman toverinsa kanssa. Luonnollisesti edistävät opiston ystävät näiden ja muiden opiston hyväksi tehtyjen julkaisujen levenemistä.

Halua ja rakkaus on sitä paitsi keksinyt monta muuta satunnaista keinoa opiston kannattamiseksi ja keksii tietysti niitä tulevaisuudessakin, niin kauvan kuin kansamme yhteistä oppilaitosta helliviä ystäviä on olemassa.

Kunhan vaan muistetaan Suomi-Opiston tärkeätä tarkotusta, niin luulisi halua sen kannattamiseenkin syntyvän. Ja jos pidetään silmällä sitä toivomusta, että se vähitellen saisi kehittyä täydelliseksi moni-osastoiseksi korkeakouluksi, niin pantaisiin ponnistukset kaksin- ja kolminkertaisiksi, että tuo päämäärä saavutettaisiin.

Mutta Herra itse antakoon kansallemme oikean mielen kannattamaan halulla kaikkea oikeata ja jaloa niillä antimilla, joita hän meille armossaan suo! Sillä "Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka sen päällä asuvat".

J. K. N.

Suomi-Opiston järjestyksestä.

Arvoisa lukija ehkä nyt tekee tällaisen muistutuksen: Kyllähän olen saanut lukea tästä kirjasta paljon Suomi-Opiston synnystä ja toimenpiteistä sen kasvannoksi; olen myös saanut monista arvokkaista puheista tietää tärkeitä perusteita ja syitä tämän oppilaitoksen olemassa oloon. Mutta enköhän saisi vielä kuulla jotakin sen järjestyksestä?

Kyllä saat, ja se on oikeus ja kohtuus. Olet kuullut, että tämä koulu on kirkkokuntamme oppilaitos. Kirkkokunnan yhteisissä kokouksissa edustajain kautta saa siis kansalainen sanottavansa sanotuksi oppilaitoksemme suhteen. Kirkkokunta valvoo, että se täyttää mahdollisuuden mukaan kalliin tarkotuksensa. Ja sen tarkotus on kasvattaa oppilaissa kristillistä mieltä samalla kun se antaa opetusta heille yleiseen sivistykseen kuuluvissa eri aineissa, jotka ovat luetellut eri kohdalla tässä albumissa. Miesoppilaista se halullisia tahtoo valmistaa opistoluokilla ja jumaluusopillisessa seminaarissa saarnamiehiksi, jotka opettavat Jumalan sanaa puhtaasti ja selvästi kansallemme. Mutta muillekin kansamme lapsille tahdomme samalla jakaa tiedon ja taidon tavaroita. Mahdollisuuden mukaan olisi opisto saatava kehitetyksi siihen määrään, että siinä olisi eri osastojen eri toimia varten. Varain puute on tähän asti ollut jarruttamassa opistomme edistyksen vauhtia.

Kuinka nuorena siihen otetaan? Ja kuinka vanhana sinne vielä pääsee?

Opistomme ensimmäiselle luokalle on alimpana ikärajana 10 vuotta; mutta voidaan etevälähjaisia nuorempiakin ottaa opettajakunnan harkinnan mukaan. Korkeimpana ikärajana on tälle luokalle 16 vuotta; mutta tästäkin on opettajakunnalla oikeus myöntää poikkeusta ja onkin se sen säännöllisesti myöntänyt. Toisella luokalla ei tätäkään rajaa ole olemassa.

Voitpa siis tulla iäkkäämpänäkin opistoomme, jos vaan halu syytty antautuaksesi opin teille. — Walmistavalle luokalle otetaan 9-vuoden ikäisiä.

Kuinka monta vuotta menee ennenkuin pääsee Suomi-Opiston läpikäyneeksi? Tämän kysymyksen tekee moni mielessään.

Oppimäärä sääntöjen mukaan on tosin 7-vuotinen; mutta toistaiseksi on opettajakunta laatinut 6-vuotisen oppijakson, jonka johtokuntakin on hyväksynyt. Tätä oppijaksoa laatiessa on pidetty silmällä Michiganin yliopiston vaatimuksia, jotta opistomme oppimäärän suorittaneet voisivat jatkaa yliopistossa.

HANCOCKIN SEURAKUNNAN KIRKKO NYKYISESSÄ MUODOSSA.

Tässä kirkossa tulee 1906 vuoden kirkolliskokous pidettäväksi ja ensimmäiset seminaarin läpikäyneet ylioppilaat saarnavirkaan vihittäviksi.

Mitä muita osastoja on Suomi-Opistossa paitsi pohjakoulu ja Jumaluusopillinen seminaari? Voisiko siellä saada opetusta käytännölliselle alalle, esim. kaupan alalle?

Kyllä. Tähän asti on tosin käytännölliselle alalle viepä opetus ollut enemmän rajoitettua. Mutta ensi syksynä pannaan alkuun n. k. liike- eli kaupp-osasto, jossa annetaan opetusta ja valmistusta liike- alalle. Tähän osastoon toivoisimme paljon sellaisia kansamme lapsia, nuorukaisia ja neitoja, joilla on halu valmistua käytännöllisiin liiketoimiin. — Suunniteltuna on myös opettaja-osasto, musiikki- osasto ja talous-osasto. Nämä-

kin osastot odottavat vaan sopivaa tilaisuutta päästäkseen alkuun. Vieläpä muitakin osastoja voidaan panna toimeen, jos tarvis näyttää vaativan ja varoja saadaan niiden toimeenpanoa varten.

Millä tavalla sitä Suomi-Opistoa valvotaan ja johdetaan? Onko siihen kansalla mitään sanomista?

Yleisen kirkolliskokouksen kautta on kaikella kirkollisella kansallamme tilaisuus lausua toivomuksiaan ja ottaa osaa sen johtoon. Se valitsee erityisen johtokunnan pitämään huolta opisto-asioista. Se myös valitsee konsistorin jäsenet, jotka myös ovat jäseninä johtokunnassa. Jollei joku ole väliajalla tehtyyn johtokunnan toimeen tai päätökseen tyytyväinen, hän voi vedota asiansa siitä yleiseen kirkolliskokoukseen. — Konsistorin jäsenten erityisenä velvollisuutena on valvoa, että uskonnon opetus saa sille kuuluvan tärkeän sijansa oppilaitoksessa ja että vakaa kristillinen henki vallitsee oppilaitoksessa. Sentähden sen tulee myös tarkastaa, että siinä pidetään yllä tarkotuksen mukainen kuri, ja korjata mahdollisesti ilmaantuvia epäkohtia sopivilla toimenpiteillä.

Millä tavalla saadaan sinne tarpeelliset varat niin kuin opettajain palkkaamiseen ja opiston yllä pitämiseen y. m. tarvittavat? Eikö se valtio yhtään auta?

Eipä se valtio meitä yhtään auta. Senpä vuoksi onkin johtokunnalla suuri työ ja puuha siinä, että saa varoja kokoon. Täytyy toistaiseksi keksiä keinoja toisensa perästä varain saamiseksi. Kylläpä niitä on monta keinoa koetettu tämän kymmenen vuoden kuluessa. Siitä huolimatta tulee johtokunnan esim. hankkia opettajat opistoon ja toimittaa heille palkat. Samoin tulee johtokunnan huolehtia opiston muista tarpeista. Ja kun opistolla tähän asti ei ole ollut riittäviä varoja, on johtokunnan täytynyt huolehtia siitä, että on saatu lainaksi tarvittavia varoja ja että lainasitoumukset ovat tulleet täytetyiksi. Siinä ovat johtokunnan jäsenet saaneet panna oman nimensä takaukseksi, että on voitu saada säilyttää tarpeellinen luotto opistolle.

Järjestyksen ja asiain toimeenpanon vuoksi on johtokunnassa virkamiensä, esimies, kirjuri ja rahastonhoitaja. Esimies kutsuu johtokunnan jäsenet kokoon, on kokouksissa puheenjohtajana ja antaa vuosikertomuksen johtokunnan toimista kirkolliskokoukselle.

Kirjuri kirjoittaa keskusteluista pöytäkirjat, säilyttää hallussaan olevat pöytäkirjat ja asiapaperit ja tuo ne vuosittain kirkolliskokouksen nähtäväksi.

Mutta rahastonhoitajalla se suurin työ on. Hänen tulee pitää tarkkaa kirjaa haltuunsa uskotuista varoista ja tehdä tili tuloista ja menoista kirkolliskokoukselle. Vieläpä sitten jotkut vaativat, että pitää tehdä tili kuukausittain tuloista ja menoista. Kyllä sitä työtä riittää johtokunnallakin yltä kyllä.

Ainako se johtokunta on koossa? Vai onko sillä ketään, joka toimittaa asioita kokousten väliaikoina?

Luonnollisesti täytyy olla oppilaitoksessamme alinomia toimivia miehiä, jotka pitkittävästi ajavat opiston asiaa, niinkuin johtaja, opettajat ja

SUOMALAIS-LUTEERILAISEN KUSTANNUSLIIKKEEN RAKENNUS.

taloudenhoitaja. Erittäin mainittakoon tässä yhteydessä taloudenhoitajan toimi. Tässä toimessa on ollut ylen paljon työtä opiston aineellisten vaikeuksien vuoksi. Taloudenhoitajan on täytynyt antautua enemmän kuin olisi kohtuullista varain ja lainain hankkimiseen. Siinä toimessa on esim. tähänastinen taloudenhoitaja niin suuressa määrässä väsynyt, että hän on kauvan aikaa puhunut erostaan opiston johtokunnalle.

Tahtoisinpa tietää jotakin johtajan toimesta, koska olen sattunut siitäkin joskus kuulemaan yhtä ja toista, mutta en ole siitä tarkemmin selvillä.

Niin kyllä. Siitä säättävät opiston ohjesäännöt, että opiston johtajan tulee olla uskontieteisesti sivistynyt, luterilaisen kirkon pappismies, joka on suorittanut opinnäytteitä tieteellisiä arvoasteita varten, tahi muusta toiminnastaan kirkon ja koulun alalla tunnetaan erityisesti kyvykkääksi ja kelpolliseksi; on tiettävästi vakaa ja harrasmielinen kristitty ja sydämen vakaumuksella luterilaisesta tunnustuksesta kiinnipitävä, jonka tiedot, kanta ja kokemus siten antavat kyllin luotettavia takeita hänen kyvystään johtaa korkeampaa kirkollista ja hengellistä oppilaitosta. Opiston johtaja kuuluu virkansa puolesta jäsenenä opiston johtokuntaan.

Johtajalla on opistossamme paljon tehtävää. Hänen varsinaisena toimenaan on opiston sisäisen elämän valvominen, niin että opetus siinä tapahtuu säännöllisessä ja tarkoituksenmukaisessa järjestyksessä, ja että opettajat täyttävät tarkoin velvollisuutensa. Hänen tulee myös pitää ylinä valvontaa oppilaiden säännönmukaisesta käytöksestä ja opintojen uskollisesta harjoittamisesta. Milloin huomaa opistossa tarvittavan parannuksia, tulee hänen esittää niitä johtokunnalle ja tämän päätöksien mukaan panna toimeen. Sitä paitsi on johtajalla opetustointa opiston opettajana niin monella opetustunnilla kuin nähdään hänen kohtuudella voivan suorittaa johtajatoimensa ohessa. Asiantuntijain lausunnon mukaan on opetustointia ollut johtajalla liaksikin. Mutta siihen ovat opiston ahtaat rahasiat vaatineet.

Paitsi näitä toimia tulee johtajan myös välittää kirjevaihtoa opistoa koskeissa asioissa ja antaa vuosikertomus opiston vaikutuksesta vuotuiselle kirkolliskokoukselle. Kaiken tämän varsinaisen toimen lisäksi on johtajalla ollut lisätyönä Joululehden ja Pääsiäislehden sekä Kirkollisen Kalenterin toimittaminen, useinkin hyvin kiireenä aikana. Selvää on, että näissä toimissa täytyy jotakin supistamista tapahtua tulevaisuudessa, jos mieli johtajan saada antautua varsinaiseen opiston kehittämistyöhön. Mutta varain puute on näihin asti tähän pakottanut.

Olen nyt jo kyllältä kuullut johtajan toimesta; mutta haluaisin vielä kuulla tarkemmin siitä, millä tavalla opetusta annetaan Suomi-Opistossa.

Mielelläni tahdon siitäkin kertoa. Tätä varten on, kuten sanottu, opettajakunta olemassa, johon koetetaan saada mahdollisuuden mukaan sopivia ja kyvykkäitä opettajia, jotta koulu voisi täyttää tarkoituksensa. Opettajilta vaadimme, että he toimittavat virkansa uskollisesti, pyytäen itse edistyä opetusaineissaan ja valmistautua tunnollisesti opetustunneille, se on, uhraavat väliaikansa tunnilla käsiteltävän aineen huolelliseen tutkimi-

seen. Heidän tulee saapua täsmällisesti opetustunneilleen, sekä antaa aikanaan tieto opiston johtajalle, milloin laillinen este pidättää heitä saapumasta tunnille.

Opettajan tulee myös olla apuna opiston johtajalle järjestyksen ja kurinpidon ylläpitämiseksi opistossa seuraavasti: a) opiston vakinaiset opettajat valvovat vuorottain lauantaisin istumarangaistuksien täyttämistä; b) ottavat vuoropäivinä valvoakseen välitunneilla järjestystä, sekä c) ovat kukin määrätyn luokkansa erityisinä tarkastajina eli esimiehinä.

Suomi-Opiston opettajan tulee käyttäytyä nuhteettomasti, noudattaen

KIRJAKAUPPA SISÄLTÄ.

sellaista kristillistä ja siveätä elämää, joka kelpaa malliksi koulun oppilaille, jopa ulkonakin oleville, olla ehdottomasti raitis, sekä tarkoin välttää kaikkea pahennusta. Opettajat, kuten johtajakin, ovat johtokunnan ylivalvonnan alaiset, sekä velvolliset noudattamaan niitä säädöksiä ja ohjeita, joita johtokunta, opiston sisäistä järjestystä varten, katsoo tarpeelliseksi julaista.

Opettajain virkavuosi kestää syyslukukauden alusta seuraavan vuoden elokuun loppuun. Kuitenkin tehdään poikkeus niihin opettajiin näh-

den jotka tulevat opiston palvelukseen kevatlukukauden alussa, jolloin kalendarivuosi muodostaa heidän virkavuotensa. Jos opettaja ei aijo jatkaa opetustointa seuraavana lukuvuonna, on hänen siitä annettava tieto hyvissä ajoin, viimeistäänkin ennen kuluvan lukuvuoden toukokuun ensimmäistä päivää. Keskellä lukuvuotta ei opettaja ole oikeutettu tointaan jättämään.

Opettajakunta pitää väljin johtajan kutsumana yhteisiä kokouksia, ja käsittelee niissä koulun elämää koskevia asioita; etenkin perjantaisin

KIRJAPAINO SISÄLTÄ.

kokoonnutaan opetustuntien loputtua neuvottelemaan niistä asioista, joita on tapahtunut viikon varrella.

Kyllä nyt huomaa, että vakavaa tointa kysytään opettajilta Suomi-Opistossa. Mutta haluaisin vielä kuulla yhtä ja toista oppilaaksi pääsemisestä ja oppilaan velvollisuuksista koulussa ollessaan. Minkälaisia ehtoja esim. vaaditaan oppilaaksi pyrkiviltä?

Valmistavalle luokalle pyrkivältä vaaditaan välttävä suomen kielen lukutaito. Ensimmäiselle luokalle pyrkivältä vaaditaan suunnilleen tuon

valmistavan luokan oppimäärä, johon kuuluu alkeisopetus uskonnossa, suomen kielessä, englannin kielessä, kirjoituksessa, laskennossa ja maantiedossa.

Onkohan siitä mitään hyötyä oppilaalle, että hän on käynyt englanninkielistä koulua tahi kansakoulua Suomessa?

On tietysti paljonkin. Ensimmäisen luokan vaatimuksiin kuuluu myöskin englannin kielen alkeiden taito, siis noin 3 tai 4 englannin kielisen kouluvuoden oppimäärää. Toiselle luokalle otamme oppilaita, jotka ovat käyneet noin 5 tai 6 vuotta englannin kielistä koulua ja tyydyttävästi lukevat suomalaista kirjaa. Samoin niitä, jotka ovat suorittaneet Suomessa täydellisen kansakoulun oppimäärän. Kolmannelle luokalle otamme etevälahjaisia oppilaita, jotka ovat suorittaneet 7 tai 8 vuotisen oppimäärän englannin kielisessä koulussa ja osaavat tyydyttävästi lukea suomenkielistä kirjaa.

Paitsi näitä ehtoja vaatii opiston järjestys, että kaikkein oppilaiksi pyrkiväin tulee, opistoon tullessaan, tuoda todistus syntymästä, kasteesta ja käytöksestä seurakuntansa pastorilta; taikka missä ei pastoria ole, seurakunnan vanhimmalta, sunnuntaikoulun opettajalta, tai joltakulta muulta tunnetulta ja luotettavalta henkilöltä.

Onko opisto määrännyt mitään vaatimuksia oppilaiden käytöksestä, kuinka heidän tulee olla Suomi-Opistossa?

On siitäkin selvä määräys. Opiston oppilaan tulee noudattaa siivoa ja vakaata käytöstä sekä koulussa että ulkona ollessaan, käyttää ahkeruutta ja tarkkaavaisuutta opinnoissaan, osottaa opettajilleen nöyryä kunnioitusta, toisia oppilaita ja muita ihmisiä kohtaan ystävällistä ja rehellistä kohtelua, sekä tarkoin noudattaa opiston järjestystä, niinkuin on soveliasta kristillisen koulun oppilaalle. Opiston oppilaan tulee välttää kaikkea pahentavaa menoa puheessa ja käytöksessä. Erittäinkin tulee oppilaan välttää tanssia, kortti- ja piljaartipeliä, väkijuomia, tupakanpoltoa, näytelmiä ynnä kaikkea muuta, mikä estää sydämen ja mielen kristillistä ja siveellistä kasvantoa. Oppilaan tulee lukupäivinä saapua määrätyllä ajalla luokalle, sekä säännöllisesti olla saapuvilla alku- ja päätösrukoushetkillä. Meluisaa ääntä ja leikkiä älköön sallittako opiston huoneissa.

Muitakin määräyksiä on vielä, jotka koskevat oppilasta. Niinpä määrätään, että kauvempaa kotoisin olevalla ulko-oppilaalla tulee olla opisto-kaupungissa asuva ja johtajan hyväksymä holhooja, jonka kanssa johtaja tai opettajat tarpeen tullessa voivat neuvotella oppilasta koskevista asioista.

Jokaisella oppilaalla tulee olla tarkoituksenmukainen päiväkirja, johon on merkittävä tarpeelliseksi havaitut muistutukset oppilaan käytöksestä, poissaolosta y. m. seikoista. Oppilaan, joka välttämättömän syyn tähden on poissa koulusta, tulee siitä antaa tieto opiston johtajalle. Lyhyemmätkin poissaolot oppitunneilta ovat ilmoitettavat säännöllisessä järjestyksessä opiston johtajalle ja asianomaisille opettajille, joiden tunneilta poissa-olo tapahtuu, sekä tuoda luokkansa johtajalle vanhemman tai holhoojan todistus syystä poissa-oloonsa. Jos oppilas laiminlyö saapua hänelle määrättyä rangaistusta suorittamaan, on johtajan tai hänen määräämänsä opettajan käytävä hänen vanhempainsa tai holhoojansa luona asiasta neuvottelemassa. Jos pätevää syytä laiminlyömiseen ei ole, lisättäköön rangaistusta opettajakunnan harkinnan mukaan. Jos tämäkin toimenpide näyttäytyy tehottomaksi, erotettakoon sellainen oppilas opistosta joko määrääjäksi tai ainaiseksi. Tämä voi tuntua ylen ankaralta; mutta turmeltunut oppilas voi turmella koko koulun, ja sen vuoksi on parasta, että kuri on kyllin vakava.

Opiston sisäoppilaita varten on opistossamme sitä paitsi erityisiä järjestyssääntöjä, joita heidän tulee noudattaa.

Nyt olen jo saanut tarpeellisia tietoja näistä kylläkin tärkeistä asioista. Mutta vielä olisi haluni kuulla; minkälaisia maksuja oppilaiden täytyy suorittaa Suomi-Opistossa?

Sehän on oikeus ja kohtuus. Ensin on huomioon otettava lukukausimaksut. Syyslukukaudelta on maksu \$10 ja kevätlukukaudelta \$15. Valmistavalla luokalla on maksut \$7 syys- ja \$8 kevätlukukaudelta. — Asunnosta, ruuasta, lämmöstä, valosta ja pesusta maksaa oppilas \$2.50 viikolta. Kun tähän vielä lisään, että kirjoihin ja muihin koulutarpeisiin menee noin \$8 vuodessa, olenkin tärkeimmät menot luetellut.

Toivon että näistä yksinkertaisista tiedonannoista on sinulle, hyvä lukija, jotakin hyötyä, joko lienet aikeessa lähettää jonkun lapsista opiskelemaan Suomi-Opistoon tahi itse ehkä lienet siinä iässä ja asemassa, että ajattelet harjoittaa opinnoita oppilaitoksessamme.

J. K. N.

Jumaluusopillisen seminaarin oppimäärään kuuluvat aineet.

1. Jumaluusopillinen Ensyklopedia, esitelty osittaisesti luennoissa, enimmäkseen T:ri Weidnerin teoksen mukaan.

2. Raamatun johdanto-oppi esitetty luennoissa.

3. Hebrean kieli. Tohtori Edv. Stenijn kielioppi menty läpi ja enin osa kertailtu.

4. 1. Hebreankielistä raamattua luettu ja käännetty suomeksi Genesis-kirjasta 15 lukua (3 lukua ulkomuistilta). — 2. Psaltnarista 30 psalmia käännetty hepreasta suomeksi. — 3. Jesajan ennustuskirjasta luettu ja tutkittu 7 ensimmäistä lukua. Kaikki on luettu ottamalla huomioon hebrean kieli-opilliset taivutusmuodot sekä tekemällä tärkeimpiä eksegeettillisiä huomautuksia. Jesajan kirjan 7 ensimmäistä lukua selitetty tarkemmin, seuraamalla Keilin, Delitzschin ja Ingmanin selityksiä.

5. Uuden Testamentin Eksegetiikka. Luentotunneilla on kreikasta käännetty ja esitetty: Matteuksen evankeliumi ja 12 lukua Johanneksen evankeliumia. Sitä paitsi on käännetty alkukielestä (kreikankielestä) Markuksen evankeliumi ja Hebrealais-epistola.

Roomalais-epistolaa on käännetty alkukielestä suomeksi ja tarkemmin selitetty 11 ensimmäistä lukua.

6. *Tekstikritiikki*. Oppikirja C. E. Hammondin teos "Outlines of Textual Criticism applied to the New Testament", v. 1902.

7. *Hermeneutiikan eli raamatunselitysoffin oppikirjana* on käytetty Milton S. Terry'n teos "Biblical Hermeneutics" (470 siv.), joka on menty läpi.

8. Kirkkohistorian oppimäärään on kuulunut: 1. Hammerichin kirkkohistoria (3 osaa); 2. E. Bergrothin Suomen Kirkon Historia; ja 3. Sohmin teos "Kirkkohistorian Johtavia Aatteita".

9. *Filosofian historia* on esitetty Schweglerin ja Erik Johanssonin teoksien johdolla. — *Sielutiedettä* on tutkittu T. Reinin sielutieteen johdolla.

10. Systemaattisen jumaluusopin oppimäärään on kuulunut: 1.: Robert Kübelin teos "Das Christliche Lehrsystem"; 2. G. Johanssonin teos "Pyhä Uskomme"; ja 3. A. F. Granfeltin "Kristillinen Siveysoppi" (pienempi).

11. *Apologetiikka*. Oppikirja: Luthardt'n "Apologeettisia Esitelmiä Kristinuskon Perustotuuksista".

12. Käytännöllisen jumaluusopin eri haaroissa on oppimäärään kuulunut ja tutkien läpikäyty:

a) R. Hagenbachin teos "Liturgik und Homiletik" (Jumalanpalvelusoppi ja Saarnaoppi);

b) R. Kübelin "Kateketik" (saksalainen), v. 1877.

c) R. Kübelin teos: "Umriss der Pastoraltheologie" (Pastoraaliteologian pääpiirteet);

d) Ph. Zornin teos: "Über einige Grundfragen des Kirchenrechts und der Kirchenpolitik" (Muutamia peruskysymyksiä Kirkko oikeudessa ja kirkkopoliitikassa).

e) Amerikan Suomalaisen Evankelis-Luteerilaisen Kirkkokunnan eli Suomi-Synoodin Perustuslaki.

Saarnaharjoituksia on pidetty toisen oppivuoden ajalla kerran viikossa, ja niissä ylioppilaat ovat vuorotellen pitäneet ensin noin 25 minuuttia kestävänsä saarnan, jota sen pidettyä on ensin saarnaaja itse, sitten toverit ja lopuksi johtaja arvostelleet. Valmistuksena näihin on 1 tunti viikossa käytetty seuraavan sunnuntain evankeliumin käsittelyyn.

Katekismuksen kuulusteluja on ollut vaan muutamia viime lukuvuoden lopulla. Muistettava on kuitenkin, että ylioppilailta on kullakin ollut melkoinen edellä käypä harjoitus Kesäkouluissa useampana vuonna. Tähän sopii myös lukea se Pedagogiikan oppimäärä, minkä he ovat lukeneet opiston ylempillä luokilla ollessaan.

Suomi-Opistossa opetettavat oppiaineet ja niissä käytetyt oppikirjat.

USKONTO.

Opisto luokkien oppimäärään on kuulunut: 1. Piplian Historia (Vaarasan). 2. Suomen kirkon Katkismus ynnä kristinoppi. 3. Kirkkohistoria (Vaarasan). 4. Lyhempi tieteellinen kristinopin esitys (Ullman).

ENGLANNIN KIELI.

Lukukirjoina käytetty Sheldonin Fourth ja Cyrin Fifth Reader. Ylemmillä luokilla on luettu valituista teoksia: Tennyssonilta, Hawthornelta, Poelta ja Irwingiltä; myös on tutkittu Goldsmithin The Deserted Village ja The Traveler, ja Shakespearen Julius Caesar. *Kielioppina* käytetty: 1. Marchin Parser and Analyser. 2. Metcalfin Elementary English Grammar. 3. Metcalfin English Grammar. 4. Ylemmillä luokilla Hillin Principles of Rhetoric. 5. Study of Words. — Lisäksi: Kirjoitusta sanelun mukaan, käännöskirjoitusta, stiilioppia ja ainekirjoituksia.

SUOMEN KIELI.

Lukukirjoina: 1. Maammekirja. 2. Kaleva ja Kanteletar. 3. Väinörikin Stoolin tarinat. 4. Joitakuita arvokkaita kertomuksia. 5. Suomen Historia (Y. K. Yrjö-Koskinen). — *Kielioppina*: 1. Sahlstenin kielinopin alkeet. 2. Setälän Kieli- ja Lauseoppi. — *Suomen Kirjallisuuden*

historiaa tutkittu Godenhjelmin oppikirjan mukaan. — Kirjallisia harjoituksia: 1. Kirjoittamista sanelun mukaan. 2. Reproduktiooneja. 3. Ainekirjoituksia.

SAKSAN KIELI.

Parhaita suomalaisia tai amerikalaisia oppikirjoja käyttämällä tutustutaan kielinopin pääkohtiin ja harjaannutaan kääntämään niitä valaisevia seikkoja saksan kielelle. Saksalaisen kirjallisuuden parhaiden teosten avulla totutaan ymmärtämään yksinkertaista tekstiä. Puheharjoituksia.

LATINAN KIELI.

1. Synnerbergin Alkuharjoituksia tai Joneksen First Latin Book nimistä teosta käyttämällä. 2. Neljä kirjaa Caesarin De Bello Gallico teoksesta. 3. Yksi Ciceron puheita. 4. Ovidiusta tai Virgiliusta. — *Kielioppina* joko Geitlinin Latinan kielioppi tai joku hyvä amerikalainen. — Kirjoitus- ja käännösharjoituksia luokalla ja kotona.

KREIKAN KIELI.

Papiksi aikovia varten annetaan tilaisuuden mukaan opetusta. Oppikirja: The Beginners Greek Book.

MAANTIETO.

Yleisen maantiedon pääkohdat. Oppikirja: Dodgen Elementary Geography. Suomen maantieto tarkemmin. Yhdysvaltain maantieto luetaan tarkemmin Yhdysvaltain historian yhteydessä.

YHDYSVALTAIN HISTORIA.

Oppikirja: Johnstonin A History of United States for schools. Kirjallisia muistiinpanoja, joita varten käytetään muitakin lähdekirjoja (Montgomery, Fiske, McMaster y. m.)

YLEINEN HISTORIA.

Ennen käytetty Pallin-Rapoin oppikirjoja. Voidaan myös käyttää amerikalaisia oppikirjoja (kuten kuluneina lukuvuosina.)

LUONNONHISTORIA.

Joko kasvitiedettä tai eläintiedettä luetaan yksi kevätlukukausi. Voidaan käyttää asianhaarain mukaan suomalaista (Melan) tai englannin kielistä oppikirjaa. Vähintään 75 eri kasvia on tutkittava ja koottava.

FYSIOLOGIA.

(Ylimääräinen aine.)

Oppikirjana käytetään jotakin lyhyttä englannin kielistä teosta, esim. *Physiology of the human Body* (Martin).

MATEMATIIKKA.

1. *Laskuoppi*. (Arithmetic): K. Suomalaisen *Laskuopin kertauskirja*. Laguksen "Laskuopillisia esimerkkejä".
2. *Mittausoppi* (Geometry): Tasannes- ja avaruus-geometria; G. A. Wentworthin oppikirja "Plane and solid Geometry".
3. *Algebra*. Toisen asteen ekvatsioidien loppuun. Oppikirja Olney'n *Complete School Algebra*.

FYSIIKKA.

Oppikirja: Carhart and Chute's *Elements of Physics*.

KEMIA.

Remsen's *Introduction to the Study of Chemistry*. Luetaan noin kolmeneljännestä oppikirjasta.

KAUNOKIRJOITUSTA

opetetaan I luokalla.

MUSIIKKIOPPI.

Lyhyestä oppikirjasta tarpeellisemmat kohdat.

OPPIMÄÄRÄ SOITANNOSSA.

Alkaa II luokalta ja kestää siitä läpi koko koulun. Aluksi käydään läpi Beyerin Piaanokoulu. Sitten annetaan opetusta urkujen soitossa, jossa ensin harjoitetaan koraaleja, sitten vaikeampia urkusävellyksiä.

LAULANTO.

Alemmilla luokilla (I—III) opetetaan suorastaan nuoteista laulamista, käyttäen *Veaverin Sight Singing Methodia*. Ylemmillä luokilla köörilaulua.

VOIMISTELUA

harjoitetaan 2 kertaa viikossa kolmessa osassa: 1. Pienemmät pojat. 2. Isommat pojat. 3. Tytöt.

Aakkosellinen luettelo kaikista Suomi-Opiston oppilaista

kymmenvuotisella ajalla alkaen vuodesta 1896 ja päättyen vuoteen 1906.

A.

Aho, Ville, Jacobsville, Mich., 1897—1902.
Anderson, Antti, Champion, Mich., 1899—1900.
Asiala, Juho, Hancock, Mich., 1899—1905.
Arola, Matti, Republic, Mich., 1902—1904.
Ahola, Liisa, Chicago, Ill., 1902—1903.
Anderson, Erkki Viljami, Savo, S. D., 1903 (k. 1.) ja 1905—1906.
Anderson, Sanna Maria, Eveleth, Minn., 1903—1904.
Anderson, Matilta, Newberry, Mich., 1904—1905.
Ala, Kaarlo Alpertti, Astoria, Ore., 1904 (s. 1.)
Ala, Hilja, Hancock, Mich., 1906 (k. 1.)

B.

Berkovitsch, Selma, Fitchburg, Mass., 1905 (k. 1.)

E.

† Erikson, Liisa, Newberry, Mich., 1897 (k. 1.)
Erikson, Hilma, Hancock, Mich., 1902—1906.
Elm, Taavetti, New York, N. Y., 1904—1906.

F.

Friisi, Henrikki Toivo, Dollar Bay, Mich., 1900—1901.
Frimodig, Mortimer Flavinius, Calumet, Mich., 1904 (s. 1.)

G.

Gummerus, Lauri Emanuel, Calumet, Mich., 1899—1900.
Gummerus, Väinö Ilmarinen, Calumet, Mich., 1904 (k. 1.)
Grönberg, Ester Katariina, Ishpeming, Mich., 1903 (s. 1.)
Gompsi, Juhan Valtteri, Eveleth, Minn., 1904—1906.

H.

Huotari, Eedvin Patrick, Atlantic, Mich., 1896 (s. 1.)
Haapanen, Heikki, Bessemer, Pa., 1897—1904.
Heikkinen, Hilma Aliina, Hancock, Mich., 1897—1898.
Hirvelä, Siikri Elviira, Lead, S. D., 1898 (k. 1.)
Haapanen, Alfreeti, Bonner, Mont., 1899—1904.
Heikkinen, Kalle Benjamini, Calumet, Mich., 1899 (k. 1.)
Hytinen, Alfreeti, Huron kaiv., Mich., 1900 (k. 1.)
Honkala, Aino Karoliina, Concord City, Mich., 1899—1900.
Huotari, Urho, Harbor, O., 1900—1903.
Heusa, Olka, Laurium, Mich., 1900—1902.
Hirsimäki, Kalle, Conneaut, O., 1900—1901.
Hoikka, Joosua, Crystal Falls, Mich., 1900—1902.
Holm, Vilhelmi, Sault Ste. Marie, Mich., 1900—1901.
Huotari, Yrjä, Hancock, Mich., 1901—1903.
Harper, Artturi, Ironwood, Mich., 1901—1902.
Hegman, Lyyti, Ely, Minn., 1902 (k. 1.)
Huotari, Sorja, Hancock, Mich., 1901—1903.
Huotari, Tauno, Hancock, Mich., 1901—1903.
Hill, Eemeli, Baraga, Mich., 1903—1906.
Hokkanen, Antti, Negaunee, Mich., 1904—1905.
Hyväri, Arviiti, Calumet, Mich., 1904—1906.
Hendrickson, Hilta Lyytia, Stambaugh, Mich., 1904—1905.
Holm, Vihtori, Dollar Bay, Mich., 1905 (k. 1.)
Hoikka, Maria Eliisapetti, Crystal Falls, Mich., 1904 (s. 1.)
Hautanen, Iita Vilhelmiina, DeKalb, Ill., 1905—1906.

I.

Ilmonen, Salomo, Hancock, Mich., 1897—1904.
Into, Olka Susanna, Negaunee, Mich., 1898 (k. ja s. 1.)

J.

- Johnson, Vihtori, Hancock, Mich., 1896—1897.
Johnson, Vilhelmi, Hancock, Mich., 1896 (s. 1.)
Juusola, Jaakko, Atlantic, Mich., 1896 (s. 1.)
Jylhä, Juhani Henrikki, East Tawas, Mich., 1896 (s. 1.)
Johnson, Sohvia Ristiina, Hancock, Mich., 1897—1898.
Joki, Aukusti, Republic, Mich., 1897—1902.
Jasberg, Onni Johannes, Hancock, Mich., 1899—1906.
Junnila, Liisa, Hancock, Mich., 1900—1901.
Jasberg, Yrjö, Hancock, Mich., 1901—1904.
Jokipii, Arvo Efraimi, Calumet, Mich., 1902 (s. 1.)
Juntunen, Ester, Hancock, Mich., 1903—1904.
Järvi, Vilhelmi, Iron Belt, Wis., 1904—1905.
Jarva, Aina Heleena, Hancock, Mich., 1905—1906.
Järvelä, Frans Walfriiti, Republic, Mich., 1905 (s. 1.)
Junnikkala, Juhani Eevertti, Montreal, Wis., 1905 (s. 1.)

K.

- Kangas, Lyyti, Republic, Mich., 1896—1904.
Koivumäki, Vihtori, Crystal Falls, Mich., 1897—1904.
Keränen, Pekka, Fulton Mich., 1898—1904.
Kauppila, Urho, Fairport, O., 1899—1900.
Koskinen, Jaakoppi Eemeli, Champion, Mich., 1899—1902.
Kangas, Arviiti, Mount Iron, Minn., 1900—1902.
Kangas, Matti, Jacobsville, Mich., 1900—1901.
Kinnunen, Ville, Jacobsville, Mich., 1900—1901.
Kitti, Eetvartti, Calumet, Mich., 1900—1903.
Koskinen, Onni Heikki, Bessemer, Pa., 1900—1903.
Kivelä, Henrikki Vihtori, Calumet, Mich., 1902 (k. 1.)
Kallio, Hilma Eliisapetti, Calumet, Mich., 1902—1904.
Kleemola, Ernesti, Biwabik, Minn., 1901—1902.
Kukkola, Iita Maria, Hancock, Mich., 1901—1902.
Kaminen, Väinö, Ishpeming, Mich., 1902—1903.
Kangas, Henr. Artturi, Mount Iron, Minn., 1902—1903.
Kinnunen, Alma, Calumet, Mich., 1902—1904.
Kivari, Hilja Aliina, Calumet, Mich., 1902—1903.

- Kaarto, Otto, Boston k., Mich., 1903—1906.
Kivelä, Antti, San Francisco, Cal., 1903—1906.
Kyllönen, Aleksanteri, Atlantic, Mich., 1903—1906.
Keränen, Väinö Johannes, Atlantic, Mich., 1903—1906.
Kinnunen, Aapeli, Atlantic, Mich., 1904 (k. 1.)
Kokkonen, Arviiti, Hibbing, Minn., 1903—1905.
Kilpeläinen, Impi, Monessen, Pa., 1904—1905.
Kivari, Artturi, Calumet, Mich., 1904—1906.
Kortesmäki, Matti, Fairport, O., 1904—1906.
Kieri, Anna Johanna, Hancock, Mich., 1904—1905.
Komula, Hemmi, Lake Linden, Mich., 1905 (s. 1.)
Koski, Juho Eemeli, Copper Cliff, Can. 1905 (s. 1.)
Kyllönen, Lili, Mass, Mich., 1906 (k. 1.)

L.

- Lahti, Anna Sohvia, Hancock, Mich., 1896—1898.
Luttinen, Helmi Maria, Calumet, Mich., 1897—1903.
Luttinen, Matti, Calumet, Mich., 1898—1904.
Laitala, Jenni, Hancock, Mich., 1901—1903.
Leinonen, Sanna Maria, Biwabik, Minn., 1902 (k. 1.)
Lillberg, Juho Eemeli, Cambria, Wyo., 1902—1903.
Lindroos, Akseli Eevertti, Iron Belt, Wis., 1901—1902.
Lundqvist, Aadolfi, Hibbing, Minn., 1901—1904.
Luttio, Antti Oskari, Savo, Et. D., 1903 (k. 1.) ja 1905—1906.
Lukkarila, Ester, Mass City, Mich., 1903—1906.
Loukoo, Pauliina, Hancock, Mich., 1904—1906.
Lepistö, Vihtori, Mass, Mich., 1904—1906.
Lammi, Alli Joosefiina, Ishpeming, Mich., 1905—1906.
Louko, Ilma, Hancock, Mich., 1905—1906.
Lähteenmäki, Frans Viljami, Hancock, Mich., 1905—1906.
Lauronen, Elsa, Hancock, Mich., 1905—1906.

M.

- Mahlberg, Linta, Calumet, Mich., 1897 (k. 1.)
Moilanen, Aukusti Juhani, Calumet, Mich., 1896—1897.
Mitchell, Maria Aliina, Negaunee, Mich., 1897—1899.

Moilanen, Jalmari, Hancock, Mich., 1897—1901.
Moilanen, Anna Liisa, Hancock, Mich., 1899 (k. 1.)
Määttälä, Eevertti, Hancock, Mich., 1900—1905.
Melander, Aina Matilta, Hancock, Mich., 1899—1900 ja 1901—1902.
Mänttä, Jaakko, Hancock, Mich., 1899—1904.
Murtoniemi, Maria, Atlantic, Mich., 1902—1903.
Mäkinen, Olka Maria, Harbor, O., 1902—1906.
Mikkola, Osmar Gregori, Hancock, Mich., 1903—1904.
Merilä, Anna, Hancock, Mich., 1904—1905.
Mäki, Selma Maria, Virginia, Minn., 1905—1906.

N.

Niemi, Kiiteoni, Kearsarge, Mich., 1896—1898.
Nisula, Kaarlo Aukusti, Laird, Mich., 1896—1898.
Nylund, Hilma Sohvia, New York Mills, Minn., 1896—1899.
Nikkilä, Kaarlo Fertinantti, Hancock, Mich., 1897—1901.
Näsi, Loviisa, Calumet, Mich., 1899 (k. 1.)
Nampa, Arviiti, Calumet, Mich., 1901—1902.
Niemelä, Hermann, Hancock, Mich., 1900—1901.
Nikula, Kustaa Vilhelmi, Hancock, Mich., 1901—1903.
Nikander, Siiri Ireene, Negaunee, Mich., 1903—1906.
Nelson, Heikki Jooseppi, Monessen, Pa., 1904—1905.
Niemi, Juho Eemeli, Lead, Et. D., 1904—1906.
Nikula, Jenni Lyytia, Hancock, Mich., 1904 (s. 1.)
Närä, Frans Eemeli, Calumet, Mich., 1904—1906.
Niklander, Hulda, Fitchburg, Mass., 1905 (k. 1.)

O.

Olkkonen, Juhani, Hancock, Mich., 1896—1897.
† Olgren, Eliina, Hancock, Mich., 1897—1899.
Olgren, Alpaanus, Hancock, Mich., 1900—1901.
Ojala, Jaakoppi, Hancock, Mich., 1901—1904.
Ollila, Mieluisa Laina, Hancock, Mich., 1901—1902.
Olkkonen, Sakari, Calumet, Mich., 1906 (k. 1.)
Ollila, Heikki Nikolai, Huron k., Mich., 1906 (k. 1.)

P.

Paavola, Liisa Sohvia, Hancock, Mich., 1896—1904.
Pakkala, Lea Ataalia, Quincy, Mich., 1896 (s. 1.)
Pelto, Akseli Alfhilti, Hancock, Mich., 1896—1901.
Prami, Anna Lyyti, Quincy, Mich., 1896—1898.
Pyykkönen, Kaisa Aliina, Hancock, Mich., 1896—1898.
Palo, Kaarlo, Republic, Mich., 1898 (k. 1.)
Piippo, Juhani Antero, Boston kaiv., Mich., 1897—1898.
Perttula, Vilhelmiina, Ely, Minn., 1898—1904.
Panula, Sanna, Hancock, Mich., 1899—1900.
Pesonen, Akseli Aleksanteri, Hancock, Mich., 1900—1904.
Paavola, Aleks, Hancock, Mich., 1900—1904.
Paavola, Juho Henriikki, Hancock, Mich., 1900—1902.
Porko, Alfreeti, Astoria, Ore., 1901—1904.
Paaavola, Maria, Hancock, Mich., 1901—1904.
Pelto, Maria Eliina, Hancock, Mich., 1901—1906.
Pesämäki, Salomon, Akseli, Ishpeming, Mich., 1901—1903.
Pesonen, Matti, Portland, Ore., 1902—1905.
Piilikangas, Iita, Oskar, Mich., 1902—1903.
Paaajanen, Selma Juliaana, Calumet, Mich., 1902—1904.
Parkkila, Juho, Chatham, Mich., 1903—1906.
Pantti, Olka Emilia Aleksandra, Ishpeming, Mich., 1903—1904.
† Perander, Nanna Aukusta, Calumet, Mich., 1903—1904.
Pintamo, Matilta, Ishpeming, Mich., 1903 (s. 1.)
Porthan, Iita Sofia, Ely, Minn., 1903—1905.
Paavola, Hilja Katariina, South Range, Mich., 1904 (s. 1.)
Perttula, Juho Hermann, Ely, Minn., 1904—1905.
Piippo, Henriikki, Boston k., Mich., 1905—1906.
Piirto, Freetrikki, Chisholm, Minn., 1905—1906.
Perämäki, Auroora, Matilta, Eveleth, Minn., 1905—1906.
Pelto, Artturi, Hibbing, Minn., 1905—1906.
Palo, Juhani, Huron k., Mich., 1906 (k. 1.)
Palonen, Matti Pietari, South Range, Mich., 1906 (k. 1.)

Q.

Quick, Anna Vilhelmiina, Harbor, O., 1903—1905.

R.

- Risteli, Alma Sohvia, Calumet, Mich., 1897—1898.
Ristikangas, Erkki. Ishpeming, Mich., 1897—1898.
Rajala, Sanna Ristiina, Hancock, Mich., 1901—1902.
Riippa, Eino Ilmari, Waukegan, Ill., 1900.
Randell, Erkki, Mansfield, Mich., 1900—1901.
† Ranta, Väinö, Harbor, O., 1900—1902.
Risteli, Helmi Maria, Calumet, Mich., 1903—1904.
Rajala, Maria, Hancock, Mich., 1904—1906.
Rostedt, Kustaa, Hancock, Mich., 1904—1906.

S.

- Sarvela, Hermann Lutviiki, West Duluth, Minn., 1896—1898.
Storviis, Matti, Jacobsville, Mich., 1897 (k. l.)
Salminen, Juho Eevaltti, Hancock, Mich., 1899—1903.
Sandqvist, Huupertti, Hancock, Mich., 1898 (s. l.)
Saari, Antti, Mount Iron, Minn., 1900 (k. ja s. l.)
Stenbacka, Juho Jaafetti, Hancock, Mich., 1900—1901.
Salmu, Aada Aliina, Laurium, Mich., 1899—1901.
Siren, Alviina, Hancock, Mich., 1899—1901.
Smed, Susanna Eriika, Hancock, Mich., 1902 (k. l.)
Sinko, Jalmari, Hancock, Mich., 1901—1903.
Staudinger, Väinö Aleksanteri, Hancock, Mich., 1902—1906.
Sinko, Alfreeti, Hancock, Mich., 1902—1903.
Stångberg, Kustaa Aleksanteri, Eveleth, Minn., 1902—1903.
Salo, Juhani Iivari, Mount Iron, Minn., 1903—1905.
Samanen, Taavetti Aatolfi, Chatham, Mich., 1903—1906.
Sarviranta, Kalle, Arcadia, Mich., 1903 (s. l.)
Silfven, Katri Elviira, Sturgis, S. D., 1904 (k. l.)
Siukonen, Lauri, Kearsarge, Mich., 1903—1905.
Salmu, Hulda, Laurium, Mich., 1903—1904.
Seikkula, Maria, Michigamme, Mich., 1903—1904.
Seppänen, Werner Eetvartti, Painesdale, Mich., 1903 (s. l.)
Silfven, Viljami Artturi, Sturgis, S. D., 1903—1904.
Silfven, Fred. Arnold, Hancock, Mich., 1904—1905.
Stenbacka, Eemeli Arviiti, Lead, S. D., 1904—1906.

- Stoor, Kaarlo, Dollar Bay, Mich., 1904 (s. l.)
Salo, Betty, Cleveland, O., 1905—1906.

T.

- Tolonen, Eemeli Oskari, Hancock, Mich., 1896—1897.
† Tervo, Jaakoppi, Menahga, Minn., 1897 (s. l.)
Tauriainen, Oskari, Laurium, Mich., 1899—1901.
Tenhunen, Juho Henrikki, Hancock, Mich., 1899—1900.
Tikkanen, Eemeli Aaprami, Hancock, Mich., 1900—1901.
Takala, Aukusti, Mount Iron, Minn., 1900—1901.
† Törmä, Alfreeti, Cooks, Mich., 1902—1905.
Takala, Maria Adolfiina, Mount Iron, Minn., 1903—1904.
Turja, Juhani Eemeli, Hancock, Mich., 1903—1905.
Törmälä, Andreas Ronaldi, Calumet, Mich., 1905 (s. l.)

U.

- Ulkoniemi, Arviiti, Quincy, Mich., 1896—1898.
Uksila, Henrikki Artturi, Calumet, Mich., 1899—1900 ja 1902 (k. l.)
Uksila, Kaarlo, Calumet, Mich., 1902—1904.
Ulvila, Viljami Aukusti, Douglas, Wis., 1903 (s. l.) ja 1904 (s. l.)
Ulkoniemi, Heimo Henrikki, Hancock, Mich., 1905 (s. l.)

V.

- Vargelin, Juho, Champion, Mich., 1896—1904.
Vuori, Pietari, Hancock, Mich., 1896—1898.
Väisänen, Artturi, Hancock, Mich., 1898—1901.
Väyrynen, Hermann, Hancock, Mich., 1898—1900.
Varis, Onni Eemeli, Ishpeming, Mich., 1899 (s. l.)
Virsula, Jaakoppi, Hancock, Mich., 1900—1902 ja 1905—1906.
Väisänen, Kaisa, Hancock, Mich., 1900—1902.
Vuotila, Aliina, Floodwood, Minn., 1902—1906.
Väisänen, Eeva, Hancock, Mich., 1901—1902.
Vähälä, Matti Vilhelmi, Harbor, O., 1901—1902 ja 1903 (s. l.)
Väyrynen, Juhani, Hancock, Mich., 1901—1905.
Varpula, Salomoni Vihtori, Ironwood, Mich., 1903—1904.

Vesala, Matti Eetvarti, Hancock, Mich., 1903—1906.
Viljanen, Lempi Seliina, Wolverine, Mich., 1903 (s. 1.)
Vilamo, Jalmari Matias, Lead, S. D., 1904—1906.

Yllä olevasta luettelosta ilmenee, että kymmenen vuoden kuluessa on 241 oppilasta nauttinut mikä pitemmän, mikä lyhyemmän ajan opetusta oppilaitoksessamme. Vaikka emme voi olettaa, että kaikki ovat ottaneet oikein vastaan sen opetuksen, mitä on annettu, on kuitenkin hyvin ymmärrettävää, että uuttera opetustoimi, jota on opistossamme harjoitettu, on jättänyt heihin jotakin vaikutusta. On painunut uskonnon kalliita totuuksia kansamme lasten sydämiin; on juurtunut kansallista tuntoa ja innostusta heidän mieliinsä; on syttynyt halua työskennellä oman kansan parhaaksi sekä kristilliseksi että kansalliseksi valistamiseksi.

Tämmöistä valistuksen kylvötyötä onkin osa opistomme entisistä ja nykyisistä oppilaista tehnyt erittäinkin kesäkoulujen opettajina, joiden lukumäärä jo seurakunnissamme on voinut nousta 30 vaiheille, ja toivottavasti vuosien kuluessa yhä lisääntyy, toivokaamme, jos mahdollista saadaan asti seuraavan kymmenen vuoden kuluessa. Sen mukaan ne voivat lisääntyä, kuin kansalaistemme pesäpaikat kasvavat suomalaisväestön puolesta.

Toivomuksena on ollut, että voitaisiin muodostaa isompiin suomalaispaikkoihin alinomaa toimivia kansakoulujakin. Tämä toive ei ole vielä toteutunut; mutta tämä älköön suinkaan merkitkö sitä, ettei niitä voi muodostua, kunhan kansallistunteemme ennättää kasvaa voimakkaammaksi ja puhdistua turhista haaveiluista soveliaaksi tositoimintaan. Toivokaamme, että seurakuntamme kehittyvät vielä niinkin pitkälle!

Kypsiäkin hedelmiä tuo opistomme nyt kymmenen vuoden työskenteilyn perästä kansallemme tarjoksi, kun 7 nuorta miestä on päästetty Jumaluusopillisen Seminaarin läpikäyneinä vihittäviksi Kristuksen evankeliumin julistamisen toimeen. Ota, rakas kansa, ne luottamuksella vastaan miehinä, jotka tarkottavat työskennellä kykynsä ja lahjansa mukaan Jumalan avulla tosi parhaaksesi.

Muutamia neitoja, opistomme läpikäyneitä, on jo valmistunut jatkuneiden opintojen kautta tämän maan normaalikouluissa opettajan toimeen, yksi heistä antaa jo opetusta omissa opistossamme ensi lukuvuoden ajalla.

Yksi opistomme läpikäyneistä miesoppilaista on vuosi takaperin suorittanut hyvällä menestyksellä ylioppilastutkinnon Suomen yliopistossa, harjoitettuaan vuoden ajan opinnoita ruotsin kielessä, jota ei meillä ole varsinaisena oppiaineena opistossamme, ja latinan kielessä lisäten jonkun verran sitä latinan kielen tietomäärää, minkä hän oli saavuttanut Suomi-Opistossa. Sen ohessa hän saman vuoden ajalla kuunteli luennoita yliopiston jumaluusopillisessa tiedekunnassa. Näin on hän todella osottanut niiden ylpeiden arvostelijain väitteet turhiksi, jotka koettavat vähäarvoiseksi halventaa Suomi-Opistossamme annettua opetusta. Kuinka voisikaan tosiharrastuksella harjoitettu opinnoiminen opistossamme mennä hukkaan? Tähän kysymykseen luulen olevan hyväin arvostelevain herrain ja naisten vaikean vastata. Mutta heidän tapaisiaan tyhjiä puheita on helppo laskeilla. Siihen tarvitaan vaan joku määrä itseänsä korottavaa ylpeätä mieltä ja pintapuolista asiain tuntemista. Sellaisille puheille ei saata siirtokansamme tosi parasta alati tähtäävä kansalainen antaa suurta arvoa.

Varain puute on estänyt kehittämästä opistoamme vielä suurempaan ja monipuolisempaan muotoon. Kun on alinomaa taisteltava velkakuorman alla ja velkojain vaatimusten kanssa ja on täytynyt tyytyä siihen pyrintöön, että tulot saataisiin vastaamaan opiston vaatimattomia menoja, silloin ei ole voinut puhua paljon opiston laajentamisesta muutoin kuin etäisyydessä siintävänä toivomuksena. Nyt on kumminkin opiston johtokunta tullut siihen vakaumukseen, että n. s. pisnessi- eli liike-osasto on välttämättä pantava toimeen. Ja tätä varten on päätetty hankkia aluksi yksi erityinen opettaja, joka voi antaa opetusta liike-alaan kuuluvissa oppi-aineissa, niinkuin kirjanpidossa, kauppahistoriassa y. m. Asia on annettu erityisen valiokunnan valmistettavaksi. Valiokuntaan kuuluu passtorit J. Bäck, A. Gröning ja allamerkitty. Osaston alkamisajaksi on määrätty ensi syyslukukauden alku. Tämän osaston menestyminen riippuu siitä, kuinka runsaasti siihen saadaan oppilaita. Sen vuoksi kehoitan asiaa harrastavia nuorukaisia ja neitoja ottamaan tämän toimenpiteen huomionsa.

Useat opistomme oppilaat, jotka eivät enää nauti opetusta opistossamme, ovat antautuneet hyödyllisiin toimiin. Toivokaamme, että he siellä ovat yhteisille asioille siunatuksi eduksi ja kehotukseksi, mikä liikehommissa, mikä valistustyössä, mikä hiljaisessa perhe-elämän piirissä. Ja koettakoot he kukin saamallaan leiviskällä tehdä liikettä, niin että kan-

samme yhteinen paras pääoma, henkinen ja hengellinen pääoma yhä kasvaisi.

Oppilasluettelon nimien edessä huomaa lukija muutamissa kohdin pienen ristin merkin. Nämä oppilaat ovat varhaisessa iässään kutsutut tästä taistelujen ja rauhattomuuden maasta lepoon, niin toivon. Mutta katsellessa noita merkkejä ajattelen, että ainakin yhdellä näistä oppilaista, jolle kahdellakin, on liiallinen lukuinto voinut edistää luonnostaan heissä olevaa taudinalkua. Voimmehan tuosta ottaa jonkun varoituksen. Vaikka edistymisen ja pyrkimisen edistymään opissa on pidettävä hyvänä asiana, tulee kuitenkin rajoittaa tätä halua melkoisessa määrässä, missä terveydelliset syyt sitä vaativat. — Tässä annettu neuvo ei koske suinkaan niitä, joilla on luonnostaan velttous ja haluttomuus opin hankkimiseen.

Edelläolevassa luettelossa on myös merkitty vuosiluvut, milloin oppilas on alkanut ja päättänyt opintonsa Suomi-Opistossa. Missä on kaksi toisiaan seuraavaa vuotta merkitty, osottaa se tavallisesti, että oppilas on ollut sen lukuvuoden opistossamme. Kumminkin voi se merkitä myös, että oppilas on tullut kouluun edellisen vuosiluvun alussa, siis kevätlukukaudella ja jatkanut seuraavan lukuvuoden, ja ollut niin muodoin opistossamme kolme lukukautta. Nykyisten oppilaiden ajan määrässä on v. 1906 viimeisenä ja osottaa, että he ovat nyt opistossamme, mutta ei luonnollisestikaan määrää mitään tulevaisuuteen nähden.

Luettelossa on sukunimet alkukirjaimen suhteen aakkosjärjestyksessä; muutoin enimmäkseen aikajärjestyksessä sen mukaan, minä vuosina he ovat tulleet opistoon.

Lyhennyksistä k. l. merkitsee kevätlukukaudella ja s. l. syyslukukaudella saapuvilla oloa.

Toivon, että tässä luettelossa on lukijoille, ja varsinkin opistomme ystäville sekä oppilaille ja opettajille jotakin huomattavaa ja muistettavaa.

J. K. N.

Jumaluusopillisen Seminaarin ylioppilaat,

jotka, harjoitettuaan jumaluusopillisiä opinnoita lukuvuosina 1904—1906, saivat päästötodistukset toukokuun 25 p. 1906.

Haaapanen, Alfreedi, syntynyt Karviassa, Suomessa, lokakuun 19 p. 1874, tullut Suomi-Opistoon tammik. 11 p. 1899.

Ilmonen, Salomoni, syntynyt Ilmajoella helmik. 14 p. 1871, tullut Suomi-Opistoon syyskuun 7 p. 1897.

Keränen, Pekka, syntynyt Puolangalla toukokuun 27 p. 1871, tullut Suomi-Opistoon syyskuun 6 p. 1898.

Koivumäki, Vihtori, syntynyt Evijärvellä maaliskuun 6 p. 1885, tullut Suomi-Opistoon lokakuun 15 p. 1897.

Luttinen, Matti, syntynyt Piippolassa syyskuun 27 p. 1874, tullut Suomi-Opistoon syyskuun 12 p. 1898.

Mänttä Jaakoppi, syntynyt Vähässä Kyrössä heinäkuun 2 p. 1874, tullut Suomi-Opistoon syyskuun 12 p. 1899.

Wargelin, Juho, syntynyt syyskuun 30 p. 1881 Isossa Kyrössä, tullut Suomi-Opistoon marraskuun 28 p. 1896.

Jumaluusopillisen seminaarin oppimäärään kuuluvat aineet 204
Suomi-Opistossa opetettavat oppiaineet ja niissä käytetyt
oppikirjat 206
Aakkosellinen luettelo kaikista Suomi-Opiston oppilaista .. 210

Albumi sisältää myöskin 94 kuvaa.

Sisällysluettelo.

Alkulause, J. K. Nikander 7
Silmäys Suomi-Opiston alkuunpanoon ja kehitykseen vuosina 1896—1906, J. K. N. 9
I. Valmistavat toimenpiteet 11
II. Suomi-Opisto vuosina 1896—1906 25
Suomi-Opistolle kymmenvuotiaana (runo), A. R. 109
Ensimmäisten Amerikan suomalaisten pappien toiveet ja toimenpiteet Suomi-Opiston aikaansaamiseksi, J. J. H. 117
Ensimmäinen "Suomi-Opiston kerjäläinen", A. R. 123
Pastori K. L. Tolosen juhlapuhe 133
Pastori R. Ylösen puhe 141
Pastori J. Bäckin puhe 147
Pastori A. W. Sederströmin puheet 151
Pastori J. K. Nikanderin puhe 155
Lyhyt muistelmä pastori K. Sahlbergin puheesta 161
Toimittaja N. J. Ahlmanin puhe 164
Pastori J. Bäckin puhe 168
Pastori H. Tanteren kirjelmä 171
Oppilaiden muistelmia Suomi-Opistolta ensimmäisenä kymmenenä vuotena, Lydia Kangas ja John Wargelin ... 176
Kaksi valtakuntaa, K. S—rg 182
Suomi-Opiston kannatus, J. K. N. 190
Suomi-Opiston järjestyksestä, J. K. N. 195

